O LUME ÎMPOTRIVA ISRAELULUI
O PERSPECTIVĂ EVREIASCĂ
O LUME ÎMPOTRIVA ISRAELULUI
O PERSPECTIVĂ EVREIASCĂ
DR. BARUCH KORMAN
Traducere: Radu C. Oprea
Alfa Omega Publishing
2021, Timişoara
Publicată în original în limba engleză sub titlul:
Without A Friend
Copyright © 22012
Dr. Baruch Korman
Tradusă în limba română şi publicată cu autorizare.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din traducerea Dumitru Cornilescu a Bibliei.
Traducere: Radu C. Oprea
Corectură: Daniela Groza şi George Popa
Prelucrare grafică: Bianca Lazea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Korman, Baruch
O lume împotriva Israelului: o perspectivă evreiască / dr. Baruch Korman; trad.: Radu C. Oprea.
— Timişoara: Alfa Omega Publishing, 2021
ISBN 978 – 606 – 045 – 175 – 4
I. Oprea, Radu C. (trad.)
2
Versiunea în limba română: **O *lume împotriva Israelului***
Copyright © 22021 Alfa Omega Publishing
Editura: Alfa Omega Publishing
C.P. 1141, O.P. 8
300890 – Timişoara, România
Tel/Fax: (40) 256 – 284.912
E-mail: infoalfaomega.tv
Comenzi online: www.alfaomega.tv/librarie

ISBN 978 – 606 – 045 – 175 – 4

CUPRINS

Cuvânt înainte 9
Capitolul 1: „O chemare la schimbare” 11
Tulburarea politică 13
Problemele de mediu 14
Tulburare economică 16
Tulburările şi Apocalipsa 16
Instabilitatea: catalizator pentru schimbare 22
Capitolul 2: „Israelul: lider mondial” 23
De ce este important Israelul? 24
Promisiune 25
Credinţa 26
Israel *TJ*
Capitolul 3: „Antisemitismul: un duh satanic” 33
Edom 33
Antisemitismul şi lumea 39
Spiritul edomit 40
Antisemitismul şi Biserica 43
Matei 21: 33 – 46 47
Ioan 8 49
Capitolul 4: „Dezvoltarea Islamului... ar trebui să ne îngrijorăm?” 51
Islamul şi adepţii săi 52
Denaturările islamice 55
Orientul Mijlociu în tranziţie 57
Planul de război al islamului 59
Capitolul 5: „Fiara din zilele din urmă” 61
GERMANIA NAZISTĂ ŞI IMPERIUL ROMAN 68
Ţapul dinspre apus 70
Daniel 8 şi zilele noastre... 73
Capitolul 6: „Antihristul” 77
Necazul şi Antihristul 81
Matei 24: 9 – 14 82
Apocalipsa 6: 9 – 17 84
Urâciunea Pustiirii 88

Capitolul 7: „Răpirea” 91
Răpirea ca eliberare 95
Ce se întâmplă la Răpire? 99
Capitolul 8: „Necazul cel mare” 103
Cele şapte trâmbiţe 105
Primul vai 109
AL DOILEA „VAI” 110
CEI DOI MARTORI 113
Capitolul 9: Apocalipsa 12 – 14 117
Apocalipsa 14 120
Ioel 3: 9 – 21 124
UN MESAJ PENTRU ASTĂZI 125
Capitolul 10: Necazul cel mare (Partea 2) 129
Judecăţile potirelor 130
Armagedon, Gog şi Magog 132
Armaghedon 137
Armaghedonul şi cartea Apocalipsa 139
Zaharia 12 şi Armaghedonul 141
Apocalipsa 16: 17 – 18: 24 152
Capitolul 11: A doua venire 155
Matei 24 şi A Doua Venire 158
Capitolul 12: împărăţia Milenară 165
Satana şi împărăţia Milenară 167
Înţelegerea scopului Mileniului 169
Perspectiva lui Isaia asupra Mileniului 177
Judecata de la marele tron alb 180
Capitolul 13: Noul Ierusalim 183
Regele pe ogor 186
El le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu 187
Mireasa şi Noul Ierusalim 189
Grădina Eden revizitată 190
Postfaţă: Israelul şi Orientul Mijlociu 195
Credinţa în Mesia interzice susţinerea statului palestinian 202
Cine sunt palestinienii? 204

Ce ar trebui să ne aşteptăm să se întâmple în Orientul Mijlociu? 212

CUVÂNT ÎNAINTE

Scopul acestei cărţi este să prezinte perspectiva biblică asupra vremurilor din urmă, aşa cum este dezvăluită în scrierile Vechiului şi ale Noului Testament. Ceea ce face această lucrare unică este consultarea textelor sacre ale iudaismului, pentru a oferi o înţelegere mai bună a intenţiei diferiţilor autori a cărţilor Bibliei. Sunt luate în considerare şi perspectivele rabinice, care oferă o înţelegere mai amplă decât majoritatea lucrărilor scrise din perspectivă creştină. Trebuie să notăm faptul că aceste scrieri extrabiblice, la fel ca şi interpretările rabinice, nu trebuie văzute ca având autoritate sau ca fiind inspirate, ci doar utile pentru a oferi un context şi o înţelegere mai largă asupra intenţiei originale a revelaţiei biblice.

Această carte va oferi cititorului numeroase motive pentru care Teologia înlocuirii, conform căreia Biserica înlocuieşte Israelul şi, astfel, nu mai trebuie să aşteptăm împlinirea niciuneia dintre promisiunile biblice cu privire la Israel şi la poporul evreu, este invalidă din punct de vedere biblic şi ar trebui respinsă. Cartea arată clar de ce trebuie să avem aşteptări solide ca poporul evreu să se întoarcă în ţara lui istorică şi ca lumea să se întoarcă împotriva Israelului de astăzi.

Toate citatele biblice sunt munca autorului, care le-a tradus din limba originală, ţinând cont de diferite variante textuale.

Perspectiva mulţilor ani de studii în centrele rabinice îi oferă o perspectivă valoroasă, pe care majoritatea credincioşilor în Yeshua (Iisus) din Nazaret nu o au. Intenţia acestei cărţi nu este de a prezenta cititorului o abordare de manual asupra ideilor şi autorilor care abordează subiectul zilelor din urmă, ci este un studiu inductiv al Scripturii, făcut dintr-o perspectivă evreiască.

S-au întreprins eforturi deosebite pentru ca această carte să poată fi citită de oricine. Chiar dacă este concisă, ea oferă o tratare minuţioasă a evenimentelor majore şi a textelor primare referitoare la zilele din urmă.

În fine, publicul ţintă al acestei cărţi nu este format doar din cei care vin din credinţa creştină, ci şi evreii, care vor descoperi cum trebuie privit Israel şi rolul lui, în zilele din urmă. Chiar şi persoanele care nu au niciun fel de ataşament personal faţă de o tradiţie religioasă vor fi nevoite să fie de acord că majoritatea prezicerilor biblice despre zilele din urmă par să se apropie de împlinire, mai ales în lumina înaintării islamului. Această carte nu încearcă să-i mulţumească pe toţi, ci dimpotrivă, provoacă multe dintre perspectivele escatologice acceptate de către evanghelici, oferind o prezentare biblică înrădăcinată într-o metodologie sănătoasă din punct de vedere hermeneutic.

Capitolul 1:

„O CHEMARE LA SCHIMBARE”.

Chiar dacă mulţi oameni se descriu ca fiind religioşi, puţini îşi bazează perspectivele religioase pe textele sacre. Mulţi se identifică, pur şi simplu, cu o religie majoră şi adaptează unele din doctrinele ei, pentru a se potrivi cu perspectiva lor. Cu alte cuvinte, multora le place să se identifice cu o mişcare religioasă, dar nu-şi cunosc prea bine religia, şi nici nu-i sunt foarte devotaţi. Adesea, identificarea religioasă a cuiva este înrădăcinată în factori culturali, nu în convingeri personale, bazate pe credinţe teologice. Dacă ne gândim la creştinism şi la diferitele sale perspective asupra zilelor din urmă, putem spune că majoritatea celor care se numesc creştini sunt incapabili să prezinte o perspectivă bazată pe Biblie asupra a ceea ce spune Scriptura că va avea loc în zilele din urmă.

Lipsa cunoaşterii adevărului cu privire la zilele din urmă va face ca o persoană, creştină sau nu, să fie nepregătită pentru ceea ce se va întâmpla şi, cel mai probabil, să fie înşelată de către vrăjmaş. Când ne uităm la

populaţia lumii în general, perspectiva predominantă este aceea că Dumnezeu nu este prea implicat în viaţa omului sau în lumea pe care a creat-o. Când se confruntă cu anumite evenimente catastrofice, despre care Scriptura ne spune că vor avea loc în viitor, majoritatea oamenilor răspund, cel mai probabil, într-un mod asemănător cu ceea ce citim în 2 Petru 3:

„Înainte de toate, să ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, şi vor zice: «Unde este făgăduinţa venirii Lui (lui Mesia)? *Căci de când au adormit părinţii noştri* (adică, de când au murit), *toate rămân aşa cum erau la începutul zidirii»" 2* Petru 3: 3 – 4

Acest text ne dezvăluie că un mare număr de oameni vor râde de ideea că există ceva unic cu privire la orice perioadă de timp, cu atât mai puţin să creadă că lumea pe care o cunoaştem va ajunge la un sfârşit. Aşadar, majoritatea vor fi complet nepregătiţi pentru ceea ce a spus Yeshua cu privire la evenimentele din zilele din urmă, *„Căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple"*. (Matei 24: 6) Cu alte cuvinte, evenimentele profeţite se vor împlini în mod necesar.

Un alt aspect-cheie pentru textul menţionat anterior, din 2 Petru, este acela că oamenii vor fi călăuziţi şi influenţaţi de poftele lor păcătoase. Astfel de pofte orbesc oamenii din punct de vedere spiritual, aşa că nu vor putea să discearnă semnificaţia a ceea ce se petrece în aceste vremuri sau legătura lor cu planul lui Dumnezeu pentru zilele din urmă. Deoarece, majoritatea evenimentelor din această perioadă sunt legate de un mare necaz, toţi vor fi nevoiţi să recunoască, la un moment dat, nevoia unei anumite schimbări. Poate că, iniţial, aceste încercări vor fi văzute ca nimic mai mult decât nişte catastrofe asemănătoare cu alte dezastre care au avut loc înainte, dar datorită intensităţii şi frecvenţei lor, cei mai mulţi oameni vor ajunge la concluzia că este nevoie de o intervenţie mult

mai dramatică.

Înainte de a arăta care va fi această acţiune, trebuie să înţelegem care vor fi semnele care ne vor arăta că sunt în pragul zilelor din urmă. Atât sursele biblice cât şi cele rabinice fac o descriere asemănătoare. În primul rând, trebuie să ne amintim că zilele din urmă vor fi premergătoare venirii (întoarcerii) lui Mesia. În Talmud, Tractate Sanhedrin 98 a, Rabbi Yehuda spune că Mesia va veni într-o generaţie caracterizată de imoralitate, în care cei care se vor ţine departe de păcat vor fi dispreţuiţi şi din care adevărul va fi absent. Rabbi Yehuda concluzionează, evaluându-i pe cei care se identifică drept credincioşi ai Dumnezeului lui Israel, spunând că erezia va fi predominantă printre ei. Apostolul Pavel vorbeşte despre o situaţie asemănătoare, când spune că în zilele din urmă, înainte de venirea lui Mesia (vezi 2 Tesaloniceni 2: 3), va avea loc o mare apostazie. Nu doar că va exista un declin moral şi spiritual chiar înainte de zilele din urmă, dar Scriptura ne dezvăluie că vor exista trei surse de tulburare. Cele trei surse sunt politica, mediul şi economia.

TULBURAREA POLITICĂ

Yeshua a vorbit pe Muntele Măslinilor, un loc de mare semnificaţie escatologică.

„Veţi auzi de războaie şi veşti de războaie: vedeţi să nu vă înspăimântaţi, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârşitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva alte împărăţii…” (Matei 24: 6 – 7)

Acest text ne învaţă că, în zilele din urmă, vor fi mari frământări politice. Una dintre cauzele unei astfel de frământări va fi intensificarea conflictelor armate. Nu doar că vor fi războaie în nenumărate locuri, dar ameninţarea altor conflicte militare va fi un motiv de îngrijorare pentru toţi. Să analizăm cu atenţie termenii pe care îi foloseşte textul. Deşi majoritatea traducerilor vorbesc despre „naţiuni care se vor ridica împotriva altor naţiuni”,

cuvântul folosit în greacă este „ethnos”, de la care avem termenul de „etnie”. Aşadar, un semn important cu privire la vremurile din urmă este acela că vor exista conflicte între diferite grupuri etnice.

La momentul scrierii acestei cărţi, există numeroase conflicte de acest fel în zone precum Africa sau Orientul Mijlociu, care nu au caracter teritorial, ci sunt ceea ce se numesc „conflicte tribale”. Originea acestor conflicte este adesea una transgeneraţională şi este foarte greu de găsit o rezolvare. Datorită faptului că nu sunt războaie „oficiale”, iar cei implicaţi nu sunt soldaţi care reprezintă o armată oficială, aceste conflicte duc adesea la ştergerea de pe faţa pământului a unor localităţi întregi. Femeile şi copiii sunt ţinte predilecte ale încercării unui grup etnic de a extermina un altul. Din cauza naturii barbare a unor astfel de dispute, anumite organizaţii internaţionale intervin uneori pentru a încerca să restabilească pacea. Aceste eforturi „de menţinere a păcii” sunt foarte costisitoare şi nu aduc o stabilitate regională de durată. Momentan, astfel de conflicte au loc în Pakistan, Darfur, Rusia şi Irak, pentru a aminti doar câteva.

Pe lângă aceste conflicte etnice, Yeshua menţionează şi războaiele tradiţionale, dintre ţări. În Matei 24 este folosit cuvântul „împărăţie”, care se poate aplica la conceptul actual de naţiune. Indiferent de ce fel de război are loc, aceste conflicte au un efect de destabilizare în respectiva regiune. Această destabilizare reprezintă motivul unui apel la schimbare. Unii au arătat spre faptul că, din cauza numeroaselor conflicte care au loc în lume, şi a incapacităţii naţiunilor implicate să găsească o soluţie eficientă, e nevoie de organizaţii mondiale. Aşadar, mulţi văd aceste conflicte, şi în special cele cu rădăcini etnice, drept o justificare pentru globalizare. Chiar dacă globalizarea va fi discutată mai târziu în studiul nostru, momentan este suficient să spunem că globalizarea este o parte majoră a planului lui Antihrist de a câştiga control

asupra lumii.

PROBLEMELE DE MEDIU

Costul dezastrelor naturale, atât financiar cât şi în pierderi de vieţi omeneşti, este adesea considerabil. Ajunge să menţionăm cutremurul din Haiti din 2010 şi pe cel din largul coastelor Japoniei din 2011, împreună cu tsunami-ul care a urmat, pentru a ne convinge de acest adevăr. În acelaşi pasaj din Matei 24, Yeshua spune:

„... pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciumi.

Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor” (Matei 24: 7 – 8)

Înainte de a discuta despre implicaţiile foametei şi ale cutremurelor, să ne oprim asupra celui de-al doilea citat: *„Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor*". Intenţia acestei afirmaţii este de a informa cititorul că aceste tulburări care vor avea loc în zilele din urmă nu sunt decât pregătirea pentru alte evenimente, mult mai impresionante, care vor avea loc în acea perioadă. Deoarece lumea va suferi foarte mult de foamete şi cutremure, vremurile vor fi caracterizate de disperare. Două cauze predominante ale foametei sunt condiţiile meteo nefavorabile (de obicei seceta) şi molima sau ciuma. Răspândirea de boli este tot un rezultat al foametei şi al cutremurelor. Este important să observăm că Mesia plasează tulburarea politică şi războaiele alături de foamete şi cutremure, dezvăluind astfel o situaţie de mare suferinţă şi instabilitate.

Mai mult, când o ţară se află în faţa unui dezastru natural sau a altor tipuri de evenimente severe, comunitatea globală este chemată ca să ofere asistenţă. Astăzi, astfel de organizaţii mondiale sunt foarte limitate. Imaginaţi-vă ce se va întâmpla când evenimentele despre care vorbeşte Yeshua încep să devină realitate. Rezultatul va fi că se vor prăbuşi sub multitudinea nevoilor de asistenţă şi nu vor putea să răspundă într-un mod

semnificativ. Va fi foarte limpede că e nevoie de o schimbare pentru a putea face faţă unei asemenea perioade disperate.

TULBURARE ECONOMICĂ

Nu-ţi trebuie doctorat în economie şi finanţe pentru a înţelege că tulburările politice şi de mediului pe care le prezice Scriptura ca preambul al zilelor din urmă vor conduce la o situaţie economică gravă. La momentul în care scriu (vara anului 2011) majoritatea lumii este în declin economic. Principalul centru economic, Statele Unite ale Americii, au o datorie de 14 trilioane de dolari, fără să ţinem cont de celelalte trilioanele din programele subfinanţate, pe care guvernul Statelor Unite este obligat să le plătească. Ţări ca Grecia, Spania, Portugalia şi Italia au mari datorii externe. Pe lângă criza fiscală, America se află şi într-o mare criză a politicii externe. America poate face sugestii, dar zilele când avea posibilitatea de a-şi impune politicile asupra altora naţiuni au apus de mult.

Slăbiciunea exagerată a Americii este o încurajare pentru ca tiranii lumii să îşi etaleze puterea şi să dea frâu atrocităţilor. Nu trebuie decât să ne uităm la Al Doilea Război Mondial, pentru a înţelege că, fără implicarea Americii, Al Treilea Reich al lui Hitler ar fi câştigat controlul asupra Europei, Africii de Nord şi unor părţi din Asia. Lumea ar fi arătat complet diferit astăzi, dacă n-ar fi existat o Americă puternică. Cu alte cuvinte, un declin al puterii Americii va aduce schimbări în lume, iar aceste schimbări vor fi în întregime negative.

TULBURĂRILE ŞI APOCALIPSA

Până acum am abordat sumar aceste trei surse de tulburare, care vor produce multe necazuri în întreaga lume, generând nevoia unei schimbări semnificative. Pentru o înţelegere mai detaliată asupra acestor vremuri, ne vom opri asupra cărţii Apocalipsa, de unde vor extrage o multitudine de informaţii.

În capitolul 6 sunt menţionate şase peceţi, iar în

această secţiune vom discuta despre primele patru dintre ele. În capitolul anterior, în mâna dreaptă a Celui care şade pe tronul ceresc se află o carte, care are şapte peceţi, care pot fi interpretate ca fiind capitole. În acest moment, peceţile sunt intacte şi nimeni, cu excepţia lui Mesia, nu este vrednic ca să le rupă. De aici putem deduce că, în ciuda haosului care va însoţi zilele din urmă, Mesia este Cel care controlează toate lucrurile. Cu alte cuvinte, nimic nu se va întâmpla fără permisiunea lui Yeshua, atât evenimentul în sine, cât şi sincronizarea cu alte evenimente. Chiar dacă deţine controlul, nu trebuie să concluzionăm că Mesia este sursa acestor lucruri. Dumnezeu este suveran şi omniscient dar, pentru că ştie toate lucrurile încă din eternitate, nu înseamnă că El este Cel care le face să se întâmple.

Aceste peceţi nu sunt doar capitole, ci şi diferite etape ale evenimentelor profeţite. Să examinăm aceste prime patru peceţi. Când Mielul, Mesia Cel răstignit, care acum este în ceruri, rupe prima pecete, se aude un tunet puternic, care atrage atenţia celor care-l aud. Aşadar, secţiunea începe cu o chemare adresată cititorului, de a acorda o atenţie specială lucrurilor descoperite prin peceţi. Ioan, cel care primeşte viziunea, este invitat să se apropie şi să privească (Apocalipsa 6: 1). El vede pe cineva care stă pe un cal alb şi are un arc în mână. Mulţi au interpretat că acesta este Mesia, dar un studiu atent al următoarelor versete ne va dezvălui faptul că acesta nu este acelaşi cu Cel care călăreşte tot pe un cal alb, în Apocalipsa 19: 11:

„Apoi am văzut cerul deschis şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stă pe el se cheamă «Cel credincios» şi «Cel adevărat» şi El judecă şi se luptă cu dreptate”.

Acesta este, într-adevăr, Mesia Yeshua, pe când cel văzut la prima pecete, în capitolul şase, este un impostor. El călăreşte pe un cal alb, declarând astfel că este un om al păcii, dar timpul va arăta adevărul, şi anume că este un

ucigaş în masă. În al doilea verset din capitolul şase, cititorul află că i s-a dat o coroană şi porneşte să cucerească. Mai devreme ni s-a spus că ţine un arc în mână, o armă care simbolizează puterea. Înţelegem de aici că va apărea un conducător care va avea o mare putere, va cuceri multe naţiuni şi se va prezenta drept un om ai dreptăţii, al iubirii şi al păcii. Aceasta este prima etapă din pregătirea pentru zilele din urmă.

Când se rupe a doua pecete, se vede un alt cal, de data aceasta, unul roşu. De aici, cititorul concluzionează că pacea promisă de liderul de mai înainte a avut o viaţă foarte scurtă, deoarece textul spune:

„Şi s-a arătat un alt cal, un cal roşu. Cel ce stă pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alţii, şi i s-a dat o sabie mare” (Apocalipsa 6: 4)

Nu este surprinzător faptul că este un cal roşu, deoarece roşul este culoarea sângelui. Este menţionată şi o altă armă, o sabie, lucru care este foarte important. Ideea care răzbate din aceste două peceţi, este asemănătoare cu afirmaţia lui Yeshua, că vor fi războaie şi veşti de războaie. Mesia nu vorbeşte doar despre războaie, ci şi despre foamete şi molime. Aşadar, dacă există, într-adevăr, o legătură între Matei 24 şi Apocalipsa 6, atunci ar trebui să ne aşteptăm ca foametea şi molima să fie menţionate în peceţi.

La a treia pecete, apare un cal negru, iar cel care călărea pe el avea în mână o cumpănă. Ideea sugerată aici este aceea de a cântări anumite lucruri, pentru a le putea determina valoarea. În următorul verset, citim:

„Şi, în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: «O măsură de grâu pentru un dinar. Trei măsuri de orz pentru un dinar»...” (Apocalipsa 6: ba)

Chiar dacă unele traduceri redau termenul grecesc „dinar” drept „ban”, o astfel de traducere nu reuşeşte să transmită fidel intenţia textului. Un dinar era plata

obişnuită a unui om, pentru o zi. Cantitatea la care face referire acest verset este cea pe care cineva ar consuma-o în mod obişnuit într-o zi, adică o sumă foarte mică pentru plata unei zile de lucru. Mesajul textului este acela că preţul hranei va creşte enorm. Când cresc preţurile produselor alimentare atât de mult pe cât ni se spune aici? în vremuri de foamete. Culoarea neagră a calului poate simboliza şi moartea. Una dintre cele mai devastatoare ciume cunoscute în istoria omenirii s-a numit" moartea neagră".

Situaţia descrisă în această secţiune a cărţii Apocalipsa este caracterizată de mari suferinţe şi încercări. Moartea este des întâlnită, iar textul pare să sugereze că majoritatea lumii este afectată de aceste evenimente. La finalul acestei secţiuni, care se ocupă de a treia pecete, apare o expresie aparte.

»... Dar să nu vatămi untdelemnul şi vinul!" (Apocalipsa 6: ba)

Ar fi ceva complet neobişnuit ca preţurile pentru hrană să crească la cote inimaginabile, dar preţul pentru ulei şi vin să nu fie deloc influenţat. Din aceste motiv, mulţi cercetători înţeleg această afirmaţie în mod alegoric. În Biblie, uleiul este folosit adesea ca o alegorie cu privire la Duhul Sfânt.

„Samuel a luat cornul cu untdelemn şi l-a uns în mijlocul fraţilor lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea..." (1 Samuel 16: 13)

Când cineva era uns cu untdelemn (ulei), Duhul Domnului venea asupra persoanei respective. Vinul este folosit în scrierile rabinice ca o imagine a bucuriei şi fericirii. Şi în cartea Psalmilor există o referinţă cu privire la această utilizare:

„Vin, care înveseleşte inima omului..." (Psalmii 104: 15)

Intenţia acestui verset este de a spune că, în ciuda tuturor încercărilor şi greutăţilor care vor caracteriza

această perioadă, Duhul Sfânt va continua să lucreze în viaţa credincioşilor şi, pentru că bucuria noastră vine din relaţia cu Dumnezeu, necazurile nu ne vor putea răpi bucuria pe care o avem în Yeshua.

Cea de-a patra pecete este cea care ne oferă cele mai multe informaţii pentru a înţelege originea acestor încercări. La ruperea acestei peceţi, vedem încă un cal, de data aceasta de o culoare mai greu de definit. Termenul grecesc utilizat aici duce cu gândul la culoarea verde. Din nou, cunoaşterea textelor evreieşti ne este de mare ajutor. În timp ce albastrul are legătură cu cerurile, verdele simbolizează lumea noastră. Aşadar, cel care călăreşte pe acest cal nu are legătură cu cerurile, ci cu lumea de acum. De fapt, are legătură cu cel pe care Yeshua îl numeşte „stăpânitorul lumii acesteia" (Ioan 12: 31) şi cu motivul pentru care i-a avertizat pe oameni să nu se ataşeze prea mult de ea şi să nu umble pe căile ei, ci să aibă principii înrădăcinate în adevărurile biblice. El a spus că împărăţia Sa nu este din lumea aceasta (Ioan 18: 36). Pavel continuă aceeaşi idee, avertizându-i pe credincioşi să nu se conformeze chipului veacului acestuia (Romani 12: 2).

Deci, este destul de clar că el nu are acelaşi scop cu Mesia, identificându-se cu „moartea", în timp ce Yeshua se identifică cu viaţă! Ba mai mult, textul spune că după el vine Locuinţa Morţilor (Apocalipsa 6: 8). Ajutorul hermeneutic cel mai important pentru o interpretare corectă se găseşte în a doua jumătate versetului.

„... i s-a dat putere peste a patra parte a pământului ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă şi cu fiarele pământului".

Este foarte important să vedem că în a patra pecete există un rezumat al primelor trei. Scopul acesteia este de a arăta că există o legătură între cele patru peceţi. De asemenea, să observăm că în prima pecete, cel care şade pe calul alb porneşte să cucerească. Cititorului i se spune în acest rezumat că a primit autoritate asupra unui sfert

din pământ, adică a cucerit un sfert din el. La a doua pecete, versetul 4 ne spune că avea o sabie. De asemenea, în rezumat este menţionată o sabie. Trebuie să arătăm spre faptul că sunt folosiţi doi termeni. În versetul patru, cuvântul „sabie” se referă la sabia unui călău, în timp ce este menţionată în versetul 8 una mult mai înfricoşătoare. Scopul diferenţierii este de a dezvălui cititorului că omorurile nu au avut ca scop doar eliminarea celor care se află în opoziţie cu acest lider, ci şi intimidarea celor care s-a gândit să facă la fel pe viitor. Rezumatul menţionează şi că oamenii vor muri de foame, la fel ca la pecetea a treia. De asemenea, în versetul 8 regăsim şi cuvântul „moarte”, care leagă primele trei peceţi de a patra, cel care călăreşte al patrulea cal fiind numit „Moartea”. Pentru a arăta condiţiile extrem de dificile a acestei perioade, ni se dezvăluie faptul că animalele sălbatice vor pătrunde în oraşe şi vor ataca oamenii, omorându-i. Majoritatea cercetătorilor atribuie acest fapt lipsei de mâncare din ţară.

Din nou, scopul acestei afirmaţii este acela de a arăta cititorului că primele patru peceţi au legătură între ele. Asta înseamnă că fiecare dintre primii trei călăreţi are legătură cu cel numit „Moartea”. Originea lor este aceeaşi, şi anume iadul. Aşadar, concluzia pe care o putem trage din acest pasaj din Apocalipsa 6 este că perioada iniţială de greutăţi şi suferinţe este de natură satanică. Acest lucru este vital pentru înţelegerea a ce se va întâmpla în zilele din urmă şi pentru a ne ajuta să ajungem la o înţelegere corectă a promisiunilor Domnului pentru cei credincioşi în această perioadă.

Acum este limpede, din doar câteva texte, că vremurile din urmă sunt cu adevărat vremuri de mare tulburare. Oamenii vor fi înclinaţi să se îndrepte spre oricine le oferă ajutor. Aşa cum am spus anterior, diferitele agenţii mondiale vor fi incapabile să se ocupe de numeroasele dezastre naturale, cu atât mai puţin de

instabilitatea economică şi politică.

INSTABILITATEA: CATALIZATOR PENTRU SCHIMBARE

Unul dintre principiile de bază evidenţiate de-a lungul istoriei este acela că, atunci când există stabilitate în guvernare, schimbarea se produce foarte încet, pe când în momente de mare pericol şi instabilitate, ele se produc dramatic şi rapid. În aceste vremuri de incertitudine şi instabilitate, populaţia va cere ca cineva să facă ceva. Zicala „vremurile disperate cer acţiuni disperate" va părea foarte valabilă. În perioade ca acestea, cei care n-ar putea ajunge în poziţii de conducere în circumstanţe normale, vor prelua controlul. Probabil că cel mai bun exemplu este ceea ce s-a întâmplat în Germania, în anii 1930. Istoria arată clar că Adolf Hitler era exact ceea ce Germania nu avea nevoie şi totuşi, retorica sa s-a dovedit a fi exact ce doreau masele să audă într-o asemenea perioadă de instabilitate.

Trebuie să înţelegem că, în timpul acelei perioade dificile, Germania a ales pe cineva care era pe faţă împotriva principiilor biblice, în loc să se întoarcă la Dumnezeu şi să se încreadă în El şi în Cuvântul Său, pentru a găsi o soluţie corectă. La fel, şi în zilele din urmă, istoria se va repeta, iar omul fărădelegii va câştiga controlul asupra lumii.

Capitolul 2:

„ISRAELUL: LIDER MONDIAL".

Astăzi, Israelul nu are mulţi aliaţi. Cei mai buni prieteni tradiţionali, Statele Unite ale Americii, s-au distanţat de singura democraţie din Orientul Mijlociu. Această îndepărtare de Israel a început în timpul preşedinţiei lui George Bush senior. Sub conducerea lui James Baker, a început să capete contur un „plan de pace" care prevedea existenţa a două state pe malul vestic al Iordanului. Preşedinţii Clinton, George W. Bush şi Obama n-au făcut decât să ducă lucrurile mai departe, astfel încât

majoritatea diplomaţilor văd apariţia Statului Palestinian doar ca o chestiune de timp. Locul în care Statul Palestinian figurează în planul profetic al lui Dumnezeu va fi discutat în detaliu, mai târziu. Punctul central al acestui capitol este Israelul, ca instrument divin al izbăvirii.

Orice student al Bibliei ştie că tiparele se repetă în Scriptură. Un astfel de tipar apare în cartea Geneza. În timpul zilelor lui Iosif, a fost profeţit că şapte ani de prosperitate vor fi urmaţi de şapte ani de foamete grea. Iosif, fiul lui Iacov (Israel), s-a dovedit a fi un „salvator" al lumii. Cu alte cuvinte, dacă Iosif n-ar fi ajuns la putere, lumea ar fi fost complet nepregătită pentru perioada dificilă care le stătea înainte. Dumnezeu a asigurat un lider şi l-a echipat cu înţelepciune şi înţelegere, pentru a conduce oamenii în acele vremuri periculoase. Cu toate acestea, în zilele din urmă, la fel ca în perioada Celui de-al Doilea Război Mondial, majoritatea lumii va alege un lider care va produce un simulacru de salvare, nu o izbăvire reală.

DE CE ESTE IMPORTANT ISRAELUL?

La începutul cărţii Geneza, omul a pierdut favoarea lui Dumnezeu, din cauza păcatului. Din acest motiv, omul a ajuns să aibă nevoie de mântuire. Întâmplarea cu Noe demonstrează un adevăr biblic important. În această secţiune, Dumnezeu îl alege pe Noe, care este numit un om neprihănit şi fără vină, un om care a umblat cuDumnezeu (Geneza 6: 9). Deoarece pământul era plin de violenţă şi imoralitate, Domnul a decis să-i nimicească pe toţi oamenii şi să o ia de la capăt, de data aceasta cu Noe şi familia sa. Rabinii privesc acest fapt ca pe un fel de experiment, în folosul celui ce citeşte. Cu alte cuvinte, Dumnezeu ştia care va fi rezultatul şi, cu toate acestea, a intrat în joc pentru ca cititorul Bibliei să înveţe un adevăr esenţial. De fapt, Dumnezeu a luat cel mai bun om şi a umplut pământul din nou cu urmaşii lui. Acest experiment răspunde la întrebarea dacă lumea va fi într-o stare mai

bună, datorită lui Noe? Anterior, în capitolul 6 din Geneza, cititorului i se spune că Dumnezeu a regretat că a creat omul, din cauza modului în care acţiunile lui rele au afectat starea pământului. Acum, prin Noe, va fi pământul mai aproape de cum a vrut Dumnezeu să fie?

Concluzia acestui experiment se vede în relatarea despre turnul Babel, din Geneza 11. În această secţiune, omenirea plănuieşte să construiască un turn care să ajungă până la ceruri, cu obiectivul de a-şi face un nume. De asemenea, în aceeaşi secţiune, ni se spune că omenirea n-a vrut să se supună poruncii lui Dumnezeu de a umple pământul. Aşadar, chiar şi când foloseşte „cel mai bun" om ca tată al acestei noi rase umane, rezultatul final este acelaşi – păcatul. Motivul pentru eşecul acestui experiment este evident: Noe era tot un urmaş al lui Adam şi, astfel, avea tot natură căzută. Imediat după ce cititorul află că omul nu se poate răscumpăra singur, în poveste apare Avraam.

Teologii afirmă că Avraam este sinonim cu câteva concepte religioase: promisiune, credinţă şi Israel. Aceste trei concepte vor oferi soluţia pentru starea păcătoasă a omului.

PROMISIUNE

După ce Scriptura a demonstrat că omul nu poate răscumpăra singur, Dumnezeul milei întreprinde două acţiuni semnificative. Prima este revelaţia pe care i-o dă lui Avraam cu privire la Sine însuşi. A doua este o promisiune condiţionată făcută tot lui Avraam. Condiţia acestei promisiuni era credinţa. Cu alte cuvinte, pentru ca promisiunea să se împlinească, Avraam va trebui să răspundă prin credinţă. Dacă Avraam va face aşa, atunci un nou popor va lua fiinţă, poporul Dumnezeului răscumpărător, Israel.

Din ce era alcătuită această promisiune? Din faptul că Dumnezeu va face din Avraam o naţiune mare şi că, prin acest popor, toate familiile pământului puteau fi

binecuvântate (vezi Geneza 12: 13). Din acest test, cititorul descoperă că Dumnezeu avea un plan prin care să-şi împlinească dorinţa, iar acest plan avea în vedere un popor, o mare naţiune care va ieşi din Avraam – Israel.

Acum este momentul potrivit să ne amintim că Dumnezeu este suveran. El este liber să hotărască planul pe care vrea să-l folosească pentru răscumpărarea omului. Omul nu se află în poziţia de a pune la îndoială sau să schimbe planul divin. Înainte de a trece mai departe, să ne amintim că promisiunea divină de a binecuvânta omul este legată, prin însăşi natura sa, atât de poporul Israel, cât şi de ţara lui *(„Du-te... în ţara pe care ţi-o voi arăta”.* – Geneza 12: 1)

CREDINŢA

Biblia ne dezvăluie că Dumnezeu este milostiv, prin faptul că se revelează pe Sine omului şi vrea să-l binecuvânteze. Dumnezeu este suveran, iar omul trebuie să răspundă printr-o credinţă practică. Credinţa este legată în mod inerent de Scriptură, adică este răspunsul omului dat lui Dumnezeu în modul care este revelat în Scripturi. Avraam L-a crezut pe Dumnezeu (Geneza 15: 6) şi ca urmare, El i-a considerat acest lucru ca neprihănire. Acest text ne învaţă că, datorită faptului că Avraam i-a răspuns lui Dumnezeu aşa cum porunceşte Cuvântul, adică prin credinţă, rezultatul a fost că Dumnezeu l-a considerat neprihănit. Teologii spun că, prin credinţă, Dumnezeu i-a atribuit lui Avraam neprihănirea.

Este foarte important să fim foarte atenţi la câteva cuvinte pe care le foloseşte Geneza 15: 6:

„Şi el (Avraam) a crezut pe Domnul, şi Domnul i-a ***socotit*** *lucrul acesta ca neprihănire”.*

Cuvântul ebraic tradus drept „socotit” are asociată o dimensiune de tip contabil, şi trebuie înţeles ca o tranzacţie, în care cineva depune în contul bancar al altcuiva o anumită sumă de bani. Odată tranzacţia efectuată, beneficiarul este adevăratul posesor al sumei

creditate în contul lui. De asemenea, notaţi şi faptul că se spune că i-a fost socotită. Intenţia acestui cuvânt este de a dezvălui cititorului că Avraam n-ar fi putut face acest lucru pentru sine însuşi. Cu alte cuvinte, Avraam n-ar fi putut niciodată să ajungă neprihănit, dacă Dumnezeu nu l-ar fi creditat cu acest lucru. Din nou, pentru ca această tranzacţie să aibă loc, a fost nevoie de credinţă. Verbul din ebraică folosit în acest text, şi care a fost tradus cu „a crezut", este derivat din aceeaşi rădăcină ca şi substantivul „credinţă". Acest verset ne dezvăluie şi faptul că binecuvântarea lui Dumnezeu are ca rezultat este o schimbare în statutul spiritual al omului care beneficiază de ea. Noe, la fel ca toţi urmaşii lui Adam, este păcătos, dar prin promisiunea Domnului de a izbăvi omul, el devine neprihănit. Aşadar, rezultatul binecuvântării lui Dumnezeu este că omul, pierdut şi incapabil să se salveze singur, devine neprihănit, iar aceasta este adevărata binecuvântare.

ISRAEL

În subiectele discutate până acum, termenul „Israel" a fost folosit cu referire la un popor, poporul lui Dumnezeu, care se trage din Avraam. Dar termenul biblic de „Israel" poate fi folosit şi cu privire la ţara care poartă acelaşi nume. Din păcate, mulţi oameni, inclusiv un număr tot mai mare de creştini, nu văd ţara lui Israel ca jucând un rol esenţial în promisiunea divină a lui Dumnezeu de a binecuvânta omul. O astfel de perspectivă se poate adopta doar cu ignorarea unei părţi majore din Scriptură şi cu încălcarea unei hermeneutici corecte.

Toţi exegeţii Bibliei văd în Geneza 15: 6 un verset extrem de important, aşa că este necesar să ne oprim şi să analizăm şi afirmaţia imediat următoare, care spune:

„Domnul i-a mai zis: «Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Haldeea, ca să-ţi dau în stăpânire ţara aceasta.»" (Geneza 15: 7)

La fel de important în planul divin şi suveran de

mântuire şi îndreptăţire a omului este faptul că Dumnezeu dăruieşte poporului Israel ţara. În cele din urmă, promisiunile lui Dumnezeu se vor împlini în mod desăvârşit doar atunci când El îşi va întemeia împărăţia şi una dintre premisele principale ale acestei cărţi este faptul că **întemeierea împărăţiei este condiţionată de luarea în stăpânire de către poporul evreu a ţării pe care Dumnezeu le-a dat-o.** O astfel de perspectivă care este foarte rară în rândul celor mai multor oameni, care se numesc creştini în zilele noastre este, realmente, inexistentă printre neamuri şi tot mai rar întâlnită printre cei de origine evreiască. Cu toate acestea, adevărul nu este dependent de poziţia majorităţii, ci doar de Scriptură.

Înainte de a începe o prezentare generală a multiplelor texte biblice care prezintă această doctrină, trebuie să vedem cui îi este adresată această promisiune a ţării. Unii se grăbesc să răspundă la aceasta, spunând că fiilor lui Avraam. Un astfel de răspuns este incorect. Dacă ar fi aşa, Ismael şi urmaşii lui sunt în egală măsură beneficiari ai acestei promisiuni. Dar Scriptura ne spune clar că nu este aşa.

„Izgoneşte pe roaba aceasta şi pe fiul ei, căci fiul roabei acesteia nu va moşteni împreună cu fiul meu, cu Isaac”. (Geneza 21: 10)

Chiar dacă Sara este cea care vorbeşte aici, Dumnezeu confirmă cuvintele ei în versetul 12. Este de asemenea semnificativ că, în relatarea sacrificării lui Isaac din Geneza 22, el este numit singurul fiu al lui Avraam (vezi Geneza 22: 2). Nu doar că în moştenirea Ţării Promise nu-i putem include pe toţi fiii lui Avraam, dar nici pe fiii lui Isaac. Dacă-i includem pe urmaşii lui Isaac, atunci Esau ar avea dreptul la ţara lui Israel, dar moştenirea sa este Edomul (vezi Geneza 36: 8). Potrivit Scripturii, doar când ajungem la Iacov, putem face legătura între ţară şi toţi descendenţii acestuia.

Iacov, al cărui nume este schimbat în Israel, primeşte

promisiunea pentru el şi urmaşii lui într-o relatare interesantă a Scripturii. În Geneza 28, Iacov fuge de fratele său Esau, care intenţiona să-l omoare (vezi Geneza 27: 41), ducându-se către Haran. Mama lui venea de acolo, iar acolo el se va căsători şi va naşte pe cei care vor deveni seminţiile lui Israel. În primele zile ale călătoriei, Iacov are un vis. În acest vis binecunoscut, vede o scară care ajungea până la ceruri. Această scară este, în mod simbolic, un fel de „pod" între pământ şi ceruri. Textul afirmă explicit că Dumnezeu i-a vorbit lui Iacov şi i-a zis:

„Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam şi Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care eşti culcat ţi-l voi da ţie şi seminţiei tale". (Geneza 28: 13)

În acest verset, Dumnezeu. Se identifică într-un mod unic, printr-o referire la Avraam şi Isaac. Iudaismul învaţă că, atunci când Scriptura face referire la patriarhi, o face cu scopul de a atrage atenţia asupra promisiunilor legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat mai întâi cu Avraam şi, apoi, cu Isaac. Aşadar, în această secţiune, Dumnezeu acordă chemarea făcută lui Avraam şi Isaac, lui Iacov şi fiilor săi. Ţara este menţionată nu doar în versetul 13, ci şi în următorul.

„Sămânţa ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus şi la răsărit, la miazănoapte şi la miazăzi şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine şi în sămânţa ta". (Geneza 28: 14)

Acest verset lămureşte clar faptul că urmaşii lui Iacov, poporul evreu, devin parte integrantă din împlinirea promisiunilor binecuvântate făcute de Dumnezeu lui Avraam. Ei trebuie să stăpânească ţara şi să locuiască în ea, pentru ca toate familiile pământului să fie binecuvântate. Cu alte cuvinte, împărăţia pe care Mesia o va întemeia nu va veni până ce evreii nu vor împlini această poruncă. Se poate ca acest concept să fie unul nou pentru mulţi, iar o astfel de afirmaţie curajoasă să fie greu de acceptat dintr-un singur verset. De aceea, vom dezvolta

ideea în detaliu de-a lungul cărţii. Tot ceea ce cer cititorului în acest moment este să fie deschis şi să aştepte să descoperim şi alte argumente, din restul Scripturii.

În restul capitolului, Iacov face ceva cu totul neobişnuit. Să ne amintim că această revelaţie a venit printr-un vis. În versetul 11, Iacov ia câteva dintre pietrele din jur, pe care-şi pusese capul să doarmă. Rabinii văd o legătură între piatră şi sursa revelaţiei pe care a primit-o. De ce? Răspunsul se găseşte în ceea ce face Iacov cu piatra. Înainte de a răspunde la această întrebare, cititorul trebuie să-şi amintească faptul că, în Scriptură, Mesia este numit „piatra" sau „stânca" (acest lucru va fi ilustrat când vom studia capitolul 2 din cartea Daniel). După ce aude că promisiunea legământului îi este oferită şi lui, Iacov unge piatra cu untdelemn. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este de ce a făcut aşa ceva? După cum au arătat mulţi comentatori evrei, Iacov arată legătura dintre piatră şi revelaţie într-un mod cu totul special. Faptul că a uns piatra cu untdelemn poate fi o referire la Mesia, Unsul Domnului. Cu toate acestea, termenul ebraic folosit aici nu este acelaşi cu cel de la care derivă termenul de Mesia. Ideea este că Iacov a înţeles această promisiune ca ceva de o mare importanţă şi în legătură cu planul Domnului de răscumpărare. Noul Testament face conexiunea între acest pasaj şi lucrarea de răscumpărare a lui Yeshua. În încheierea capitolului 1 din Ioan se face referire la scara lui Iacov dar, în loc să vorbească despre o scară, o înlocuieşte cu expresia „Fiul Omului", cu referire clară la faptul că adevăratul pod dintre om şi Dumnezeu este Mesia (vezi Ioan 1: 43 – 51). Capitolul se încheie cu menţiunea că această piatră are rolul de a deveni casa lui Dumnezeu, cu referire la închinare. Înainte de a trece la următorul subiect, permiteţi-mi să spun că planul Domnului pentru răscumpărare, care este împlinit prin lucrarea lui Mesia, îi oferă omului abilitatea de a se închina lui Dumnezeu aşa cum doreşte El.

Poporul şi ţara lui Israel sunt simboluri la care lumea este îndemnată să privească, pentru a vedea credincioşia lui Dumnezeu. Când Israelul n-a ascultat de Dumnezeu, El a făcut din ei un exemplu al judecăţii divine, pe care l-a aşezat înaintea întregii lumii. Cu toate acestea, în zilele din urmă, Israelul trebuie privit ca un fel de barometru al desfăşurării calendarului profetic. Matei 24 ne oferă o perspectivă asupra acestui aspect, prin faptul că Yeshua vorbeşte despre vremurile din urmă, spunând:

„De la smochin învăţaţi pilda lui: Când îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape. Tot aşa, şi voi, când veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşi”. (Matei 24: 32 – 33)

Pentru că Israelul este comparat în Biblie cu un smochin, Mesia îşi învaţă ucenicii să fie atenţi la ceea ce se întâmplă în Israel. Cuvântul „pildă” este folosit de Yeshua pentru a arăta cititorului că Israelul trebuie observat cu mare atenţie. Pildele sunt instrumente care, atunci când sunt studiate folosind reguli hermeneutice corecte, oferă o perspectivă extraordinară. Aşadar, când observăm Israelul în lumina adevărului profetic, descoperim o bogăţie de informaţie, care ne conduce spre o şi mai bună înţelegere asupra zilelor din urmă.

Apostolul Pavel vorbeşte cu convingere despre Israel şi despre relevanţa lui pentru vremurile sfârşitului. Este clar că, în Romani 11, Pavel a anticipat că Israelul, care în mare parte a respins mesajul mântuirii prin Yeshua, va veni la credinţă în zilele din urmă. El vorbeşte despre rezultatul trezirii printre evrei, atunci când scrie:

„Dacă, deci, alunecarea lor a fost o bogăţie pentru lume şi paguba lor a fost o bogăţie pentru neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?” (Romani 11: 12)

„Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viaţă din morţi?” (Romani 11: 15)

Aceste două versete arată clar faptul că, din cauză că

marea majoritate a evreilor au respins Evanghelia, mulţi dintre Neamuri au venit la credinţă. Aşa cum am arătat mai devreme, cuvântul care este tradus drept „Neamuri” în versetul 12, se referă de fapt la etnii. Lucrul acesta ne dezvăluie că Evanghelia are puterea de a rupe orice bariere sociale, pentru a atinge inima oamenilor, indiferent de rasă sau orice alt aspect social. Ambele versete ne învaţă că, deşi faptul că Israelul n-a răspuns corect la Evanghelie, a avut un efect pozitiv asupra lumii, acceptarea ei în masă va avea un rezultat şi mai dramatic. Care este acest rezultat?! Pavel spune la finalul versetului 15: *„viaţa din morţi”.* Această expresie este folosită cu referire la învierea din morţi. Iudaismul, din a doua parte a perioadei celui de-al doilea templu până astăzi, vede o relaţie naturală între înviere şi împărăţie. Aşadar, ceea ce spune Pavel în acest verset este că împărăţia nu va fi înfiinţată până nu va avea loc o trezire în masă a evreilor, care se vor întoarce la Yeshua, ca Mântuitor.

Din acest motiv, n-ar trebui să ne surprindă că Satana se opune puternic Israelului şi vrea să împiedice poporul evreu să-L accepte pe Yeshua. Felul în care se va manifesta această opoziţie este subiectul următorului capitol.

Capitolul 3: **„ANTISEMITISMUL: UN DUH SATANIC”.**

Antisemitismul este un subiect controversat pentru unii. Adu subiectul în discuţie într-un grup şi imediat, cineva va spune că există multe alte grupuri de oameni care au suferit mari atrocităţi. Din păcate aşa stau lucrurile, dar diferenţa este că respectivele atrocităţi sunt înrădăcinate în multiple conflicte istorice. Antisemitismul este un sentiment sau o acţiune îndreptată împotriva unuia sau mai multor evrei, pornită doar de la identitatea lor evreiască. Antisemitismul este inexplicabil din punct de vedere raţional, deoarece originea lui este de natură spirituală.

În Scriptură putem vedea multe persoane antisemite, iar în final, cel pe care Scriptura îl numeşte Antihrist, se va ridica şi va deţine puterea pentru o perioadă. Conform lui Daniel, el va aduce al doilea Holocaust, mult mai cumplit decât primul. În Biblie există câteva nume care sunt sinonime cu antisemitism. Cel mai renumit este Edom.

EDOM

Edom îşi are originea în cartea Geneza. Rădăcina ebraică a termenului „Edom" înseamnă „roşu", cuvânt care are legătură cu fratele lui Iacov, Esau.

„Cel dintâi a ieşit roşu de tot, ca o manta de păr, şi de aceea i-au pus numele Esau". (Geneza 25: 25)

Cuvântul care este tradus cu „roşcat" este acelaşi cuvânt din care provine şi termenul Edom. Mai târziu, în aceeaşi parte din Geneza, Esau se întoarce de la câmp obosit şi fără să fi reuşit în ceea ce îşi propusese să facă şi îi cere fratelui său să mănânce din ciorba roşiatică pe care o gătise. Din nou, termenul folosit de două ori aici înseamnă „roşu" şi provine din aceeaşi rădăcină ebraică. În felul acesta Esau a ajuns cunoscut şi ca Edom (vezi Geneza 25: 30).

Chiar dacă Esau este numit Edom în acest verset, în Scriptură, în general, termenul se referă la descendenţii lui Esau. O caracteristică interesantă este că Edom este o naţiune însetată de sânge. Unii cercetători biblici susţin că acesta este motivul pentru care culoarea roşie este asociată cu Edom. Edom este menţionat de multe ori de-a lungul Scripturii şi, pe lângă faptul că îi place războiul, este descris de obicei ca împotrivindu-se Israelului şi voii lui Dumnezeu. În cele ce urmează, vom face o prezentare generală a lui Edom.

Primul lucru pe care cititorul îl află despre Esau este că n-are niciun interes pentru lucrurile lui Dumnezeu. În ciuda faptului că este primul născut al lui Isaac, Scriptura arată dispreţul pe care-l are pentru dreptul de întâi născut – *„... şi-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut"*. (vezi

Geneza 25: 34). Dreptul de întâi născut era extrem de important, deoarece reprezenta chemarea adresată cuiva de a duce mai departe chemarea care le fusese făcută lui Avraam şi Isaac. Aşadar, Esau a avut oportunitatea de a duce mai departe moştenirea patriarhilor iudaismului şi să fie folosit de Dumnezeu pentru a-i binecuvânta pe alţii. Textul ne arată că Esau n-a considerat această chemare ca fiind ceva important, fiind gata să schimbe rolul rezervat în planul lui Dumnezeu de răscumpărare, plan care avea în vedere binecuvântarea întregii omenirii, pe o farfurie de ciorbă. Esau avea un duh care l-a făcut să devină un instrument în mâna lui Satana. Aflat faţă în faţă cu chemarea de întâi născut, el răspunde:

„Esau a răspuns: «iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujeşte dreptul acesta de întâi născut?»” (Geneza 25: 32)

Afirmaţia lui Esau arată că e interesat doar de sine însuşi, iar o astfel de atitudine oferă duşmanului o portiţă în viaţa cuiva. Ceea ce spune Esau, de fapt, e că dreptul de întâi născut nu îi este de niciun folos, dacă urmează să moară. Cu alte cuvinte, nici nu crede în viitorul de după moarte, nici nu-l interesează deloc aspectul acesta. Cu alte cuvinte, Esau nu avea niciun fel de perspectivă asupra împărăţiei. De asemenea, să observăm că răspunsul dat lui Dumnezeu este unul cu totul diferit de cel dat de Avraam. Când aude că Dumnezeu îi oferă un rol important în planul Său de a-i binecuvânta pe alţii, Avraam porneşte spre o ţară pe care nu o văzuse niciodată înainte. Cu alte cuvinte, el şi-a pus credinţa în practică, în timp ce Esau, care nu vedea niciun beneficiu imediat pentru el însuşi, a urât această chemare.

Dumnezeul omniscient, cunoscând caracterul lui Esau, i-a transmis prin profeţie Rebecăi, mama lui Esau, că cel mai tânăr dintre gemeni, Iacov, va fi cel care va duce mai departe chemarea patriarhilor. Unii văd această interpretare ca o încălcare a textului din Romani 9: 11. Versetul vorbeşte despre alegerea de către Dumnezeu a lui

Iacov, în locul lui Esau, care nu se bazează pe fapte, deoarece îi este oferită lui Iacov chiar înainte de a se naşte. Deşi este adevărat, Romani 9: 11 nu duce la concluzia că Dumnezeul suveran nu poate să-şi folosească omniscienţa şi să facă o chemare bazată pe caracter şi nu pe fapte. Faptul că Dumnezeu ştia că Iacov avea pasiune pentru planurile lui Dumnezeu, în timp ce Esau le ura, poate să fie un element pe care l-a luat în considerare atunci când l-a ales pe unul, în dauna celuilalt. Trebuie să ţinem cont de faptul că contextul acestei secţiuni din Romani 9 nu este justificarea. După cum textul spune foarte clar, nu faptele lui Iacov sunt lăudate aici, ci înţelepciunea perfectă a Dumnezeului omniscient.

Este esenţial ca cititorul să înţeleagă că dreptul de întâi născut vine împreună cu o binecuvântare specială din partea tatălui. Această binecuvântare este fundamentală pentru cel care posedă dreptul de întâi născut, pentru a-şi îndeplini angajamentul, şi nu poate fi separată de acesta. Un studiu atent al capitolului îi din Geneza ne dezvăluie că deşi Esau şi-a vândut dreptul de întâi născut lui Iacov, încă avea intenţia să intre în posesia binecuvântării. Lucrul acesta arată înclinaţia lui Esau de a pune piedici poporului Israel şi scopurilor lui Dumnezeu. Un astfel de comportament îl caracterizează pe Edom. Un alt detaliu important despre Edom se găseşte în genealogia sa din Geneza 36, unde descoperim că Amalec a fost urmaşul lui. Aceasta este o informaţie foarte valoroasă.

Şi Amalec a fost unul dintre cei care au încercat să zădărnicească obiectivelor lui Dumnezeu, împotrivindu-se poporului Israel. După victoria Israelului la Marea Roşie, când Domnul a despărţit în mod miraculos marea în două pentru ca ei să treacă şi apoi a închis-o peste armata lui Faraon, în scenă intră Amalec. Victoria de la Marea Roşie a arătat clar că ungerea lui Dumnezeu era asupra Israelului, dar lui Amalec nu i-a păsat. De fapt, vorbind despre bătălia care a avut loc, Biblia spune:

„Adu-ţi aminte ce ţi-a făcut Amalec pe drum, la ieşirea voastră din Egipt: cum te-a întâlnit pe drum şi, fără nicio teamă de Dumnezeu, s-a aruncat asupra ta pe dinapoi, asupra tuturor celor ce se târau la coadă, când erai obosit şi sleit de puteri. Când îţi va da Domnul, Dumnezeul tău, odihnă, după ce te va izbăvi de toţi vrăjmaşii care te înconjoară, în ţara pe care Domnul, Dumnezeul tău, ţi-o dă ca moştenire şi spre stăpânire, să ştergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri – să nu uiţi lucrul acesta". (Deuteronom 25: 17 – 29)

Amalec ştia că nu poate învinge poporul lui Dumnezeu, aşa că a lansat un atac la marginea taberei, unde erau cei slabi, bătrâni şi obosiţi. Cu alte cuvinte, n-au purtat un război împotriva poporului lui Israel pentru a avea o victorie, ci doar pentru a produce suferinţă celor mai puţin capabili să se apere singuri. Acesta este spiritul edomit: bucuria de a-i face pe alţii să sufere. Din acest motiv, pasajul în cauză le porunceşte copiilor lui Israel să-l distrugă pe Amalec în întregime. Când va împlini Israelul această poruncă? Răspunsul este în zilele din urmă. Avem două indicii importante care ne arată că această bătălie va avea loc chiar înainte de înfiinţarea împărăţiei, şi nu înainte. Primul este în textul biblic care spune: *„Când îţi va da Domnul, Dumnezeul tău, odihnă, după ce te va izbăvi de toţi vrăjmaşii…"* De la reînfiinţarea statului Israel, în 1948, această ţară mică a fost atacată de mai multe ori. În prezent, vecinii Israelului devin tot mai ostili cu privire la existenţa acestui stat. Chiar dacă există multe discuţii cu privire la un „plan de pace" pentru Orientul Mijlociu, ultimele evenimente par să nu fi produs altceva decât o şi mai mare instabilitate în regiune şi o mai mare probabilitate a izbucnirii unui nou război.

Aşadar, ideea că Israelul va avea odihnă din partea vrăjmaşilor este ceva ce se va împlini în timpul a ceea ce rabinii numesc „Yamot Hamashiach", adică zilele lui Mesia. Aşadar, răzbunarea Israelul împotriva lui Amalec va

fi un eveniment care va avea loc cu puţin timp înainte ca Mesia să-şi înceapă domnia de o mie de ani la Ierusalim. Al doilea indiciu că acesta este un eveniment ce va avea loc în vremurile de pe urmă este că nimeni nu ştie astăzi cine este Amalec. Rabinii spun că prorocul Ilie, care se va întoarce în vremurile de pe urmă, va descoperi iarăşi lui Israel identitatea lui Amalec.

La fel ca Amalec, care nu s-a temut de Dumnezeu, ci i-a atacat pe cei mai slabi dintre copiii lui Israel, a făcut şi Edom. La finalul perioadei Primului Templu, comportamentul poporului Israel a atras judecata lui Dumnezeu asupra lui. Dumnezeu i-a folosit pe Nebucadneţar şi pe babilonieni, pe care i-a trimis să pună în practică judecata asupra copiilor Săi. Edom a fost foarte bucuros să li se alăture într-o nouă manifestare de violenţă împotriva Israelului. Profetul Obadia spune că Dumnezeu îl va pedepsi sever pe Edom pentru acţiunile lui (vezi Obadia versetele 10 – 18) şi tot el dezvăluie că un război între Edom şi Israel trebuie să aibă loc înainte de întemeierea împărăţiei. Vom discuta despre asta mai târziu, dar acum vă invit să analizăm un alt incident care îl implică pe Amalec.

În timpul domniei regelui Saul, Dumnezeu i-a poruncit să facă război cu Amalec şi să nimicească integral nu doar oamenii, ci şi posesiunile lor. Saul n-a ascultat de porunca Domnului, păstrând cele mai bune dintre animalele lui Amalec şi lăsându-l în viaţă regele Agag. Ulterior, profetul Samuel a împlinit poruncile lui Dumnezeu, dar neascultarea lui Saul i-a adus lepădarea ca rege, în răstimpul întârzierii omorârii lui Agag, el a zămislit un copil, care a condus ulterior poporul amalecit. Mai târziu, urmaşul lui Agag, Haman, a ajuns la putere şi a încercat să extermine evreii (vezi cartea Estera, pentru a analiza acţiunile lui Haman). Ceea ce se vede foarte clar la Esau şi la poporul care va ieşi din el, este ura iraţională pe care o dezvoltă faţă de Israel şi că au încercat în mod

repetat să zădărnicească decizia suverană a lui Dumnezeu de a folosi Israelul în împlinirea planului Său cu privire la legământul avraamic. Chiar dacă Mesia este împlinirea supremă a rolului Israelului în legământul avraamic, profeţia spune că Dumnezeu îl va folosi şi în alte moduri, înainte de întemeierea împărăţiei.

Spiritul edomit se va înmulţi în zilele din urmă, făcând ca toate naţiunile să atace Ierusalimul (vezi Zaharia 14: 2). O astfel de ură crescândă împotriva statului Israel şi a poporului evreu se vede uşor în lume, în zilele noastre.

ANTISEMITISMUL ŞI LUMEA

După ce lumea a fost obligată să recunoască atrocităţile Holocaustului, cei mai rezonabili dintre oameni au înţeles nevoia existenţei unui stat evreiesc. Odată cu încheierea perioadei coloniale engleze în regiunea numită Palestina, statul evreu a luat din nou fiinţă în ţara lui de origine. Încă de la început, statul Israel modern a fost întâmpinat cu o puternică opoziţie. Israelul a supravieţuit la trei războaie majore: Războiul de Independenţă, Războiul de Şase Zile şi Războiul de Yorn Kippur, pe lângă alte conflicte şi înfruntări serioase, realizând succese cu care puţine alte ţări se pot lăuda într-o perioadă de puţin peste şaizeci de ani.

Chiar dacă Israelul a demonstrat o dorinţă puternică de a fi un membru constructiv al comunităţii internaţionale şi a participat de multe ori în momente de nevoie, cu mult mai mult decât vecinii săi, la eforturile de ajutor internaţional, Naţiunile Unite au încercat să treacă rezoluţie după rezoluţie împotriva acestui mic stat evreiesc. Dacă n-ar fi fost tendinţa generală a Statelor Unite de a se folosi de dreptul de veto pentru majoritatea acestor rezoluţii, Israelul ar fi într-o situaţie şi mai dificilă. Astăzi, comunitatea internaţională pune presiune asupra Israelului să facă pace chiar cu cei care au declarat în mod deschis că scopul lor este distrugerea acestui popor. Din pricina unei astfel de presiuni, Israelul s-a retras din sudul

Libanului, ignorând propria nevoie de securitate şi în golul creat astfel, s-a insinuat organizaţia teroristă Hezbollah. Câţiva ani mai târziu, după ce Hezbollah s-a înarmat cu rachete, a izbucnit un război, după ce o patrulă israeliană a fost prinsă în ambuscadă şi atacată de către Hezbollah şi mai mulţi soldaţi au murit.

Un scenariu similar a avut loc câţiva ani mai târziu, când ce Israelul a mutat 8.000 dintre cetăţenii săi din Fâşia Gaza, cu dorinţa de a face pace. Din nou, retragerea Israelului din respectiva regiune a permis altor organizaţii teroriste, în principal Hamas, să se înarmeze. La scurt timp, rachete procurate ilegal din Egipt a început să fie lansate către civili israelieni care locuiau în comunităţile din zona Gaza. După aproape 8.000 de rachete lansate şi cu o creştere de peste 200 pe săptămână, Israelul n-a avut o altă opţiune decât să răspundă, după ce avertismentele sale au fost ignorate.

Din nou, comunitatea internaţională s-a grăbit să sancţioneze Israelul, acuzându-l de încălcarea grosolană a drepturilor omului, acuzaţii care s-au dovedit a fi false. Întrebarea care trebuie pusă este de ce aceeaşi comunitate internaţională a păstrat tăcerea în timpul atacului neprovocat cu rachete asupra civililor israelieni? Lumea nu spune nimic cu privire la victimele israeliene, dar când Israelul răspunde, apărându-şi cetăţenii, se grăbeşte să ceară Israelului să dea dovadă de reţinere. Unde sunt rezoluţiile ONU împotriva Hezbollah, Hamas şi împotriva altor organizaţii teroriste? Oricine examinează în mod obiectiv poziţia comunităţii internaţionale în ceea ce priveşte Israelul trebuie să observe existenţa unui standard dublu, în defavoarea statului evreu. Care este baza pentru un astfel de standard dublu? Răspunsul este spiritul edomit.

SPIRITUL EDOMIT

Psalmul 137 este unul special în iudaism. Într-o zi normală, după ce o persoană ia masa, rugăciunea rostită

pentru a mulţumi Domnului pentru purtarea Sa de grijă începe cu acest Psalm. În versetul 7 citim:

„Adu-ţi aminte, Doamne, de copiii Edomului, care, în ziua nenorocirii Ierusalimului, ziceau: «Radeţi-l, radeţi-ldin temelii!»”.

Ceea ce iese în evidenţă în acest Psalm este nu doar că Edom urăşte Israelul, dar şi că se poziţionează împotriva Dumnezeului lui Israel. Unde putem observa în acest verset o astfel de idee? Scriptura spune că Ierusalimul este locul pe care Dumnezeu l-a făcut locuinţă pentru numele Său (Deuteronom 16: 2, 6). Aşadar, a dori distrugerea Ierusalimului şi Templului şi a te implica în mod activ în asta, este echivalent cu a te poziţiona împotriva Domnului. Observaţi că acest verset se află în contrast puternic cu dragostea mare a psalmistului pentru Oraşul Sfânt.

Spiritul edomit îi va face pe mulţi să se împotrivească şi lui Mesia. În cartea Plângeri, care deplânge distrugerea Templului, întâlnim un verset important cu privire la Mesia.

„Suflarea vieţii noastre, unsul Domnului, a fost prins în gropile lor, el, despre care ziceam: «Vom trăi sub umbra lui printre neamuri»”. (Plângerile lui Ieremia 4: 20)

Pentru a putea înţelege intenţia lui Ieremia (autorul recunoscut în mod tradiţional al cărţii), trebuie să fim atenţi la expresia *„suflarea vieţii noastre”.* Aceasta este o referinţă la crearea omului, deoarece în Geneza citim că ceea ce a făcut ca lutul pe care Dumnezeu l-a modelat să devină un suflet viu a fost faptul că Domnul a suflat duh de viaţă în nările lui Adam (vezi Geneza 2: 7). Care este relaţia dintre această relatare şi Mesia? Ieremia îi spune cititorului trebuie să-l vedem pe Mesia drept dătătorul vieţii. În următoarea parte a versetului, citim că Mesia a murit. Fraza *„a fost prins în gropile lor”* se referă la moarte, deoarece cuvântul tradus „gropi” este frecvent folosit şi pentru a descrie un mormânt (vezi Psalmul 16:

10). Aşadar, Ieremia leagă distrugerea Ierusalimului de răstignirea lui Yeshua. Mesia este cel despre care poporul Israel a crezut că le va aduce siguranţa unui trai liniştit printre neamuri, dar odată cu moartea Sa, speranţa pe care Israelul o avea a fost pusă sub semnul întrebării.

Credincioşii ştiu că moartea cumplită a lui Mesia, de care s-a bucurat Satana, a devenit în fapt calea spre biruinţă. În mod asemănător, cei din zilele de pe urmă care se vor duce la Ierusalim pentru a distruge Oraşul Sfânt, vor împlini de fapt ceea ce spune Domnul că trebuie să se întâmple pentru ca să vină împărăţia. Cu toate acestea, cei ce fac lucrurile acestea nu vor fi răsplătiţi pentru contribuţia la împlinirea planului profetic, deoarece nu o fac motivaţi de ascultarea de Domnul, ci de ura faţă de Israel şi de lucrurile lui Dumnezeu. Acelaşi lucru se poate spune despre Nebucadneţar şi despre babilonieni, care au purtat război împotriva lui Israel, nu din vreun motiv îndreptăţit, ci doar din cauza lăcomiei, a egoismului şi a naturii lor barbare. Nu este o coincidenţă că Edom este menţionat în versetul următor.

„Bucură-te şi saltă de bucurie, fiica Edomului, care locuieşte în ţara Uţ! Dar şi la tine va trece potirul şi tu te vei îmbăta şi te vei dezgoli!” (Plângerile lui Ieremia 4: 21)

În timp ce Israelul este trist de moartea lui Mesia, Edomul se bucură. Acest verset arată că Edomul se împotriveşte din nou şi din nou lucrărilor lui Dumnezeu. Ţara Uţ este o regiune din sud-estul Iordaniei. A doua parte a versetului arată clar că Edom va fi pedepsit. Cuvântul este folosit pentru a descrie starea lui finală, şi anume „distrus”, este folosit în Psalmul 137 atunci când Edom descrie dorinţa Edomului ca Ierusalimul să fie distrus: *„Radeţi-l, radeţi-l din temelii!”* Acelaşi cuvânt poate fi folosit cu ideea „de a dezgoli pe cineva”. Aşadar, nu este doar o problemă de distrugere, aşa cum spune traducerea, dar există o dimensiune a ruşinii. Acest cuvânt este folosit în ambele texte pentru a arăta că ceea ce dorea

Edom să se întâmple Ierusalimului şi scopurilor lui Dumnezeu, va fi exact lucrul care i se va întâmpla lui însuşi.

ANTISEMITISMUL ŞI BISERICA

Scopul acestei secţiuni nu este de a oferi cititorului un rezumat istoric al numeroaselor persecuţii pe care Biserica le-a pornit împotriva evreilor. Cruciadele, inchiziţia şi tăcerea asurzitoare sau chiar participarea „creştinismului" la Holocaust, nu vor fi discutate. Mai degrabă, în această secţiune vom arunca o privire asupra unei tendinţe teologice aflate în dezvoltare. Această poziţie teologică dă la o parte din Biblie majoritatea promisiunilor făcute Israelului şi ignoră numeroasele profeţii cu privire la rolul pe care acesta îl va juca în zilele din urmă. Un pastor creştin bine cunoscut care adoptă această perspectivă este John Piper, de la Biserica Baptistă Bethlehem din Minneapolis, Minnesota. Înaintea de a discuta detaliile acestei poziţii teologice, să vedem cum influenţează ea perspectiva cuiva asupra statului Israel.

John Piper, în articolul său „Israel, Palestine and the Middle East" (Israel, Palestina şi Orientul Mijlociu), disponibil pe www.Desiringgod.org, scrie:

„Existenţa Israelului în Orientul Mijlociu, poziţia graniţelor lui şi suveranitatea lui pot fi cei mai explozivi factori în terorismul global şi cei mai volatili factori în relaţiile dintre lumea arabă şi Occident".

De ce spune pastorul Piper că existenţa Israelului este cel mai exploziv factor în terorismul global? Cu siguranţă că toate acţiunile întreprinse de teroriştii palestinieni au legătură cu Statul Israel. Dar numeroasele acte de terorism care, din păcate, au loc în întreaga lume, nu sunt legate de existenţa Israelului. Când cineva face o astfel de afirmaţie, reia retorica celor care doresc anularea legitimităţii existenţei statului Israel. Cu alte cuvinte, Piper a acceptat propaganda din mass-media palestiniană, care acuză Israelul de majoritatea problemelor lumii, ca parte a

strategiei de a contesta legitimitatea existenţei statului Israel. O strategie similară a fost folosită de Hitler, când a învinovăţit evreii pentru majoritatea problemelor cu care se confrunta Germania.

Ca şi în articolului lui John Piper, perspectiva că existenţa Israelului este un factor care destabilizează lumea şi care face ca Statele Unite ale Americii să nu aibă relaţii bune cu lumea arabă, trebuie supusă unui examen atent. Autorul cărţii de faţă susţine că expansiunea islamului şi faptul că tot mai multe ţări din Orientul Mijlociu sunt conduse de guverne musulmane sau influenţate de islam, este adevăratul motiv pentru care există instabilitate în Orientul Mijlociu şi tensiuni crescânde între vest şi lumea arabă, în următorul capitol vom aborda problema islamului. Dar, acum, trebuie să spunem că teologia incorectă a făcut ca un număr tot mai mare de lideri creştini să adopte perspectivele ostile faţă de statul Israel şi faţă de poporul evreu.

La baza acestei teologii se află două principii majore. **Primul este acela că, din cauza respingerii lui Yeshua ca Mesia de către majoritatea evreilor, Israelul a pierdut dreptul asupra ţării şi al doilea este că Biserica a înlocuit Israelul ca popor al lui Dumnezeu.** Aceasta este cunoscută drept teologia înlocuirii.

În ceea ce priveşte prima afirmaţie, nu există niciun temei biblic pentru o astfel de perspectivă teologică. Nu există niciun loc în Cuvântul lui Dumnezeu unde dreptul Israelului asupra ţării să fie dependent de credinţa în Yeshua. Bineînţeles că neascultarea de poruncile Sale este un temei clar pentru care Israelul a fost trimis în exil. Aşadar, am putea concluziona că respingerea lui Yeshua este neascultare şi că, în urma acestei neascultări, poporul a fost trimis în exil? Sigur că putem ajunge în mod justificat la o asemenea concluzie. Dar nu asta susţin John Piper şi alţii. Există o diferenţă semnificativă: faptul că Israelul este dus în exil nu este acelaşi lucru cu a pierde

definitiv dreptul asupra ţării, astfel făcând-o disponibilă pentru alţii.

Iată un exemplu banal pentru a ilustra această diferenţă. Când eram copil, am primit o bicicletă foarte frumoasă de la părinţii mei. Îmi plăcea să mă plimb cu ea şi îmi făcea o mare bucurie să ştiu că e a mea. Într-o zi, n-am ascultat de tata şi am pierdut dreptul de a mă plimba cu bicicleta pentru o perioadă de timp. În cele din urmă, pedeapsa s-a încheiat şi am putut din nou să mă plimb cu bicicleta. Ar fi fost cu totul altceva dacă tatăl meu, în loc să-mi pună bicicleta deoparte timp de o săptămână, să o dea unui alt copil. Da, Israelul a acţionat în neascultare, prin faptul că nu a aplicat adevărul profetic la Yeshua pentru a ajunge la concluzia că El este, într-adevăr, Mesia. Da, Israelul a fost trimis în exil pentru o perioadă foarte lungă de timp. Cu toate acestea, nu există niciun temei biblic pentru a crede că partea din legământ care prevedea stăpânirea ţării de către Israel, pe care Dumnezeu a dat-o evreilor, a fost anulată. De fapt, iată ce scrie Pavel cu privire la Israel.

„Deoarece darurile şi chemarea lui Dumnezeu sunt neschimbătoare”. (Romani 11: 29)

Trebuie să acordăm o mare atenţie cuvântului tradus cu „neschimbătoare”. Prima literă a acestui cuvânt în greacă este, de fapt, un prefix care schimbă semnificaţia cuvântului din ceva ce era posibil în ceva ce este acum imposibil. Potrivit dicţionarului grecesc a lui Harold K. Moulton, cuvântul înseamnă „a schimba judecata cuiva, pe conduita anterioară; a schimba opinia şi scopul cuiva”. Aşadar, datorită prefixului ataşat, acest termen afirmă cu tărie că Dumnezeu nu şi-a schimbat planul şi nici scopul sau chemarea în ceea ce priveşte Israelul sau poporul evreu. Cât de siguri putem fi de acest lucru? Autorul Epiostolei către Evrei foloseşte acelaşi cuvânt cu privire la jurământul pe care Dumnezeu l-a făcut lui Yeshua, că El este Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec (vezi

Evrei 7: 21). Aşadar, dacă promisiunea lui Dumnezeu făcută poporului evreu poate fi anulată, atunci nici credincioşii nu au nicio siguranţă că Yeshua nu poate să fie înlocuit, într-o zi, de un alt „Mesia”.

Există numeroase profeţii care afirmă faptul că, la final, poporul evreu va fi readus în ţară şi o va lua în stăpânire, ca o condiţie esenţială pentru instaurarea împărăţiei viitoare. Ba mai mult, există două rezultate minunate ale faptului că poporul evreu se va întoarce în ţara lui. Primul este că, deşi în trecut majoritatea evreilor L-au respins pe Yeshua, reveniţi în ţara lor în zilele din urmă, marea lor majoritate îl vor accepta ca Mesia. Al doilea rezultat este că, atunci când Neamurile vor vedea credincioşia lui Dumnezeu manifestată faţă de evrei, mulţi dintre ei îl vor accepta pe Yeshua. Capitolul final al acestei cărţi este dedicat acestor profeţii.

În dezbaterea privitoare la calitatea poporului evreu de popor al lui Dumnezeu sau nu în zilele noastre, trebuie afirmate mai întâi câteva adevăruri teologice fundamentale. Cel mai important dintre acestea este că mântuirea, adică răscumpărarea, are loc doar prin Yeshua. Adică, doar moartea Sa pe cruce şi vărsarea sângelui Său reprezintă plata necesară pentru păcat. Fără acceptarea Sa prin credinţă, suntem pierduţi. Niciun grup de oameni nu face excepţie de la nevoia de a-L primi pe Yeshua ca Mântuitor personal, nici evreii, nici alţii.

Când cineva din afara poporului Israel îşi pune credinţa în Yeshua, devine părtaş la promisiunile împărăţiei, ca oricare evreu care îl primeşte în inima lui. Dumnezeu nu face diferenţe între oameni. Cu toate acestea, chemarea Bisericii şi chemarea lui Israel, respectiv, au elemente unice. De exemplu, Biserica are chemarea clară de fi un element care să declanşeze gelozia Israelului (Romani 11: 11). Asta înseamnă că cei credincioşi au chemarea să trăiască în aşa fel, prin experienţa mântuirii lor, încât evreii să dorească acelaşi

lucru. Accept fără nicio rezervă că biserica este poporul lui Dumnezeu, fapt care reprezintă nimic altceva decât împlinirea a ceea ce i-a spus Dumnezeu lui Avraam:

„Iată legământul Meu pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri”. (Geneza 17: 4)

Indiferent de etnie sau naţionalitate, toţi cei care cred în Yeshua devin parte din familia lui Dumnezeu. Totuşi, urmaşii biologici ai lui Iacov au o identitate distinctă de „popor al lui Dumnezeu”. Faptul că acest lucru n-a fost înţeles în mod corect, a adus la multe erori teologice în Biserică şi a reprezentat premisa pentru unele dintre cele mai ruşinoase capitole din istoria creştinismului.

Două pasaje pe care teologii înlocuirii le folosesc cu predilecţie în încercarea de a-şi susţine poziţia sunt Matei 21 şi Ioan 8.

MATEI 21: 33 – 46

În această secţiune, Yeshua spune o pildă. Pilda omului care a plantat o vie şi a pregătit-o pentru a deveni o afacere profitabilă. Apoi, a închiriat-o altuia. La momentul când via a produs rod, omul şi-a trimis slujitorii să ia partea lui din recoltă. În loc să respecte înţelegerea făcută, arendaşul viei i-a bătut şi chiar i-a omorât pe trimişii proprietarului. În final, proprietarul l-a trimis pe fiul său, gândindu-se că el va fi respectat şi că termenii înţelegerii vor fi onoraţi. Deoarece fiul era moştenitorul natural al viei, arendaşul a crezut că, omorându-l, via îi va rămâne lui.

În această pildă, proprietarul viei îl reprezintă pe Dumnezeu, iar cei pe care i-a pus să aibă grijă de vie sunt marii preoţi şi fariseii. Slujitorii care au fost fie bătuţi, fie omorâţi, îi reprezintă pe profeţi, iar fiul proprietarului viei îl reprezintă pe Yeshua. Eroarea pe care mulţi o fac în interpretarea acestei pilde este de a asocia arendaşul viei, slujitorii omorâţi şi pe fiul proprietarului cu poporul evreu, în ansamblu, sau cu naţiunea Israel. O astfel de concluzie

este absolut incorectă. Însuşi textul afirmă că pilda se adresa doar preoţilor cei mai de seamă şi fariseilor care erau acolo.

„După ce au auzit pildele Lui, preoţii cei mai de seamă şi fariseii au înţeles că Iisus vorbeşte despre ei”. (Matei 21: 45)

De asemenea, în această pildă, Yeshua le spune respectivilor lideri:

„De aceea vă spun că împărăţia lui Dumnezeu va fi luată de la voi şi va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite”. (Matei 21: 43)

Este corect să interpretăm acest verset ca vorbind despre ţara lui Israel? Răspunsul este nu, deoarece subiectul este împărăţia, şi nu ţara. Şi nici nu este corect să aplicăm această pildă statutului poporului evreu de copii ai lui Dumnezeu, deoarece poporul evreu, în ansamblu, nu este niciodată menţionat în această pildă. Interpretarea corectă este că predicarea modului în care cineva intră în împărăţia lui Dumnezeu, adică Evanghelia lui Mesia, nu va fi făcută de liderii evrei, ci o altă naţiune (nu una literară, nu un grup etnic) va primi această responsabilitate. Oare acest lucru nu a avut loc deja, din moment ce majoritatea predicatorilor Evangheliei au fost dintre Neamuri şi nu din iudaism sau dintre liderii săi, timp de aproape 2000 de ani?!

Pastorul Piper şi mulţi alţi teologi ai înlocuirii folosesc acest text (vezi articolul menţionat mai sus sau mesajul său din 2004 cu acelaşi titlu), ca fundamentul pentru a afirma că:

„Israelul a încălcat legământul cu Dumnezeu... aşadar, statul secular Israel de astăzi nu poate revendica dreptul divin asupra ţării”.

O astfel de concluzie depăşeşte obiectivul acestui pasaj şi nu poate fi susţinută de Scriptură.

IOAN8

În acest capitol, Yeshua intră într-un dialog cu unii

dintre farisei şi, din nou, nu cu poporul evreu în general. De aceea, este incorect din punct de vedere hermeneutic să aplicăm afirmaţia pe care Yeshua o face în acest capitol oricui altcuiva, în afara acestui grup particular de evrei. John Piper nu este singur în graba sa de a le aplica tuturor evreilor cuvintele rostite de către Yeshua câtorva oameni. În acelaşi articol / predică, el menţionează cu privire la Ioan 8:

„Dar Israelul nu-L iubeşte pe Iisus ca Fiu al lui Dumnezeu şi Mesia. De aceea, ei sunt, momentan, «vrăjmaşi ai lui Dumnezeu»”.

De ce oare, cei care susţin teologia înlocuirii nu includ în discuţia lor asupra acestui capitol şi faptul că mulţi evrei, auzind învăţăturile lui Yeshua, au crezut în El.

„Pe când vorbea Iisus astfel, mulţi au crezut în El. Şi a zis iudeilor care crezuseră în El…” (Ioan 8: 30 – 3 la)

Poate că evreii care au crezut în Yeshua în ziua aceea au fost mai mulţi decât fariseii care L-au respins. Cum reuşeşte pastorul Piper să ajungă la concluzia că Israelul (adică evreii, în general) este duşmanul lui Dumnezeu şi a pierdut dreptul asupra ţării? Din păcate, majoritatea oamenilor vor respinge Evanghelia, deoarece Yeshua spune că în împărăţie se ajunge pe o cale îngustă, pe care puţini o vor găsi (Matei 7: 14). Aşadar, pentru că majoritatea oamenilor vor respinge Evanghelia, cei care cred îşi pierd dreptul de a intra în împărăţie? Bineînţeles că nu atunci, deoarece majoritatea dintre evrei îl resping pe Yeshua, poporul evreu îşi pierde dreptul asupra ţării? Nu există niciun text în Scriptură care să lege respingerea lui Yeshua de faptul că poporul evreu îşi va pierde ţara. Dimpotrivă, aşa cum vom demonstra mai târziu în această carte, Dumnezeu îşi va împlini legământul cu poporul evreu cu privire la ţară şi, ca urmare, planul răscumpărării va putea fi dus la capăt.

Este foarte tulburător faptul că tot mai mulţi creştini susţin soluţia înfiinţării a doua state, soluţie care va crea

un stat islamic chiar pe locul ţinutului biblic al Israelului. Care sunt implicaţiile acestui fapt, atât din punct de vedere secular, cât şi biblic? Despre asta vom discuta în capitolul următor.

Capitolul 4: **„DEZVOLTAREA ISLAMULUI... AR TREBUI SĂ NE ÎNGRIJORĂM?”**

Care religie este cea mai mare? Dacă includem catolicismul în creştinism, atunci islamul este a doua cea mai mare religie din lume. Când încercăm să aflăm care religie are cea mai mare creştere, e mai greu de stabilit. Cu toate acestea, dacă ne uităm doar la numărul de convertiţi, islamul se află în cea mai rapidă creştere. Cei care spun că islamul nu este religia cu cea mai mare creştere, indică spre faptul că islamul este religia dominantă în ţările cu cea mai mare creştere demografică. Familiile de musulmani au o rată de natalitate foarte mare. Cu toate acestea, când ne uităm la noii convertiţi, adică oamenii care nu practică nicio religie, sau practică o altă religie, şi apoi se convertesc fie la islam, fie la creştinism, dezvoltarea creştinismului este mai mare decât a islamului. Dar, dacă întrebăm simplu, câţi adepţi are o anumită religie în lume la 1 ianuarie şi, apoi, comparăm cu numărul din 31 decembrie, cea mai mare creştere se va vedea la islam. O altă caracteristică semnificativă a acestor două mari religii este acea că musulmanii devin tot mai credincioşi religiei lor, în timp ce creştinii devin tot mai detaşaţi faţă de a lor. Această tendinţă a islamului va fi obiectivul primordial al acestui capitol.

ISLAMUL ŞI ADEPŢII SĂI

Islamul se schimbă în ceea ce priveşte aşteptările din dreptul adepţilor lui. Nivelul de angajament cerut astăzi este mult mai ridicat decât oricând altcândva în istorie. Musulmanii au devenit mult mai vizibili în societate, iar regulile de bază de îmbrăcăminte pentru femei s-au schimbat fundamental. Şi bărbaţii dovedesc, în multe moduri, un nou nivel de respectare a regulilor. Legea

islamică (Sharia), care a fost adesea ignorată de majoritatea musulmanilor, este acum predată şi acceptată de un procent tot mai mare de musulmani. Exigenţele legii islamice sunt cele care definesc astăzi comunitatea musulmană. Ce înseamnă aceste schimbări pentru cei care nu sunt musulmani?

Islamul învaţă că, la început, când sunt o minoritate într-o comunitate, nu trebuie să facă presiuni asupra celor care nu sunt parte din religia lor şi că trebuie să-şi păstreze practicile religioase în tăcere şi în privat. Dar, când comunitatea se dezvoltă numeric şi ajunge la un procent semnificativ (chiar dacă încă în minoritate), pot adresa tot mai multe cerinţe şi aşteptări celor ce nu sunt adepţi ai islamului. În primă instanţă, se ajunge la un acord asupra unor astfel de solicitări, ca un efort din partea celor care nu sunt musulmani, de a fi sensibili şi politicoşi faţă de vecinii lor musulmani. Dar pe măsură ce influenţa islamică creşte într-o comunitate, cresc şi pretenţiile şi tonul pe care sunt comunicate. Odată ce aşteptările lor îi afectează tot mai mult pe nonmusulmani, se ajunge la un punct în care aceştia vor refuza să le mai dea curs. Acest refuz este de obicei întâmpinat de musulmani cu proteste, care adesea devin violente, ajungându-se la distrugeri de proprietăţi.

Răspunsul acesta arată disponibilitatea islamului de a îmbrăţişa violenţa şi intimidarea pentru a-şi atinge obiectivele. Un astfel de comportament nu este doar acceptat, ci învăţat ca expresie legitimă de slujire a dumnezeului musulman, Allah. Dacă analizăm terorismul din întreaga lume, vom descoperi că un procent foarte mare este generat de musulmani. Violenţa este folosită nu numai pentru respectarea legii islamice, ci şi pentru suprimarea expresiei altor religii. În ţările musulmane sunt din ce în ce mai frecvente actele de terorism împotriva creştinilor şi distrugerea bisericilor. De fapt, în locurile în care Sharia este legea ţării, cei care îmbrăţişează o altă

religie decât islamul sunt arestaţi şi executaţi. Astfel de fapte nu sunt ceva nou pentru majoritatea. Atunci, de ce le discutăm aici? Din cauza distorsionării lor de către mass-media occidentală.

Când au loc atentate teroriste, mass-media occidentală nu ştie cum să spună mai repede că astfel de acte de violenţe nu trebuie legate de islam, ci mai degrabă de câţiva extremişti musulmani, care nu reprezintă islamul în general. Acest fapt este absolut fals! Faptele ne dezvăluie o imagine total diferită a islamului. De exemplu, în 21 decembrie 1988, zborul Panam 103 a fost doborât de o bombă pusă într-o valiză. Abdelbaset Al-Megrahi a fost condamnat pentru această crimă. Chiar dacă a fost condamnat la închisoare pe viaţă pentru crima sa, a fost eliberat în 20 august 2009, pe motive umanitare. Când a ajuns în Libia, ca om liber, a fost primit ca un erou, iar clericii musulmani au fost prezenţi în număr mare, sărutându-l şi lăudându-l pentru acţiunile lui. Unde a fost condamnarea acestui om din partea comunităţii musulmane? Pur şi simplu nu a existat. Când au loc acte teroriste, musulmanii din toată lumea se bucură, după cum am văzut în 11 septembrie 2001. Mass-media i-a arătat foarte pe scurt pe musulmanii palestinieni dansând şi aplaudând pe străzi omorârea a aproape 4.000 de oameni nevinovaţi, iar apoi Yasser Arafat a interzis difuzarea unor astfel de materiale. Este important să notăm că astfel de manifestări de bucurie au avut loc în întreaga lume musulmană. Din nou, unde au fost condamnările din partea clericilor musulmani în ceea ce priveşte aceste crime oribile? Nu au existat.

Liderii religioşi musulmani laudă adesea public astfel de acte de terorism, iar liderii politici musulmani fac declaraţii în limba engleză prin care le condamnă, iar în arabă le laudă, la rândul lor. Acesta este standardul de comportament al politicienilor palestinieni, atunci când are loc un act terorist împotriva civililor israeliţi. Cei care

omoară oameni, prin detonarea de explozibili purtaţi pe sub haine, şi iau numeroase vieţi, sunt numiţi martiri şi aclamaţi ca eroi. Pozele lor sunt afişate în locuri publice ca o încurajare şi pentru alţii, de obicei tineri, pentru a-i determina să le urmeze exemplul. Ideea care trebuie înţeleasă este că aceasta nu este atitudinea câtorva indivizi rătăciţi, care încearcă să atace una dintre marile religii ale lumii, ci este învăţătura adevăratului islam.

Dacă analizăm originea islamului, descoperim că Mohamed a folosit violenţa pentru a impune islamul ca religie dominantă în Peninsula Arabă. Adepţii lui au atacat satele, agresând şi omorând oameni şi câştigând putere şi bogăţie. Bazat pe violenţa prin care islamul a câştigat puterea la început, în islam a pătruns conceptul de Jihad. Acest concept legitimează folosirea forţei pentru a atinge obiectivele islamului. Astăzi, mulţi discută cu privire la adevărata însemnătate şi aplicarea corectă a termenului de Jihad. Unii susţin că nu ar trebui aplicat la un conflict fizic, ci mai degrabă se referă la o luptă spiritual personală, lăuntrică. Cu alte cuvinte, asociază Jihadul cu lupta cuiva cu ispita şi se opun categoric celor care îl folosesc pentru a justifica terorismul sau orice altă violenţă fizică. Deci, cine are dreptate în această problemă?

Poate că un exemplu din lumea evreilor ne poate ajuta în a înţelege esenţa ei. Vorbind despre iudaism, ne putem referi la iudaismul istoric, adică iudaismul ortodox, sau la o formă mai nouă, numită iudaismul reformat. Diferenţa dintre acestea două aruncă o lumină asupra islamului. Iudaismul ortodox aplică în mod obligatoriu adepţilor lui textele religioase sacre, precum Talmudul şi Vechiul Testament. În iudaismul reformat, adepţii nu sunt supuşi unor texte care să aibă o asemenea autoritate. Cu alte cuvinte, iudaismul reformat este mai mult o expresie culturală, care sărbătoreşte o moştenire, decât o expresie religioasă autentică. Sărbătorile principale, precum Sabatul, Kashrut (legile alimentare) şi puritatea familială

sunt respinse în iudaismul reformat, lăsând individul să decidă singur modul în care „religia” sa îi va influenţa viaţa. Rabinii reformaţi tind să nu aducă în congregaţie predici bazate pe texte religioase, ci pe preocupările sociale, în care raţiunea umană, nu un text religios, este baza pentru perspectiva lor.

La fel este Coranul în concepţia unor musulmani. Ei se pot numi musulmani, dar cu greu pot fi socotiţi adepţi ai islamului, la fel cum un evreu reformat nu practică un iudaism bazat pe Tora. Acest fel de „musulmani” se identifică aşa doar pe motive culturale, nu printr-un angajament faţă de învăţăturile Coranului. Când sunt confruntaţi cu pasaje din Coran care încurajează violenţa, sunt obligaţi să le alegorizeze, în loc să le înţeleagă în sensul lor real. Pe scurt, când evaluăm islamul bazat pe învăţăturile Coranului şi alte texte religioase importante, trebuie să concluzionăm că este o religie violentă, care trebuie văzută ca o ameninţare la libertatea celorlalţi. Deci, e ciudat să vedem că doar puţini dintre liderii lumii occidentale recunosc ameninţarea islamică şi fac ceva pentru a o preîntâmpina. De ce?

DENATURĂRILE ISLAMICE

Islamul s-a folosit de mass-media într-un mod foarte eficient, pentru a-şi atinge obiectivele. Recrutarea de noi convertiţi este un obiectiv primordial pentru islam. În occident, unde sunt predominantă credinţă iudeo-creştină, islamul se mândreşte şi se autopromovează ca o religie monoteistă. Chiar dacă acest lucru este adevărat, să nu credem că dumnezeul musulman, Allah, este acelaşi cu Dumnezeul revelat în Vechiul şi Noul Testament. Islamul nu ar declara niciodată că Allah este Dumnezeul lui Israel. Nu poate, deoarece caracteristicile, atributele şi învăţăturile iudeo-creştine sunt mult diferite de felul în care este prezentat Allah. Musulmanii recunosc acest fapt între ei dar, deoarece Coranul include unii dintre oamenii Bibliei, precum Moise şi Yeshua, mulţi occidentali

consideră că musulmanii se închină aceluiaşi Dumnezeu.

Yeshua din Nazaret este distorsionat în Coran şi este mult prezentat ca altceva decât ceea ce ne dezvăluie Noul Testament. Acest fapt este adevărat pentru toate textele comune între Coran şi Scripturile iudeo-creştine. De exemplu, lui Avraam nu i se cere să-l jertfească pe Isaac, ci pe Ismael. Un studiu atent al Coranului ne dezvăluie că anumite texte din Biblie au fost incluse în el ca un exerciţiu de uşurare a tranziţiei celor care vin din alte religii. Astăzi, acest lucru este folosit cu un mare succes, iar islamul atinge comunităţile afro-americane, care au fost creştine în mod tradiţional, dar care devin tot mai mult islamice. Biserici din mari zone urbane devin moschei, deoarece majoritatea celor care le frecventează s-au convertit la islam.

Chiar şi în creştinism sunt mulţi care afirmă că Yeshua este Fiul lui Allah, justificând o astfel de blasfemie prin faptul că Allah este doar un nume generic pentru Dumnezeu, în limba arabă. Deşi în limbile semitice rădăcina pentru cuvântul Dumnezeu este legată de termenul arab Allah, este o distorsionare a mărturiei Scripturii să foloseşti fraza „Yeshua, Fiul lui Allah”, deoarece în cultura islamică, Allah se referă doar la zeitatea musulmană, al cărui profet este Mohamed. Deoarece zeitatea musulmană este cu totul diferită de Dumnezeul adevărat al Scripturii iudeo-creştine.

Capitolul 4: „Dezvoltarea Islamului… ar trebui să ne îngrijorăm?” este incorect din punct de vedere lingvistic să foloseşti o astfel de expresie, deoarece îi induce în eroare pe cei care o aud şi îi determină să creadă ceva ce este fals din punct de vedere biblic.

Islamul încearcă să facă convertiţi din diferite motive, primul fiind câştigarea controlului în regiunea respectivă. Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că, atunci când metodele paşnice nu ajută la atingerea obiectivelor propuse, se foloseşte violenţa. O privire rapidă

aruncată la guvernele din Orientul Mijlociu şi Asia ne arată că sunt islamice. Multe ţări au fost cruţate de violenţă, doar pentru că guvernele nu întreprind nimic împotriva musulmanilor. Islamul a folosit libertăţile şi procedurile guvernamentale în favoarea lor, iar după ce au câştigat puterea au anulat orice astfel de libertăţi şi legi. Afghanistanul, sub talibani, este un foarte bun exemplu în acest sens. Când conducerea islamică are susţinerea guvernului, organizaţiile teroriste ies la suprafaţă, iar recrutările nu mai au loc pe baze ideologice, ci sunt impuse prin forţă.

ORIENTUL MIJLOCIU ÎN TRANZIŢIE

În primăvara anului 2011, au avut loc multiple tulburări în multe ţări din Orientul Mijlociu, proteste şi revolte prin care se cerea o schimbare politică şi respectarea drepturilor omului, multe dintre ele aducând cu succes o schimbare în sistemele de conducere. Mulţi din occident susţin aceste eforturi, asemănându-le cu lupta Americii pentru independenţă. Astfel de perspective sunt incorecte şi demonstrează un înalt grad de naivitate cu privire la ceea ce are loc în respectiva regiune. Liderul suprem al Iranului a fost citat la sfârşitul lui februarie 2011, în timpul unui discurs ţinut în faţa clericilor, la o conferinţă internaţională islamică ţinută în Teheran, spunând: *„Revoltele din lumea arabă sunt islamice... Duşmanii încearcă să portretizeze mişcarea populară din lumea musulmană caftind nonislamică, dar este clar că este în întregime islamică şi trebuie susţinută”.*

Acest comentariu a fost făcut înainte de demonstraţiile puternice de stradă din Siria, împotriva liderului Bashar Al-Assad, care este un aliat apropiat al Iranului. Datorită acestei relaţii, sprijinul Iranului pentru aceste proteste şi revolte a fost moderat. Situaţia din Siria este oarecum o anomalie. Chiar dacă mulţi dintre cei care au ieşit în stradă în Orientul Mijlociu în primăvara anului 2011 au căutat cu adevărat libertate şi drepturile omului,

organizaţiile musulmane s-au implicat imediat şi, datorită resurselor şi faptul că erau foarte bine organizaţi, au exploatat şi au folosit aceste proteste şi schimbările pe care le-au adus pentru propriile lor interese politice. Chiar dacă multe lucruri sunt încă în tranziţie în momentul scrierii acestei cărţi, noul guvern egiptean se gândeşte deja la o schimbare a acordului de pace cu Israelul şi face schimbări la graniţa dintre Egipt şi Gaza. Aceste schimbări periclitează siguranţa Israelului, deoarece multe dintre armele pe care organizaţia teroristă Hamas le procură sunt aduse prin această graniţă.

Conducerea familiei Al-Assad în Siria, tatăl şi fiul, nu a fost foarte înrădăcinat în ideologia islamică, dar au avut nevoie de susţinere din partea liderilor islamici pentru a rămâne la conducere. Evident că armata joacă un rol important în susţinerea unui asemenea guvern opresiv. Pentru a supravieţui, Al-Assad a fost obligat să tolereze numeroase organizaţii teroriste în Siria. Iranul foloseşte Siria ca un pion dar, să nu ne înşelăm, când Bashar Al-Assad va cădea, Iranul se va asigura că la conducerea noului guvern sirian va veni un conducător cu adevărat islamic. Fie pe căi relativ paşnice, ca şi Turcia, sau prin intimidare, aşa acum a procedat Hezbollah pentru a-şi creşte influenţa în Liban, regimurile islamice sunt o realitate aflată într-o continuă expansiune în Orientul Mijlociu şi în Asia. În Europa există o îngrijorare crescândă în rândul unora, dar încă există o mare ezitare printre lideri să numească islamul drept ceea ce este în realitate, şi anume o mişcare violentă.

Capitolul 4: „Dezvoltarea Islamului… ar trebui să ne îngrijorăm?” înrădăcinată mai mult în puterea politică decât orice ar putea însemna o expresie religioasă autentică. Deci, de ce se dezvoltă islamul atât de rapid în lume?

Islamul are o istorie de succes acolo unde există sărăcie şi lipsa de oportunităţi educaţionale. Limbajul

Coranului este o formă elevată a diferitelor dialecte vorbite în lumea arabă. Cei mai mulţi arabi nu pot citi Coranul şi trebuie să se bazeze pe învăţăturile oferite de clericii lor pentru a înţelege mesajul islamului. Majoritatea celor din occident nu înţeleg că islamul este o religie în continuă dezvoltare şi că noile decrete ale anumitor clerici ajung să fie la fel de importante precum Coranul însuşi. Răsăritul trece printr-o transformare semnificativă, prin care îşi lărgeşte influenţa şi prezenţa în occident. Semnele sunt clare pentru cei care vor să le înţeleagă – un război major se află la orizont. Conflicte precum cele din Irak, Afghanistan, Libia etc. Nu sunt, din perspectiva islamică, decât o nouă strategie de război.

PLANUL DE RĂZBOI AL ISLAMULUI

Chiar dacă lumea arabă nu este cea mai educată, lipsa educaţiei oficiale nu trebuie să ne facă să credem că arabii nu sunt inteligenţi. Nimic nu este mai departe de adevăr. Ba mai mult, una dintre cele mai importante trăsături ale lumii musulmane este răbdarea. Musulmanii ştiu că o luptă cu vestul, şi în special cu Statele Unite ale Americii, dusă într-un mod militar tradiţional, nu s-ar solda cu un rezultat pozitiv de partea lor. Puterea armată americană nu poate fi, pur şi simplu, egalată nici măcar de o alianţă islamică militară. Liderii musulmani sunt foarte conştienţi de acest fapt, iar strategia lor militară în raport cu occidentul ia lucrul acesta în considerare. America este o super putere atât de mare datorită bogăţiei de care dispune. Aşadar, islamul atacă America tocmai la sursa puterii, şi anume bunăstarea financiară.

Încă din anii ’80, America a început să cheltuie o sumă anuală tot mai mare în domeniul securităţii naţionale. Conflictele armate din ziua de astăzi, precum războaiele din Irak şi Afghanistan, sunt nişte găuri negre financiare imense în economia Statelor Unite. Aceste conflicte nu sunt exemple de războaie tradiţionale, întrucât apariţia constantă a actelor teroriste musulmane s-a

dovedit a avea un mare succes în a determina America să-şi continue operaţiunile costisitoare, pe perioade îndelungate. În ciuda superiorităţii sale militare şi a numeroasele victorii, nivelul de ameninţare care îşi are originea în aceste ţări n-a fost influenţat în mod simţitor. Tocmai din acest motiv, politica externă americană s-a schimbat, ajungând să nu mai fie vorba doar de distrugerea inamicului, care de multe ori este foarte dificil de identificat, întrucât nu înfruntăm o armată tradiţională, ci de aducerea la putere a unor regimuri democratice în aceste ţări, care să se ridice împotriva ameninţărilor teroriste. Aceste eforturi de reconstruire a naţiunilor vor avea, probabil, acelaşi efect ca şi în cazul preluării puterii în Afghanistan de către talibani, susţinuţi, cel puţin indirect, de către Statele Unite. „Ahmed Rashid, autor binecunoscut şi expert în probleme afghane, a spus că este «clar» că Washingtonul, care a înarmat şi antrenat mujahedinii afghani în timpul luptei lor cu invadatorii sovietici, din anii 1980, a sprijinit indirect talibanii". „Statele Unite au încurajat Arabia Saudită şi Pakistanul să sprijine talibanii, cel puţin până au ajuns la Kabul", pe 26 septembrie 1996. „Asta pare acum o mare ironie". (Citat dintr-un articol scris de Phillip Knightley, în The Guardian, 8 octombrie 2001)

Dezvoltarea continuă a islamului şi a influenţei sale în lume nu se va opri prea curând. De fapt, nu sunt primul care spune că islamul va juca un rol important în zilele din urmă.

Capitolul 5:

„FIARA DIN ZILELE DIN URMĂ".

Daniel a fost un mare om a lui Dumnezeu, care a primit viziuni şi abilitatea de a interpreta visele. În cartea care îi poartă numele, regele babilonian Nebucadneţar a avut un vis foarte important pentru zilele din urmă. Visul consta dintr-o imagine, un fel de statuie foarte mare, al cărei cap era din aur, pieptul şi braţele din argint, mijlocul

şi coapsele din bronz, picioarele din fier şi tălpile dintr-un amestec de fier şi lut. Daniel arată clar faptul că fiecare secţiune reprezintă câte un imperiu diferit. Primul imperiu, sau împărăţie, este cel pe care-l conducea însuşi Nebucadneţar, adică Babilonul. Următorul este imperiul mezilor şi perşilor. Al treilea este imperiul grecilor, iar al patrulea este Roma. Al cincilea imperiu, cel alcătuit din fier şi lut, se dovedeşte a fi diferit de toate celelalte. Faptul că aceste împărăţii sunt revelate într-o singură imagine este foarte important, pentru că toate au ceva în comun: s-au împotrivit planurilor lui Dumnezeu. Acest fapt este evidenţiat prin interpretarea pe care o dă Daniel porţiunii din visul lui Nebucadneţar care vorbeşte despre o piatră.

„Tu te uitai la el, şi s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier şi de lut ale chipului şi le-a făcut bucăţi. Atunci, fierul, lutul, arama, argintul şi aurul s-au sfărâmat împreună şi s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul şi nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmase chipul s-a făcut un munte mare şi a umplut tot pământul". (Daniel 2: 34 – 35)

Există multe informaţii importante în acest pasaj scurt. Prima este că majoritatea cercetătorilor Bibliei înţeleg „piatra" menţionată aici ca o referire la Mesia. Asta înseamnă că, deşi Mesia va lovi la picioarele statuii, adică la temelia ei, întreaga statuie va fi distrusă. Apoi, datorită faptului că Mesia va lovi cel de-al cincilea imperiu, putem concluziona că această împărăţie, reprezentată de picioare şi tălpi, nu se va arăta până în vremurile din urmă. În final, Mesia va fi Cel care va deveni o mare împărăţie şi va conduce întreg pământul, deoarece termenul „munte", atunci când este folosit în mod simbolic în Scripturi, se referă la un scaun de domnie. Ideea aceasta este susţinută şi mai târziu, când Daniel interpretează visul, spunând:

„Dar, în vremea acestor împăraţi, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie care nu va fi nimicită

niciodată şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma şi va nimici toate acele împărăţii şi ea însăşi va dăinui veşnic” (Daniel 2: 44)

Aceste împărăţii sunt un subiect de care Daniel se ocupă în diferite locuri în profeţia sa. Capitolul 7 este un astfel de loc. În această secţiune, un rege nou, Belşaţar, conduce Babilonul. În timpul domniei lui, Daniel însuşi are un vis, care începe cu o viziune a celor patru vânturi din ceruri, care bat asupra Mării celei Mari – Marea Mediterană. În numerologia ebraică, numărul patru are o dimensiune globală. Aşadar, acest vis are legătură cu ceva ce va afecta întreaga lume. Termenul de „vânt” vorbeşte adesea despre o schimbare sau o tranziţie; aşadar, acest vis este despre ceva care va aduce schimbare şi tranziţie în lume. Când în literatura apocaliptică se vorbeşte despre mare, este un mod de a descrie instabilitatea, deoarece marea se află într-o continuă mişcare. Aşadar, visul lui Daniel vorbeşte despre o schimbare care va afecta întreaga lume, va aduce o tranziţie care va fi determinată de o perioadă iniţială de instabilitate globală.

Apoi, patru fiare sunt menţionate în acest pasaj, care reprezintă patru împărăţii sau imperii. Între visul lui Nebucadneţar din capitolul 2 şi visul lui Daniel din capitolul 7, există o legătură. Prima fiară este descrisă ca fiind ca un leu. Majoritatea cercetătorilor asociază fiara aceasta cu Babilonul. A doua fiară este un urs, iar consensul general cu privire la ea este că reprezintă imperiul persan. A treia fiară seamănă cu un leopard, care descrie imperiul grec sau elenist. Ultima fiară este diferită de cele dinaintea ei. Nu este asemănată cu niciun animal anume, dar sunt folosite trei adjective importante pentru a o descrie. Cititorului i se spune că este nespus de grozavă, înspăimântătoare şi puternică. Această fiară avea dinţi mari de fier, cu care putea produce o mare distrugere şi s-a folosit de picioare pentru a zdrobi tot ceea ce nu fusese nimicit de dinţi. De asemenea, avea zece coarne. Această a

patra fiară se spune că reprezintă Imperiul Roman.

Am spus deja că există o legătură între visul lui Nebucadneţar şi cel al lui Daniel. În aceste condiţii, trebuie să ne punem întrebarea, de ce visul lui Nebucadneţar include cinci împărăţii, în timp ce ai lui Daniel, doar patru. Problema cea mai mare apare atunci când, în capitolul şapte, pare că după înfrângerea celei de-a patra fiare din visul lui Daniel, se întemeiază împărăţia Mesianică. Cu alte cuvinte, visul lui Nebucadneţar are cinci împărăţii înainte de venirea lui Mesia, în timp ce visul lui Daniel are doar patru. Răspunsul este că Imperiul Roman apare de două ori. La acest fapt se face aluzie în visul lui Nebucadneţar, prin faptul că cea de-a patra împărăţie este din fier, iar a cincea este un amestec de fier şi lut. Aşadar, fierul este menţionat în ambele împărăţii, pentru a arăta legătura dintre ele.

La fiara care reprezintă Roma trebuie acordată o atenţie sporită faptului că are zece coarne. Tocmai aceste coarne şi cornul adiţional care va apărea mai târziu îl nedumeresc pe Daniel. Acest corn adiţional, care se spune că era mai mic decât celelalte, smulge din rădăcini trei din cele zece coarne, atunci când apare. Aflăm din acelaşi capitol (vezi versetul 24) că fiecare corn reprezintă un rege sau un regat. Adică, o împărăţie viitoare, care are legătură cu vechiul Imperiu Roman, se va ridica în zilele din urmă şi va fi alcătuită din alte zece naţiuni sau împărăţii. În timpul acestei împărăţii, un alt rege se va ridica şi va fi diferit de ceilalţi zece. El va supune trei regi din cei zece şi va prelua conducerea întregului imperiu (vezi versetele 23 – 24). Va rosti cuvinte pline de hulă împotriva lui Dumnezeu şi va face război împotriva credincioşilor Lui. El va domni „o vreme, două vremi şi o jumătate de vreme”, sau trei ani şi jumătate (vezi versetul 25). Despre el se spune că va vrea să schimbe calendarul şi legile (de asemenea, în versetul 25). Capitolul se încheie cu o promisiune a lui Dumnezeu, că acest împărat va fi

distrus şi va fi instaurată împărăţia veşnică a lui Dumnezeu.

Şi cartea Apocalipsa reia această viziune, adăugând nişte informaţii edificatoare. În capitolul 17 al cărţii este menţionată o curvă, care şade pe nişte ape mari. Expresia „ape mari" din Apocalipsa se referă la o mare mulţime de oameni (vezi Apocalipsa 17: 15 şi 19: 16). Aşadar, această curvă stăpâneşte peste majoritatea lumii. În textele biblice evreieşti, curvia este legată de obicei de idolatrie sau de o închinare nepotrivită. Ceea ce ne spune textul este că, în vremurile din urmă, marea majoritate a oamenilor nu se vor închina Dumnezeului lui Israel, ci vor avea o formă de închinare idolatră. Faptul că textul spune că această curvă stă pe o fiară (vezi versetul 3) are o mare importanţă. Cu alte cuvinte, din moment ce fiara reprezintă o împărăţie globală, imperiul de la finalul istoriei, care se va ridica în lume înainte de instituirea împărăţiei lui Dumnezeu, va fi unul idolatru. În acelaşi verset se spune că fiara este de culoare stacojie, culoare care reprezintă păcatul (vezi Isaia 1: 18), este acoperită de nume de hulă, imagine asemănătoare cu cea din Daniel 7: 25 şi are şapte capete şi zece coarne. Mai târziu, în acelaşi capitol, vedem o explicaţie interesantă cu privire la fiară.

„Aici este mintea plină de înţelepciune.

— Cele şapte capete sunt şapte munţi pe care şade femeia. Sunt şi şapte împăraţi: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă şi, când va veni, el va rămâne puţină vreme" (Apocalipsa 17: 9 – 10)

Din acest pasaj aflăm că cele şapte capete sunt nişte munţi. Am spus deja că, în literatura escatologică, muntele are de-a face cu guvernarea sau conducerea. Aşadar, această fiară reprezintă şapte împărăţii. De asemenea, ni se spune că cinci din aceste împărăţii au căzut sau au existat în trecut. La care împărăţii face referire acest text? Cele cinci sunt: Egiptul, Asiria, Babilonul, Persia şi Grecia. Cel care exista în timpul scrierii cărţii Apocalipsa este

Imperiul Roman. Prima diferenţă dintre cartea Apocalipsa şi ceea ce ne spune Daniel este că viziunea din Apocalipsa începe cu o privire mai timpurie asupra imperiilor lumii. De asemenea, sunt incluse încă două imperii adiţionale care i-au persecutat pe evrei, Egiptul şi Asiria. Din perspectiva acestei intereptări, Roma ar fi al patrulea imperiu, ca şi în visul lui Daniel. Când analizăm visul lui Nebucadneţar, trebuie să ne amintim de relaţia dintre cel de-al patrulea şi cel de-al cincilea imperiu, ambele având fier în componenţă. Am spus anterior că această repetiţie a fierului ne arată că trebuie să ne aşteptăm la o reapariţie a Imperiului Roman în zilele din urmă. Despre el, Ioan spune în Apocalipsa că va rezista puţină vreme. Din Apocalipsa aflăm că acest al şaptelea imperiu, chiar dacă nu are viaţă lungă în comparaţie cu celelalte, va reapărea pentru a treia oară.

*„Şi fiara, care era şi nu mai este, ea însăşi este al optulea împărat: este din numărul celor şapte şi merge la pierzare” (A*pocalipsa 17: 11)

La prima vedere, acest lucru poate fi derutant, dar trebuie să ne amintim că avem de-a face cu stilul literar apocaliptic, care adesea un este scris într-un mod unic, pentru a contribui la dezvăluirea anumitor informaţii. Numerele sunt importante şi au un simbolism aparte. Am spus deja că numărul patru are dimensiune globală. Aşadar, visul lui Daniel vorbeşte despre împărăţii care stăpânesc o mare parte din suprafaţa pământului. Visul lui Nebucadneţar vorbeşte despre cinci împărăţii, numărul cinci comunicând ideea de insuficient, incomplet; ceva ce nu îşi atinge obiectivele. Cu alte cuvinte, visul lui Nebucadneţar este o imagine de ansamblu a împărăţiilor lumii, care nu vor dăinui şi nici nu-şi vor împlini obiectivul de a birui în faţa lui Dumnezeu. Al cincilea va fi împărţit în două şi apoi distrus, pentru a face loc instaurării împărăţiei lui Dumnezeu (vezi Daniel 2: 41 – 45).

Dacă analizăm viziunea lui Ioan din Apocalipsa 17,

vedem şapte împărăţii. De ce şapte? Deoarece numărul şapte are legătură cu sfinţirea. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a ales în planul Său şapte imperii, care vor conduce la instaurarea împărăţiei Sale. Apoi, cititorului i se spune că cel de-al şaptelea este şi al optulea. Numărul opt are legătură cu înnoirea şi cu conceptele de răscumpărare şi împărăţie. Aşadar, odată cu distrugerea celei de-a opta împărăţii, se va arăta împărăţia lui Dumnezeu.

Tot în acest capitol se discută despre cele zece coarne.

„Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împăraţi care n-au primit încă împărăţia, ci vor primi puterea împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toţi au acelaşi gând şi dau fiarei puterea şi stăpânirea lor”. (Apocalipsa 17: 12 – 13)

Din nou, se văd clar asemănările dintre Apocalipsa şi Daniel. Ambele cărţi sunt de acord că cele zece coarne reprezintă zece regi şi că cei zece regi se vor arăta în împărăţia de la final (fiara), care va face război împotriva planurilor şi urmaşilor singurului Dumnezeu adevărat. Am văzut deja că Imperiul Roman se va arăta de trei ori (al şaselea, al şaptelea şi al optulea). Bineînţeles că primul a avut loc în urmă cu două mii de ani, între îi î.Hr. Şi 476 d.Hr. În ceea ce priveşte a doua lui apariţie, avem de luat o decizie. Fie considerăm că marea persecuţie a evreilor din timpul Celui de-al Treilea Reich, în timpul lui Hitler, îndeplineşte criteriile pentru a fi considerat un „Imperiu Roman”, sau considerăm ca înainte de ultima fiară va fi o altă încercare de a conduce lumea, a unui imperiu pasager, care se va încadra în parametrii celor care au fost înaintea sa **(Egipt, Asiria, Babilon, Persia, Grecia şi Roma).** Ce au avut toate aceste imperii în comun? Răspunsul este că evreii au suferit în timpul lor. Trebuie să arătăm că oraşele capitală ale acestor imperii au fost diferite, dar toate au stăpânit, în general, cam acelaşi teritoriu. Cu alte cuvinte, aceste imperii au fost diferite între ele prin etnia şi

naţionalitatea liderilor lor, dar nu atât de mult în aria peste care au stăpânit. Unii au arătat faptul că Imperiul Persan nu a persecutat evreii aşa cum au făcut-o ceilalţi. De fapt, Cirus este cel care le-a permis evreilor să se întoarcă în Israel şi să reconstruiască Templul. Şi alţi împăraţi persani i-au ajutat pe evrei, precum Darius şi Artaxerxes, dar e suficient să citim răspunsul lui Neemia privitor la starea Ierusalimului, din primele două capitole ale cărţii sale, sau istoria Esterei, pentru a vedea că viaţa în timpul domniei mezilor şi perşilor a fost adesea foarte dificilă pentru evrei.

GERMANIA NAZISTĂ ŞI IMPERIUL ROMAN

Cu siguranţă că Holocaustul reprezintă cea mai mare persecuţie a evreilor care a avut loc în istorie. Din acest motiv este greu de crezut că Scriptura ar păstra tăcerea cu privire la acest eveniment. Şi poate că nici n-o face. Studiind fiara din Apocalipsa 17, înţelegem că cel de-al şaselea imperiu (cap) menţionat, este Roma. Acest imperiu pare să reapară pentru o perioadă scurtă de timp, fiind totodată şi al optulea. Putem concluziona că perioada barbară de conducere a nazismului lui Adolf Hitler, responsabil pentru moartea a aproape 6 milioane de evrei şi a 50 de milioane (unii estimează până la 70 de milioane) de oameni în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, adică aproape patru procente din populaţia lumii de la acea vreme, este cel de-al şaptelea imperiu? Dacă aşa stau lucrurile, atunci Imperiul Nazist al şi al şaptelea. O astfel de perspectivă nu este nouă, unii sugerând deja o asemenea teorie. Acesta este argumentul principal în cartea lui Robert Van Kämpen, „The Sign” *(Semnul).*

„Ideea lui Van Kämpen, a unei reveniri a Celui De-al Treilea Reich, este demnă de luat în considerare, în mod special dacă ţinem cont de obsesia islamului faţă de cartea lui Hitler, «Mein Kampf» pe care musulmanii o traduc cu „Jihadul”. În vremea în care a scris, Van Kämpen n-a avut acces la toate informaţiile pe care le avem astăzi despre islamul radical. Aşadar, părerea sa despre revenirea unui

Al Treilea Reich, este una ingenioasă…” (Dintr-o lucrare care urmează a fi publicată în curând, intitulată „Musterion”, de Sergio F. Cabrera).

În capitolul 13 din Apocalipsa se discută tocmai această problemă a imperiilor. Ioan primeşte o viziune a unei fiare care iese din mare, dar în ordinea inversă celei din Daniel. În timp ce ordinea în care vede Daniel fiara este leul, ursul şi leopardul, Ioan vede mai întâi leopardul, apoi ursul şi leul. Ioan informează cititorul că Satana este cel care le dă putere şi autoritate. Chiar dacă sunt menţionate şapte capete, se pare că, de fapt, această viziune este despre o singură împărăţie. Pasajul spune cititorului că împărăţia seamănă cu un leopard. Leoparzii sunt oportunişti, urmărind o multitudine de prăzi. Tehnicile lor de vânătoare sunt printre cele mai eficiente din junglă, apropiindu-se pe nesimţite de pradă, care nu realizează pericolul în care se află, până când e prea târziu. Leoparzii îşi domină totdeauna prada. Textul spune că împărăţia seamănă cu un leopard, dar are labe ca de urs. Labele din urmă ale ursului sunt foarte importante, pe ele ridicându-se atunci când atacă. În final, se spune că fiara are o gură ca de leu. Răgetul leului este cel mai puternic şi mai intimidant. Fiara rosteşte mari hule împotriva Domnului. Se poate ca această caracteristică să fie motivul pentru care gura ei este ca a unui leu.

O perspectivă interesantă asupra înţelegerii acestei viziuni, pe care unii au sugerat-o deja, este aceea că a şaptea fiară va fi alcătuită din cele mai rele trăsături ale imperiului care a precedat-o. De asemenea, ni se spune că ea va dăinui pentru puţină vreme, va suferi o lovitură fatală, care ulterior va fi vindecată, spre uimirea tuturor (vezi Apocalipsa 13: 3). Pasajul descrie un sentiment de neputinţă în lupta împotriva acestei fiare. Este clar că acest imperiu este complet împotriva a tot ceea ce are de-a face cu Dumnezeul cel viu.

„Ea şi-a deschis gura şi a început să rostească hule

împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul şi pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască. Şi i s-a dat stăpânire peste orice seminţie, peste orice norod, peste orice limbă şi peste orice neam" (Apocalipsa 13: 6 – 7)

Nu e nicio îndoială că acest imperiu va fi nemilos şi va cere supunere totală. Locuitorii îi vor jura loialitate de frică şi dintr-un sentiment de deznădejde. Dacă se va folosi de simbolurile şi de numele de nazism nu contează prea mult. Profeţia ne dezvăluie că un imperiu cu centrul în Europa, cu moştenirea înrădăcinată în cea a Greciei antice şi a Imperiului Roman, se va arăta din nou în zilele din urmă. Deşi majoritatea sugerează că Al Treilea Reich este denumirea care face referire în mod corect la Imperiul Roman Medieval şi la Imperiul German Modern, eu doresc să ofer o perspectivă alternativă. Hitler şi-a intitulat regimul său nazist Al Treilea Reich, deoarece îl vedea ca o renaştere a vechilor imperii grec şi roman. Hitler a crezut că rasa ariană este înzestrată în mod divin cu trăsături şi capacităţi superioare. Un studiu atent al lui Hitler ne dezvăluie obsesia lui pentru Alexandru cel Mare şi pentru împăraţii romani. Este foarte bine documentată şi pasiunea lui pentru artefacte şi relicve din aceste perioade.

Care este legătura dintre imperiul final şi islam? Răspunsul la această întrebare îl găsim în capitolul 8 din cartea Daniel.

ŢAPUL DINSPRE APUS

Aproape toţi cercetătorii biblici văd acest capitol ca având legătură cu trecutul. Cu toate acestea, o astfel de perspectivă este în contrast cu unele dovezi interne ale textului însuşi. Cititorului i se spune de două ori în acest pasaj că evenimentele au legătură cu vremurile din urmă (vezi versetele 17 şi 19). Daniel a primit această profeţie în al treilea an al lui Belşaţar, nepotul lui Nebucadneţar, care a urcat la tron după domnia de 23 de ani a tatălui său. Interesant este că, după ce l-a prezentat pe împăratul

Darius (imperiul persan) în capitolul 6, naraţiunea revine la o perioadă anterioară, cea babiloniană.

Viziunea din capitolul 8 are legătură cu viziunile din capitolele 2 şi 7. De asemenea, este foarte sugestiv faptul că, deşi Belşaţar a fost împăratul Babilonului, Daniel este înfăţişat la Susa, capitala Imperiului Persan. Este foarte clar din această viziune că în

Capitolul 5: „Fiara din zilele din urmă" capitolul 8 este prezentată Persia, adică Iranul de astăzi. Prima parte a viziunii este a unui berbec cu două coarne, dintre care unul este mai mare decât celălalt. Potrivit comentatorilor, coarnele reprezintă conducători sau regi. Aşadar, al doilea împărat are o mai mare autoritate şi îşi extinde şi mai mult imperiul. Nu doar că poate să se extindă, ci face acest lucru cu uşurinţă şi fără nicio împotrivire reală, ca şi cum nu este nimeni în stare să i se opună. Chiar dacă acest imperiu este situat în est, în Iranul de astăzi, el se extinde spre vest, nord şi sud.

„Am văzut cum berbecul împungea cu coarnele spre apus, spre miazănoapte şi spre miazăzi; nicio fiară nu putea să-i stea împotrivă şi nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână, ci el făcea ce voia şi a ajuns puternic". (Daniel 8: 4)

Este clar că acest imperiu este în est şi, deşi se extinde şi spre nord şi sud, direcţia principală de expansiune este spre vest. În timpul acestei expansiuni, cititorul este informat dintr-odată de apariţia unui ţap, care merge fără să atingă pământul (vezi versetul 5). Această descriere pare să indice un fel de abilitate supranaturală, care nu vine de la Dumnezeu, deoarece mai târziu ni se va demonstra că el se împotriveşte planurilor lui Dumnezeu. Astfel, această putere specială vine din partea lui Satana. Ni se spune că ţapul are un singur corn între ochi şi că se luptă cu berbecul şi îl învinge, rupându-i cele două coarne.

Acest unic corn al ţapului se rupe şi face loc apariţiei

altor patru coarne dedesubt, care se mişcă în direcţia celor patru vânturi. După cum am spus deja, patru reprezintă dimensiunea globală. Ca urmare, un nou imperiu se va ridica din apus şi va conduce lumea. Textul continuă spunând că din acest imperiu se va ridica un „corn mic”. Acest „corn mic” este un conducător rău, care-şi extinde împărăţia spre sud şi est, pentru a ajunge în Ţara Promisă

— Israel. Imperiul lui nu face război doar cu cei din această lume, ci Scriptura ne spune că:

„S-a înălţat până la oştirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oştirea aceasta şi din stele şi le-a călcat în picioare. S-a înălţat până la căpetenia oştirii, i-a smuls jertfa necurmată şi i-a surpat locul locaşului său celui sfânt”. (Daniel 8: 10 – 11)

Informaţia aceasta ne arată limpede că această profeţie are de-a face cu vremurile din urmă. Bătălia descrisă este una spirituală şi reprezintă conflictul dintre Satana şi un prinţ ceresc, care va aduce, într-un final, împărăţia lui Dumnezeu. Vom discuta despre această bătălie, în detaliu, mai târziu. Secţiunea finală a acestui capitol oferă o explicaţie a acestei profeţii. Faptul că Gabriel este trimis să-i ofere această explicaţie lui Daniel este de mare importanţă. Gabriel este îngerul care, potrivit tradiţiei evreieşti, are de-a face cu răscumpărarea finală. De aceea, cei ce studiază Noul Testament nu trebuie să fie surprinşi că el este cel care a anunţat naşterea lui Yeshua. În explicaţia dată de Gabriel lui Daniel, el spune că berbecul şi cele două coarne reprezintă regii mezilor şi perşilor. Din nou, trebuie să subliniem că Gabriel arată clar că viziunea are de-a face cu vremurile din urmă şi nu cu vremea imperiului persan antic.

Ţapul care învinge berbecul, este împăratul Greciei. După cum Imperiul Grec s-a ridicat sub conducerea lui Alexandru cel Mare şi i-a înfrânt pe persani, în zilele din urmă va avea loc ceva similar. Acesta este contextul istoric oferit cititorului şi celor care vor fi martori ai acestor

evenimente, pentru a înţelege ce se întâmplă. Trebuie arătat că, deşi cuvântul „Grecia” este folosit, ideea care e transmisă aici este a unui imperiu european.

Înainte de a trece la o prezentare mai detaliată a acestor evenimente, ar fi util să facem conexiunea dintre lucrurile discutate în capitolele anterioare şi viziunea lui Daniel.

DANIEL 8 ŞI ZILELE NOASTRE...

Dacă socotim că suntem aproape de perioada zilelor din ui mă şi analizăm ce spune Daniel în capitolul 8, nu e greu să ne imaginăm scopul acestei viziuni, în lumina evenimentelor curente. Naţiunea din Orientul Mijlociu care creşte în putere şi proeminenţă astăzi, cu o influenţă mai mare decât celelalte, este Iranul. Iranul are relaţii solide cu Turcia şi Siria şi, de asemenea, are o imensă influenţă în Liban, prin intermediul Hezbollah, consolidându-şi şi relaţiile cu Coreea de Nord, Rusia, şi alte naţiuni. Dorinţa Iranului de a distruge Israelul este binecunoscută, oferind ajutor pentru numeroase organizaţii teroriste, precum Hamas, în eforturile lor de a compromite securitatea Israelului. Guvernul iranian este puternic islamic şi îndeplineşte un rol indiscutabil în destabilizarea naţiunilor din Orientul Mijlociu ai căror lideri nu împărtăşesc aceeaşi perspectivă islamică.

În timp ce islamul înaintează spre vest, Iranul câştigă tot mai multă influenţă şi sprijin de la populaţia musulmană aflată în creştere în Europa şi America de Nord. După cum am spus anterior, islamul este o religie violentă, care a demonstrat în repetate rânduri disponibilitatea de a folosi practici barbare pentru a-şi atinge obiectivele. La momentul scrierii acestei cărţi, cel mai cunoscut terorist islamic a fost capturat şi omorât în Pakistan. Evenimentele din jurul eliminării lui Osama bin Laden au aruncat o lumină puternică asupra islamului în marea parte a Orientului Mijlociu. Când raportul şi detaliile cu privire la moartea lui bin Laden au fost

dezvăluite, s-a văzut limpede că guvernul pakistanez l-a ajutat cu bună ştiinţă. Cum se poate explica altfel faptul că o persoană atât de căutată a putut trăi liniştită într-un oraş militar, fără să atragă atenţia oficialilor guvernamentali, într-o ţară cunoscută stat poliţienesc.

Este de neimaginat ca o casă cu mult mai mare decât cele din jur, cu sistemele de securitate de care dispunea, să nu atragă atenţia serviciilor secrete pakistaneze. Cine este proprietarul? Cine a construit-o? Cine a plătit pentru ea? Sunt doar câteva dintre întrebările pe care cu siguranţă că guvernul şi le-a pus şi la care a aflat răspunsuri. Faptul că era doar la un kilometru distanţă de principala academie militară pakistaneză, n-ar fi făcut decât să suscite interesul serviciilor secrete pakistaneze.

Chiar dacă acceptăm explicaţiile foarte greu de crezut ale guvernului pakistanez, că nu ştiau că Osama bin Laden locuia acolo, este imposibil de acceptat reacţia lor dură şi jignitoare faţă de Statele Unite, după ce lumea a fost informată despre omorârea lui bin Laden. Ai crede că guvernul pakistanez le va mulţumi americanilor că au prins un fugar atât de periculos, care ar fi putut coordona acţiuni teroriste împotriva Pakistanului deoarece, cel puţin la nivel declarativ, colaborau în lupta împotriva terorismului şi ofereau informaţii cu privire la organizaţia teroristă Al-Qaida, condusă de Osama bin Laden. Cu toate acestea, în loc să mulţumească Statelor Unite, fostul preşedinte pakistanez, Pervez Musharraf, s-a dezlănţuit împotriva Americii pentru încălcarea suveranităţii sale şi a ameninţat cu represalii militare împotriva forţelor armate americane, dacă ar întreprinde şi alte atacuri împotriva teroriştilor de pe teritoriul Pakistanului.

Unele persoane din administraţia Obama au spus că astfel de afirmaţii ale autorităţilor pakistaneze sunt făcute doar pentru a calma populaţia musulmană din ţara lor. Deşi nu sunt de acord categoric cu această afirmaţie, ea nu face decât să arate poziţia extrem de solidă pe care islamul

o are într-o ţară ca Pakistanul. Dacă majoritatea musulmanilor sunt oameni buni, care iubesc pacea, şi doar o mică parte sunt radicali, de unde vine nevoia unor astfel de afirmaţii, din moment ce doar o mică parte din musulmanii pakistanezi ar fi nemulţumiţi de acţiunile americane? Dacă analizăm în mod obiectiv toate faptele, cea mai rezonabilă concluzie este că adevăratul islam este radical şi violent şi îşi consolidează în permanenţă poziţia în Orientul Mijlociu şi în Asia. Islamul îşi dezvoltă rapid sfera de influenţă în Europa şi America de Nord, lucru care trebuie să ne îngrijoreze pe toţi.

Islamul nu este religia fiarei. Aceasta se va ridica împotriva islamului, pentru a-l distruge, alături de toate celelalte religii care nu acceptă învăţăturile religiei împărăţiei ultimelor zile. Fiara, care este imperiul final, şi „cornul mic", liderul său, se vor ridica din Europa şi vor conduce toată lumea. Acest conducător, asemănat în viziune cu un „corn mic", este descris în Noul Testament ca fiind Antihristul. Antihristul, modul în care va ajunge la putere şi evenimentele din jurul lui constituie subiectul următorului capitol.

Capitolul 6:

„ANTIHRISTUL".

Dacă studiem termenul „Antihrist" în Scripturi, vom descoperi că este folosit în două moduri distincte, dar cu legătură între ele. Prima utilizare are de-a face, evident, cu cel care se va ridica în vremurile din urmă şi va conduce un imperiu global, care se împotriveşte planurilor lui Dumnezeu şi-i persecută pe credincioşii Lui. Aceasta este cea mai obişnuită utilizare. A doua are de-a face cu un duh mincinos, care neagă faptul că Yeshua este Mesia şi că este de la Dumnezeu.

„Şi orice duh care nu mărturiseşte pe Iisus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire aţi auzit..." (1 Ioan 4: 3)

Acest verset, împreună cu alte câteva, arată clar că

cei care neagă divinitatea lui Yeshua se vor uni cu Antihristul şi se vor alătura eforturilor lui de a zădărnici planurile şi obiectivele Dumnezeului cel Viu. Ideea pe care trebuie s-o înţelegem este că Antihristul nu este definit de lucrurile pe care le promovează, ci de cele cărora li se împotriveşte, şi anume persoana (identitatea) şi lucrarea lui Mesia Yeshua. Deci, iniţial, oamenii nu vor fi neapărat de partea lui, ci vor fi împotriva lui Yeshua cel despre care ne învaţă Biblia.

Joel Richardson, Walid Shoebat şi alţii alături de ei, au scris că islamul va fi religia lui Antihrist. Dar o astfel de perspectivă este greu de armonizat cu viziunea lui Daniel din capitolul 8. Deşi islamul se răspândeşte şi îşi impune legile opresive asupra altora, la un moment dat se va declanşa un conflict, lupta dintre berbec şi ţap, şi oamenii din occident se vor împotrivi prin război expansiunii islamului spre vest. Imperiul de vest, cu sediul în Europa, va acţiona mai întâi în apărarea Israelului împotriva dorinţei islamului de a extermina naţiunea şi poporul evreu. Deşi statul Israel cât şi poporul evreu vor suferi enorm în această perioadă de persecuţie, ea nu este cea despre care se vorbeşte în Ieremia, capitolul 30, versetul 7.

Înainte de vremea despre care vorbeşte Ieremia, Israelul va fi atacat de o confederaţie a naţiunilor islamice, condusă de Iran. Acest război va impune înţelegere forţată de pace între Israel şi vecinii săi. Occidentul (ţapul) ce învinge orientul (berbecul) şi va permite Israelului să revină la vechile sale practici religioase, inclusiv la aducerea de jertfe. Această întoarcere la închinarea prin jertfe este semnul profetic cheie. În Daniel 9 se vorbeşte despre o înţelegere. Cuvântul folosit aici este de fapt „legământ”. Va fi un legământ ce va permite Israelului să aducă iarăşi jertfe. Textul din capitolul 9 arată clar că Antihristul este cel care va încheia acest legământ (vezi Daniel 9: 27). De ce ar vrea Antihristul să apere Israelul şi

să le permită să ridice un altar şi să-şi reia vechile lor practici?

Cei mai mulţi oameni cred că, deoarece Antihristul este împotriva lui Dumnezeu, nu s-ar ralia niciodată la ceva ce ar fi în folosul Israelului, al poporului evreu sau al iudaismul. Eroarea lor este că nu-şi dau seama că principala dorinţă a lui Dumnezeu este aceea de a aduce împărăţia. Deoarece Israelul va juca un rol major în acest sens, Antihristul va fi la început binevoitor faţă de Israel şi de poporul evreu, în încercarea de a-i atrage departe de Dumnezeu şi de voia Sa. Textul afirmă clar că, după ce pare că susţine Israelul, la mijlocul perioadei de şapte ani, el va încălca această înţelegere şi va anula sacrificiile zilnice. Acest eveniment, care se numeşte Urâciunea Pustiirii, va fi discutat într-un capitol ulterior. Ideea de care trebuie să ţinem cont acum este aceea că, după înfrângerea islamului, occidentul va lua anumite măsuri, pentru a se asigura că un astfel de extremism religios nu va mai apărea niciodată. Aceasta este una dintre consecinţele textului din Daniel 7: 25, care spune că Antihristul va schimba legile.

Occidentul, ajuns ulterior sub conducerea lui Antihrist, va face paşii necesari stabilirii unui set de parametri la care trebuie să se conformeze orice manifestare religioasă. Una dintre doctrinele primordiale va fi pluralismul religios. Orice expresie religioasă care pretinde că deţine adevărul şi este relevantă pentru toţi oamenii, va fi întâmpinată cu o puternică opoziţie din partea imperiului occidental. O astfel de religie va fi văzută ca îngustă, intolerantă şi că se pune pe o poziţie de superioritate faţă de celelalte şi va fi considerată ca încălcând doctrina de bază a pluralismului religios. Afirmaţia lui Yeshua că este singurul fiu al Tatălui şi că doar prin El putem fi mântuiţi şi putem intra într-o relaţie cu adevăratul Dumnezeu, va fi considerată nu doar ofensatoare, ci şi inacceptabilă în respectivul imperiu, şi va

fi scoasă în afara legii. Omul poate fi „creştin" în acest imperiu, dar nu felul de creştin (autentic) care se bazează pe autoritatea textelor biblice pentru credinţele sale. Cei care vor crede că un astfel de compromis văduveşte creştinismul de doctrinele sale de bază, vor fi persecutaţi. Acest necaz va fi discutat în detaliu, într-un capitol ulterior.

Revenind la subiectul principal al acestei secţiuni, acela că Antihristul va rosti mari blasfemii, descoperim că puterea lui va veni de la Satana. Prin influenţa lui Satana, Antihristul va putea să facă multe semne supranaturale şi să câştige conducerea imperiului occidental.

„Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei şi făcea ca pământul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârşea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în faţa oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă înfaţafiarei". (Apocalipsa 13: 12 – 14 a)

Descrierea lui Daniel este foarte asemănătoare cu aceea din cartea Apocalipsa:

„La sfârşitul stăpânirii lor, când păcătoşii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără ruşine şi viclean. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuşi; el va face pustirii de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici şi chiar pe poporul sfinţilor. Din pricina propăşirii lui şi izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulţi oameni care trăiau liniştiţi…" (Daniel 8: 23 – 25 a)

În acest pasaj găsim câteva informaţii importante. Antihristul este descris ca având puteri supranaturale, care nu vin de la el însuşi. El îşi va folosi puterea nu doar pentru a face minuni, ci pentru a-i amăgi pe oameni. Promisiunile sale de pace vor fi încălcate şi pe mulţi îi va omorî. În cele din urmă, se va situa împotriva poporului lui Dumnezeu. Aceste lucruri vor avea loc într-o ordine specifică şi este esenţial ca cititorul să le înţeleagă în felul

acesta, pentru a interpreta corect evenimentele pe care le prezice Scriptura.

Chiar dacă Antihristul se va prezenta ca unul care oferă soluţii înţelepte la problemele oamenilor şi iniţial va demonstra acest lucru, în final el va aduce multă suferinţă şi necaz în lume. Va promite pace şi va aduce pace, dar doar pentru a-şi pune în practică planurile de dominaţie asupra lumii şi înălţare a propriei persoane. Chiar dacă lumea îşi va pune multe speranţe în el, vor avea parte de multe necazuri din partea lui.

NECAZUL ŞI ANTIHRISTUL

Necazul este o temă care caracterizează vremurile din urmă. Studiind necazurile din Biblie, descoperim că trebuie să fim atenţi care este sursa necazului. Lipsa acestei informaţii creează multe dificultăţi în interpretarea profeţiilor cu privire la evenimentele care vor însoţi vremurile din urmă. Întrebarea care se ridică aici este dacă sursa acestui necaz este Dumnezeu sau Satana. Biblia spune foarte limpede că cei care cred în Mesia Yeshua nu vor trece prin necazul care vine de la Dumnezeu şi este cunoscut şi sub denumirea de mânia lui Dumnezeu. Apostolul Pavel scrie despre mânia lui Dumnezeu.

„Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea prin Domnul nostru Iisus Hristos”. (1 Tesaloniceni 5: 9)

Am spus deja că Antihristul va încheia o înţelegere (un legământ) care permite Israelului să revină la sistemul de jertfe, înţelegere care ar trebui să fie valabilă pentru o perioadă de şapte ani. Pe lângă jertfele aduse în Israel, multe alte evenimente se vor întâmpla în timpul acesta. Mulţi cred, în mod eronat, că în această perioadă de şapte ani se va manifesta mânia lui Dumnezeu. Nu este aşa. De fapt, este imposibil de susţinut o astfel de poziţie dacă pornim de la textele biblice. Am spus deja că, la jumătatea celor şapte ani, Antihristul va încălca înţelegerea pe care a făcut-o, motiv pentru care această perioadă de şapte ani

poate fi împărţită în două segmente. În continuare, vom face o prezentare a evenimentelor ce vor avea loc în prima jumătate a perioadei de şapte ani.

În capitolul 1, am studiat primele patru peceţi din Apocalipsa 6. Am văzut o legătură clară între aceste peceţi şi prima secţiune din Matei 24. Când vorbeşte despre aceste evenimente, Mesia Yeshua le numeşte începutul durerilor (vezi Matei 24: 8). E imposibil să ne dăm seama dacă aceste evenimente se desfăşoară în perioada celor şapte ani sau înaintea ei. Poate că unele da, altele nu. Cu toate acestea, când ajungem la a cincea pecete şi la ceea ce este descris în Matei 24: 9 – 14, putem fi siguri că această persecuţie a credincioşilor din zilele de pe urmă este un eveniment care va avea loc în prima jumătate a celor şapte ani. Motivul pentru care putem fi siguri este faptul că persecuţia credincioşilor se încheie cu un eveniment cunoscut drept Urâciunea Pustiirii. O discuţie mai amplă despre Urâciunea Pustiirii şi despre motivul pentru care aceasta reprezintă sfârşitul persecuţiei celor credincioşi va avea loc mai târziu. Obiectivul central al acestei secţiuni sunt asemănările dintre Matei 24: 9 – 14 şi Apocalipsa 6: 9 – 17.

MATEI 24: 9 – 14

La finalul textului despre războaie, conflicte, cutremure, foamete şi molimă, Yeshua concluzionează, afirmând că acestea sunt doar începutul. Apoi începe să vorbească despre ucenicii Săi, care vor avea parte de mari necazuri şi chiar de moarte. Când vorbeşte despre credincioşi, Yeshua foloseşte persoana a doua plural cu privire la ei. Este important să observăm că cei care îi vor persecuta sunt din toate naţiunile. Cu alte cuvinte, întreaga lume se va împotrivi din toate puterile ucenicilor lui Mesia în timpul acestei perioade. De fapt, textul spune că toate naţiunile îi vor urî pe cei credincioşi din cauza legăturii lor cu numele lui Yeshua. Această afirmaţie poate sugera ceva diferit decât pare la o primă lectură. Se poate

că nu numele lui Yeshua să fie cel care aduce persecuţia, ci trebuie să ţinem cont că, în Scriptură, numele este sinonim cu caracterul. Aşadar, cei care vor fi urâţi şi vor fi persecutaţi nu sunt doar cei care doar îşi asumă identitatea de creştini, ci cei care pun cu adevărat în practică învăţăturile lui Mesia, care ne sunt dezvăluite în Cuvântul lui Dumnezeu, şi au un caracter asemănător cu al Lui.

În această secţiune, apare termenul „trădare”, lucru care dezvăluie că autoritatea care va conduce în această perioadă va căuta să-i aresteze pe cei credincioşi. Biblia spune altundeva că rudele, prietenii şi chiar cei ce se numesc fraţi de credinţă, dar de fapt nu au o credinţă autentică, vor da credincioşii adevăraţi pe mâna autorităţilor (vezi Marcu 13: 12 şi Luca 21: 12 – 17). În timpul acesta, numeroşi profeţi şi învăţători falşi vor atrage atenţia multora, care vor fi înşelaţi de cuvintele lor false. Păcatul şi fărădelegea vor fi prezente din plin. Este important să înţelegem că, în această perioadă de imoralitate, legile care vor fi încălcate sunt legile lui Dumnezeu, nu neapărat cele civile.

Este absolut esenţial să ne amintim că în secţiunea anterioară s-a discutat despre războaie, conflicte, cutremure, foamete şi molimă, care vor aduce haos în lume şi vor face ca masele de oameni să solicite o schimbare. Ca răspuns la această nevoie globală de schimbare, va lua fiinţă un guvern mondial. Acest nou guvern va fi fiara finală, adică imperiul, din care se va ridica Antihristul. Pe termen scurt, acest guvern va aduce pace şi prosperitate economică şi chiar va da impresia că rezolvă problemele din Orientul Mijlociu. Chiar dacă, dintr-o perspectivă seculară, lucrurile se vor ameliora, starea spirituală a lumii se va degrada. Credincioşii care se vor opune lipsei de sfinţenie din acest nou imperiu, vor deveni ţinta unor persecuţii susţinute. Aceşti credincioşi se vor pronunţa nu doar împotriva încălcării grosolane a Cuvântului lui

Dumnezeu, care va fi o caracteristică a acestui imperiu, ci vor şi proclama mesajul Evangheliei (vezi Matei 24: 14). Aceste două atitudini ale credincioşilor vor duce la o perioadă de mari necazuri pentru ei.

Analizând tipul de comportament care va atrage necazul asupra ucenicilor lui Mesia, devine tot mai clar că Dumnezeu nu poate fi sursa lui. Cel care generează acest necaz este, bineînţeles, Satana, care îi urăşte pe cei care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu şi-l onorează pe Yeshua.

APOCALIPSA 6: 9 – 17

Analizând capitolul 6 din Apocalipsa, observăm câteva legături evidente cu învăţăturile lui Yeshua din Matei 24. Când este ruptă pecetea a cincea, Ioan vede sub altar sufletele celor care fuseseră omorâţi din două motive. Primul este ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu şi al doilea este mărturia lor plină de credinţă. Este clar că aceşti oameni au trăit într-un mod care a reprezentat o adevărată mărturie despre Domnul lor, Mesia Yeshua. Cei care au fost omorâţi strigau către Domnul, având o solicitare foarte specifică.

*„*Ez *au strigat cu glas tare şi ziceau: «Până când, Stăpâne, Tu, care eşti sfânt şi adevărat, zăboveşti să judeci şi să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?»”* (Apocalipsa 6: 10)

Această afirmaţie ne ajută să înţelegem limpede că mânia lui Dumnezeu nu a început încă. Doar odată cu ruperea celei de-a şasea peceţi începe să fie vorba despre mânia lui Dumnezeu. În versetul 12 primim două indicii importante. Aflăm că, atunci când este ruptă a şasea pecete, printre evenimentele ce vor avea loc se numără şi faptul că soarele devine negru ca o pânză de sac şi luna devine roşie ca sângele. Există un paralelism între această informaţie şi ceea ce citim în profeţia lui Ioel:

„Soarele se va preface în întuneric şi luna, în sânge înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată”. Ioel 3: 4 (Ioel 2: 31 în traducerile în limba

engleză şi română).

Din contextul profeţiei lui Ioel se vede limpede, încă o dată, faptul că mânia lui Dumnezeu este iminentă, dar nu este sursa evenimentelor asociate niciuneia dintre peceţile anterioare. Motivul pentru care, în capitolul 6, se face aluzie la mânia lui Dumnezeu este chemarea oamenilor la pocăinţă. Motivul pentru care soarele este descris ca o pânză de sac este o aluzie la pocăinţă, deoarece sacul se purta în perioada biblică pentru a arăta atât jalea, cât şi o inimă care se căieşte. Schimbările prin care trec soarele şi luna, împreună cu alte schimbări cosmice descrise la pecetea a şasea, au un scop comun, acela de a atrage atenţia oamenilor şi de a demonstra că Dumnezeu acţionează într-un mod cu totul special. Este neîndoielnic, din răspunsul oamenilor, că îşi dau seama că se apropie judecata lui Dumnezeu. Din păcate, în loc să se întoarcă la El cu pocăinţă, oamenii vor doar să se ascundă. Următoarele două versete arată clar că oamenii sunt perfect conştienţi de nemulţumirea Domnului faţă de ei şi de faptul că Mesia S-a sacrificat pentru ei, dar nu vor să aibă nicio legătură cu Dumnezeu sau cu Mesia.

„Şi ziceau munţilor şi stâncilor: «Cădeţi peste noi şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui şi cine poate sta în picioare?»” (Apocalipsa 6: 16 – 17)

Aparent, din versetul 17 se poate trage concluzia că mânia lui Dumnezeu a venit deja, dar timpul verbului folosit în textul grecesc arată că se face referire la apropierea judecăţii lui Dumnezeu. Din capitolul 7 vedem foarte clar că îngerii care au primit slujba de a revărsa mânia Domnului nu au voie să facă acest lucru până când nu sunt pecetluiţi slujitorii lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 7: 3). Tot din acest capitol aflăm şi că există o relaţie foarte strânsă între aceşti slujitori şi Israel.

După ce am demonstrat că cei credincioşi vor suferi un necaz foarte serios şi că această persecuţie este parte

din strategia Antihristului de a se împotrivi planurilor lui Dumnezeu, putem acum prezenta legătura dintre aceste evenimente. Pe scurt, deoarece credincioşii vor reprezenta singura opoziţie faţă de Antihrist, acesta va face tot ce-i stă în putinţă pentru a-i şterge de pe faţa pământului. Îi va descrie drept fanatici religioşi, care reprezintă acelaşi pericol pentru societate pe care l-a prezentat şi islamul. Pentru atingerea obiectivului eliminării celor credincioşi se va crea o reţea de agenţii de informaţii, pe care Antihrist le va folosi nu doar împotriva lor, ci împotriva tuturor pe care el îi va considera o ameninţare la adresa poziţiei lui de conducere. Cu alte cuvinte, o entitate asemănătoare cu Gestapoul, similar cu ceea ce a creat Hitler, va fi parte a acestui imperiu. Această unealtă impresionantă, noul „Gestapo", este prezentată şi în cartea Apocalipsa.

Am spus deja faptul că Antihristul va avea o inteligenţă extraordinară şi că se va folosi de ea pentru a-i înşela pe oameni. Va face miracole pentru a atrage atenţia şi a câştiga admiraţia lumii. Odată ce reuşeşte acest lucru, va porunci celor din imperiul său să facă o icoană a fiarei, adică a imperiului. Sunt mai multe motive pentru care Antihristul le va porunci tuturor oamenilor să facă o astfel de imagine. Mai întâi, trebuie să ştim că în acest pasaj (Apocalipsa 13: 14 – 15) se foloseşte un termen care descrie un obiect destinat închinării. Este foarte important să înţelegem ce spune Ioan în această secţiune.

„I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească şi să facă să fie omorâţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei". (Apocalipsa 13: 15)

Înţelegem în mod clar din acest verset că împărăţia despre care se vorbeşte aici nu este deloc una seculară, în natura ei. Imperiul şi liderul său, care primesc putere şi călăuzire de la Satana, doresc închinare. Chiar dacă, iniţial, acest imperiu a avut ca doctrină fundamentală şi definitorie pluralismul religios, odată ce ajunge să deţină toată puterea, are loc o schimbare categorică şi rapidă.

Satana a râvnit întotdeauna închinarea pe care o primea adevăratul Dumnezeu şi a acţionat mereu pentru uzurparea autorităţii Lui şi pentru impunerea propriei împărăţii în locul adevăratei împărăţii a adevăratului Dumnezeu. Obsesia primirii închinării se vede din faptul că oricine refuză să se închine fiarei va fi omorât. Putem înţelege în mod legitim această imagine ca fiind un sistem de monitorizare, care va dezvălui acest nou „Gestapo”, în întregime loial imperiului.

Trebuie să ne punem întrebarea, cine ar refuza nu doar să se închine fiarei, ci chiar să lucreze la facerea icoanei? Răspunsul este cei care iau în serios Cuvântul lui Dumnezeu, din moment ce este categoric interzis în Cele Zece Porunci să faci ceva de felul acesta. Imperiul va dori să-i găsească pe toţi cei care i se opun. Nu doar icoana va fi folosită pentru a-i identifica pe cei loiali, ci versetele finale ale acestui capitol ne spun că, pentru a participa la orice fel de formă de comerţ, va trebui să primeşti un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte. De-a lungul timpului s-au spus multe cu privire la acest semn. S-au oferit multe sugestii, majoritatea dintre ele frizând absurdul. Singurul lucru pe care-l voi spune este că semnul fiarei nu este ceva ce vei primi fără să fii pe deplin conştient de ce faci. Imperiul va arăta limpede tuturor că ceea ce doreşte este loialitatea absolută. Ar fi absolut inutil dacă oamenii ar primi semnul, fără să înţeleagă că fac un jurământ de loialitate faţă de imperiu. Datorită nevoii tuturor de a cumpăra şi a vinde, refuzul de a primi semnul va face viaţa aproape imposibilă.

Oamenii care vor refuza să facă icoana sau să primească semnul, vor trebui să lucreze împreună. Atât credincioşii adevăraţi cât şi cei ce urmează învăţăturile iudaismului biblic vor fi aduşi laolaltă, deoarece ambele grupuri vor refuza să se supună acestor cerinţe. Odată cu identificarea celor care se opun imperiului, va începe o perioadă de persecuţie intensă. Majorităţii oamenilor nu le

va păsa şi nu se vor opune omorârii celor credincioşi sau a evreilor. Toţi aceştia vor fi văzuţi drept fundamentalişti religioşi şi credinţele lor drept o ameninţare pentru pacea şi prosperitatea aduse de noul imperiu. Majoritatea comunităţii evreieşti va accepta acest imperiu şi pe liderul său. La urma urmelor, el a izbăvit Israelul de sub ameninţarea vecinilor lui islamici şi i-a permis să revină la forma sa istorică, oferindu-i un altar şi, fie un Cort al întâlnirii, fie chiar Templul reconstruit. Dar, când majoritatea creştinilor vor fi omorâţi, împreună cu un procent mic dintre evreii practicanţi din comunitatea evreiască, se va produce o schimbare semnificativă în caracterul imperiului.

Diversitatea religioasă iniţială, una dintre doctrinele majore ale fiarei, a fost deja afectată prin faptul că tuturor oamenilor li s-a cerut să i se închine fiarei. Această schimbare va fi urmată de o declaraţie care, în cele din urmă, va dezvălui intenţia sa adevărată. Deoarece Satana este cel ce dă putere acestui imperiu, iar Antihristul este un fel de întrupare a lui Satana, el va cere la un moment dat ca oamenii să i se închine. Acum se aranjează scena pentru unul dintre cele mai importante evenimente care vor avea loc în istoria omenirii.

URÂCIUNEA PUSTIIRII

Prima menţionare a acestui eveniment este în Daniel 9: 26 – 27. Tot ce se poate afla din acest pasaj este că acest eveniment va aduce o încetare a jertfelor care fuseseră reinstituite prin legământul încheiat de Antihrist. Urâciunea Pustiirii este menţionată şi în Matei 24, într-un context din care putem extrage foarte multe informaţii. Trebuie să ne amintim că Yeshua vorbeşte în acest capitol despre necazurile iniţiale care vor avea loc în lumea întreagă. Vor fi tulburări economice, politice şi naturale, care vor aduce un haos total în lume, vor genera instabilitate şi, în final, va lua fiinţă o organizaţie mondială pentru a se ocupa de toate aceste probleme. Ca urmare, va

apărea un guvern mondial, din care se va ridica Antihristul şi va prelua controlul. După încheierea a ceea ce Yeshua numeşte „începutul durerilor”, va urma o perioadă de persecuţie a credincioşilor. Să ne amintim că, vorbind despre această persecuţie, Yeshua li se adresează ucenicilor la persoana a doua plural – „voi”. Această secţiune se încheie cu afirmaţia că mesajul Evangheliei va fi predicat în lumea întreagă şi apoi va veni sfârşitul (Vezi Matei 24: 14). La care „sfârşit” se referă acest verset?

Imediat ce aminteşte „sfârşitul”, Mesia ne dezvăluie ceva în versetul următor:

„De aceea, când veţi vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, aşezată în Locul Sfânt – cine citeşte să înţeleagă! – atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munţi”.

Este foarte important să observăm că, după ce vorbeşte despre Urâciunea Pustiirii, în felul de a vorbi al lui Yeshua are loc o schimbare gramaticală semnificativă. El trece de la a folosi persoana a doua, „voi”, la a persoana a treia, „ei”. Cu alte cuvinte, El trece de la a vorbi despre credincioşii care vor fi persecutaţi, la cei care trăiesc în Iudeea (Israel), spunându-le să fugă în munţi. De ce face această schimbare? Pentru a afla răspunsul trebuie să examinăm o altă afirmaţie cu privire la Urâciunea Pustiirii. De această dată, Pavel le vorbeşte credincioşilor despre zilele din urmă şi despre promisiunea lui Yeshua de a-i strânge pe credincioşi şi a-i lua cu El în ceruri, adică ceea ce numim Răpirea. Din acest pasaj aflăm exact ceea ce este Urâciunea Pustiirii. Pavel scrie:

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte «Dumnezeu», sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (2 Tesaloniceni 2: 3 – 4)

Aşadar, Urâciunea Pustiirii va avea loc atunci când Antihristul va interzice jertfele de la Ierusalim şi va intra în sanctuar, afirmând că el este Dumnezeu. Pavel spune în acest pasaj că Răpirea nu va avea loc până când nu se va întâmpla acest eveniment. Asta era întrebarea pe care i-o puseseră credincioşii din Tesalonic lui Pavel şi la care el le răspunde că, mai întâi, trebuie să aibă loc Urâciunea Pustiirii. Ce impact are afirmaţia lui Pavel asupra doctrinei „iminenţei”? Această întrebare şi altele care au legătură cu Răpirea vor fi subiectul următorului capitol. Problema de faţă prezintă două aspecte. Primul are de-a face cu legătura dintre Urâciunea Pustiirii, „sfârşitul” menţionat în Matei 24: 14 şi legătura acestui eveniment cu poporul evreu.

Dacă, într-adevăr, Urâciunea Pustiirii este un eveniment la care credincioşii vor fi martori şi deoarece contextul afirmaţiei lui Pavel din 2 Tesaloniceni 2 este Răpirea, atunci „sfârşitul” despre care vorbeşte Mesia este sfârşitul „perioadei Bisericii”. Odată credincioşii dispăruţi de pe pământ, ţinta predilectă a lui Antihrist va fi Israelul. Până la Urâciunea Pustiirii, majoritatea evreilor vor fi susţinut imperiul şi conducerea lui Antihrist, nefiind conştienţi de adevărata sa identitate sau de obiectivul lui suprem. Cu toate acestea, când Antihristul va intra în sanctuar şi se va proclama pe sine însuşi Dumnezeu, Israelul îl va respinge categoric. Ce va aduce această respingere? Răspunsul se găseşte în profeţia lui Ieremia, capitolul 30, unde citim despre o perioadă când Israelul va suferi o persecuţie severă, cunoscută drept „Necazul lui Iacov”. Este esenţial să ne amintim că Necazul lui Iacov vine după Urâciunea Pustiirii, în a doua jumătate a legământului de şapte ani, despre care citim în porţiunea finală din Daniel 9.

Perioada de necaz şi evenimentele ce o înconjoară vor fi subiectul central al unui capitol ulterior.

Capitolul 7:

„RĂPIREA”.

Chiar dacă am menţionat Răpirea în capitolul precedent, nu am definit-o şi nici nu am examinat-o în detaliu, potrivit informaţiilor pe care ni le oferă Scriptura. Acesta va fi subiectul următoarei secţiuni. Nu avem multe referinţe cu privire la Răpire în Biblie dar, dacă analizăm cu atenţie cele două texte principale care discută despre acest subiect, ne dăm seama că este o realitate, nu ceva bazat pe speculaţii sau o doctrină inventată de oameni. Primul pasaj pe care îl vom examina este 1 Tesaloniceni 4 în care, spre final, Pavel vorbeşte despre credincioşii lui Mesia Yeshua care au murit. Una dintre temele principale din această secţiune este speranţa. La ce speranţă se referă Pavel? în alt pasaj, în care găsim şi alte informaţii despre Răpire (1 Corinteni 15), Pavel vorbeşte despre un trup nou şi glorificat, pe care credincioşii îl vor primi la revenirea lui Mesia. Acest trup este menit pentru ceruri şi pentru sfinţenia care va caracteriza împărăţia lui Dumnezeu. Acest nou trup este speranţa tuturor celor credincioşi şi reprezintă încurajarea de a rămâne tare în vremuri grele.

Dacă nu facem diferenţa între momentul când Mesia va reveni pentru a lua credincioşii la ceruri (atât pe cei vii cât şi pe cei morţi), adică Răpirea, şi momentul când se va întoarce pentru a întemeia împărăţia Sa, a doua venire, se va crea o mare confuzie. Acestea sunt două evenimente separate. Când Pavel vorbeşte despre speranţă în pasajul din 1 Tesaloniceni, face referire la trupul cel nou. Credincioşii din Tesalonic ştiau despre această speranţă, dar credeau că cei care mor înainte de revenirea lui Mesia nu mai puteau primi acest trup glorificat, deoarece sufletele lor erau deja cu Mesia în ceruri. Pavel răspunde aici acestei îngrijorări, spunând că de învierea de care se vor bucura cei ce cred în moartea şi învierea lui Mesia, vor avea parte şi cei care au murit în credinţa Lui (vezi 1 Tesaloniceni 4: 14). Faptul că Pavel introduce în această

discuţie conceptul de înviere nu este o întâmplare.

Şi în 1 Corinteni 15 Pavel aseamănă Răpirea cu învierea. Vorbind despre Răpire, el foloseşte cuvântul „mister”. Unii sugerează că acest termen este folosit deoarece Răpirea nu era o doctrină cunoscută şi discutată de către teologii evrei. Când face referire la cei morţi, Pavel are tendinţa de a vorbi despre ei ca şi cum doar ar dormi. Lucrul acesta era obişnuit în iudaism, rugăciunea principală din toate serviciile de rugăciune iudaice, numită „Amidah”, vorbind despre cei morţi ca „cei care dorm în mormintele lor”. Rabinii arată că această folosire a termenului „dorm”, cu referire la cei morţi, arată spre speranţa întemeiată că moartea nu este finalul şi că nu ne lipseşte de promisiunile lui Dumnezeu, aşa cum un om care doarme nu este rupt de lumea în care trăieşte.

Scriind corintenilor, Pavel face legătura între Răpire şi învierea lui Mesia, pentru a-i ajuta să înţeleagă că, aşa cum învierea este fundamentală pentru credinţa noastră, la fel este şi Răpirea. Apostolul spune în capitolul 15 că, fără înviere, temeiul credinţei creştine în Yeshua lipseşte cu desăvârşire.

„Şi dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică şi zadarnică este şi credinţa voastră”. (1 Corinteni 15: 14)

Pavel face referire de două ori (versetele 20 şi 23) la învierea lui Mesia folosind expresia „primele roade”, termenul care avea o mare semnificaţie pentru evrei. Evreii erau parte integrantă din comunitatea din Corint, descoperindu-se acolo o inscripţie care menţionează existenţa unei sinagogi. Expresia „primele roade” este folosită cu referire la un serviciu special, care avea loc în prima duminică de după prima zi din Sărbătoarea Azimelor (vezi Leviticul 23: 9 – 14). Puţini creştini îşi dau seama că Pavel foloseşte această expresie pentru Yeshua cel înviat pentru a-i învăţa pe credincioşi despre o minunată speranţă pe care o au. Perioada de cincizeci de zile de

recoltă începea ziua Primelor Roade. Exact în ziua în care Mesia a înviat, evreii aduceau la preoţi prima parte din recolta lor, rugându-se ca restul recoltei să fie exact ca primele roade. În providenţa lui Dumnezeu, Yeshua nu doar că a fost răstignit de Paşte, dar a înviat în ziua Primelor Roade, ca o făgăduinţă biblică pentru credincioşi că şi noi, „restul recoltei”, vom fi ca Primele Roade – Yeshua!

Ştiind aceste lucruri, este mult mai uşor să înţelegem semnificaţia afirmaţiei lui Pavel, făcută atât celor din Tesalonic cât şi celor din Corint, cu privire la Răpire. El spune că toţi cei credincioşi, fie că vor fi în viaţă sau nu, vor fi transformaţi (vezi 1 Corinteni 15: 51 – 57). Transformarea pe care toţi credincioşii o aşteaptă la Răpire este primirea unui trup nou, glorificat, care va reflecta caracterul lui Mesia Yeshua. Cu alte cuvinte, credincioşii vor fi ca El, bineînţeles că nu divini, ci reflectând divinitatea şi sfinţenia Dumnezeului cel Viu, acesta fiind şi scopul pentru care Dumnezeu l-a creat pe om.

Chiar dacă nimeni nu ştie când va avea loc Răpirea, putem înţelege din textele biblice că se va întâmpla la scurt timp după Urâciunea Pustiirii. Unii consideră că această afirmaţie contrazice doctrina iminenţei, care afirmă că revenirea lui Mesia pentru a-i chema la ceruri pe cei credincioşi poate avea loc oricând. Cei care susţin această doctrină cred că nu există niciun eveniment care trebuie să aibă loc înainte de Răpire. Baza biblică pentru această doctrină se găseşte în câteva versete.

„Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”. (Matei 24: 36)

„De aceea, şi voi fiţi gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi”. (Matei 24: 44)

Chiar dacă există mai multe versete care pot fi luate în considerare, toate textele care au legătură cu doctrina

iminenţei au o temă comună omul nu cunoaşte timpul revenirii lui Mesia. Deoarece această doctrină a iminenţei revenirii lui Mesia este extrasă din mai multe pasaje, dar nu este direct afirmată în niciun verset, ar fi util să aplicăm câteva reguli de logică pentru a o analiza. Nu are nicio logică să spui că, deoarece un lucru nu este cunoscut, se poate întâmpla oricând. Cei care cred această doctrină, susţin cu tărie de iminenţa Răpirii, dar nu la fel şi pentru a doua venire a lui Mesia, deşi nimeni nu ştie nici momentul când aceasta va avea loc. Ei afirmă în mod corect că Biblia dezvăluie o serie de evenimente care trebuie să aibă loc înainte de a doua venire, dar nu cred că acestea vor preceda şi Răpirea. Ce să facem atunci cu versetele care spun clar că cei credincioşi vor suferi o persecuţie satanică? Evident că se poate spune că, în ultimii 2000 de ani, credincioşii au suferit persecuţii din partea lui Satana. Acest lucru este adevărat, dar Mesia spune în Matei 24 că ucenicii Săi vor trece printr-o perioadă de persecuţie severă, înainte de momentul manifestării Urâciunii Pustiirii.

Unii au încercat să spună că prima parte din Matei 24 vorbeşte despre evenimentele care au precedat distrugerea celui de-al doilea templu şi exilul roman. Această perspectivă este în conflict cu contextul pe care ni-l oferă Matei 24: 3, în care ucenicii L-au întrebat pe Yeshua cu privire la momentul când va avea loc sfârşitul vremurilor. Acţiunile Romei, care au condus la distrugerea Templului, nu se potrivesc cu alte elemente din prima secţiune din Matei 24, deoarece respectivul conflict a fost o revoltă a evreilor împotriva Imperiului Roman, nu un război care să implice numeroase naţiuni, aşa cum afirmă versetele şase şi şapte.

Revenind la problema iminenţei, există un alt aspect pe care trebuie să-l luăm în considerare atunci când susţinem că Răpirea va avea loc după Urâciunea Pustiirii. Pentru cei care susţin doctrina iminenţei, o astfel de

afirmaţie pare a contrazice însăşi esenţa ei deoarece, dacă Urâciunea Pustiirii trebuie să se manifeste înainte de Răpire, acest lucru va însemna că până ce acest eveniment nu are loc, Răpirea nu este iminentă. Dar, dacă ne amintim că iminenţa răpirii nu este o doctrină cu bază biblică, ci Biblia spune doar că ziua şi ceasul Răpirii nu le ştie nimeni, atunci credinţa că Urâciunea Pustiirii trebuie să aibă loc înainte de Răpire, nu încalcă această convingere. Lucrul acesta ar trebui să-i mulţumească pe cei care îmbrăţişează doctrina iminenţei. Dar ei afirmă că iminenţa nu va deveni o realitate până după manifestarea Urâciunii Pustiirii, făcând astfel ca afirmaţia lui Yeshua să nu fie valabilă decât după ce are loc acest eveniment. Toată problema pleacă de la faptul că pun semnul egal între a nu şti ziua sau ora şi conceptul de iminenţă, în loc să înţeleagă cuvintele lui Yeshua aşa cum sunt.

RĂPIREA CA ELIBERARE

Majoritatea cercetătorilor Bibliei înţeleg că un alt rezultat al Răpirii este acela că îi ia pe cei credincioşi de pe pământ cu puţin înainte de revărsarea mâniei lui Dumnezeu. Am arătat în capitolul anterior că mânia lui Dumnezeu intră în etapa de iminenţă în timpul celei de-a şasea peceţi, în Apocalipsa 6. De asemenea, a fost afirmat că, în timpul celei de-a şasea peceţi, soarele se va întuneca şi luna va fi ca sângele, înainte ca mânia lui Dumnezeu să se manifeste. Am arătat, de asemenea, paralela cu profeţia lui Ioel, care face aceeaşi descriere perioadei dinainte de Ziua Domnului. Cititorul ar trebui să ajungă la concluzia că Ziua Domnului este o perioadă care va începe după ce se va manifesta Urâciunea Pustiirii şi care trebuie înţeleasă ca un timp în care judecata şi mânia lui Dumnezeu se revarsă asupra lumii. Acest necaz, care îşi are sursa în Sfinţenia lui Dumnezeu, este cel de care credinciosul trebuie să aştepte izbăvirea.

În timp ce credincioşii sunt scutiţi de acest necaz, Israelul este pecetluit de Dumnezeu şi trebuie susţinut în

această perioadă. Am arătat deja că, deşi pecetea a şasea anunţă mânia Mielului (Mesia Yeshua), lucrul acesta nu se întâmplă în capitolul 6 din Apocalipsa. Numai după pecetluirea Israelului, care are loc în capitolul 7, şi după apariţia în ceruri a unei alte imagini interesante, va începe să se manifeste mânia lui Dumnezeu. Ce este această imagine interesantă şi care este legătura cu Răpirea?

Care este imaginea din ceruri care i se arată lui Ioan?

„După aceea m-am uitat şi iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi din orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri definie în mâini, şi strigau cu glasul tare şi ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului!»” (Apocalipsa 7: 9 – 10)

Sugerez cititorului, aşa cum a făcut Marvin Rosenthal în cartea sa *„Prewrath Rapture of the Church”* (Răpirea bisericii înainte de mânie), că este o viziune a celor din ceruri care au fost „răpiţi” (luaţi) din această lume înainte de Ziua Domnului. Aceste două versete ne oferă o înţelegere extraordinară despre credincioşia Dumnezeului cel viu faţă de cei care au crezut în Mesia. Înainte de a le discuta, trebuie să arătăm că pecetluirea lui Israel pentru trecerea prin „Necazul cel mare” şi răpirea credincioşilor înainte de Ziua Domnului, ne comunică adevărul biblic categoric că Israelul şi Biserica nu trebuie nicidecum să fie înţelese ca fiind aceeaşi entitate, sau că Biserica înlocuieşte Israelul.

Pasajul din Apocalipsa 7 vorbeşte despre o mare mulţime, alcătuită din oameni care provin dintr-o mulţime de contexte. Terminologia folosită ne face să concluzionăm că este o referire la cei care au fost cumpăraţi cu sângele lui Mesia de-a lungul vremurilor. Acest lucru este confirmat şi de faptul că această mulţime este văzută stând înaintea tronului lui Dumnezeu şi al Mielului, adică Yeshua.

Hainele albe confirmă puritatea/sfinţenia lor, iar ramurile de finie au o mare semnificaţie, din perspectivă evreiască. Ramurile de finie făceau parte din cele patru tipuri de vegetaţie pe care poporul lui Dumnezeu trebuia să le utilizeze în timpul Sărbătorii Corturilor (vezi Leviticul 23: 39 – 41). Ramurile de finie reprezentau baza pe care se sprijineau celelalte trei tipuri de vegetaţie, pentru a alcătui ceea ce, în iudaism, se numeşte „lulav". Această practică este ţinută şi astăzi. Închinătorul ia mănunchiul „lulav" şi îl leagănă în şase direcţii diferite, ca o chemare adresată naţiunilor de a accepta harul lui Dumnezeu de mântuire. Mulţi creştini ştiu că termenul „Osana" are legătură cu intrarea lui Mesia în Ierusalim, în ziua cunoscută drept „Duminica Floriilor". Faptul că cineva ia lulav-ul, în timp ce citeşte dintr-un grup special de şase Psalmi, 113 – 118, este de mare importanţă. Chiar dacă lulav-ul este legănat doar în timpul anumitor versete, chiar înainte de prima legănare se cântă Psalmul 117, care este o chemare adresată Neamurilor, de a răspunde cu credincioşie harului lui Dumnezeu.

„Lăudaţi pe Domnul, toate neamurile, lăudaţi-L, toate popoarele! Căci mare este bunătatea Lui faţă de noi şi credincioşia Lui ţine în veci. Lăudaţi pe Domnul!"

În timp ce lulav-ul este legănat, se cântă:

„Lăudaţi pe Domnul, căci este bun, «căci în veac ţine îndurarea Lui!» Să zică Israel: «Căci în veac ţine îndurarea Lui!» Casa lui Aaron să zică: «Căci în veac ţine îndurarea Lui» Cei ce se tem de Domnul să zică: «Căci în veac ţine îndurarea Lui!»" (Psalmii 118: 1 – 4)

Chiar dacă se recită tot Psalmul 118, ultima lui porţiune constituie mesajul pe care Israelul este chemat să-l proclame lumii.

„Deschideţi-mi porţile neprihănirii, ca să intru şi să laud pe Domnul. Iată poarta Domnului: pe ea intră cei neprihăniţi. Te laud, pentru că m-ai ascultat, pentru că m-ai mântuit! Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie

pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta, şi este o minunăţie înaintea ochilor noştri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm şi să ne veselim în ea!” (Psalmii 118: 19 – 24)

Când ajungem la versetul 25, lulav-ul este legănat din nou în toate direcţiile, în timp ce se cântă

„Doamne, ajută! Doamne, dă izbândă!” (Psalmii 118: 25)

Acest verset este ceea ce intonau ucenicii lui Yeshua când strigau: „Osana în cerurile preaînalte”. Semnificaţia acestor versete şi tradiţia utilizării lulav-ului ne oferă o perspectivă interesantă asupra viziunii lui Ioan din Apocalipsa 7. Cei aflaţi deja în ceruri au răspuns harului despre care vorbeşte legănarea lulav-ului. Iudaismul înţelege că punctul central al acestei secţiuni este Mesia. Faptul că Psalmul 118 afirmă că Domnul este Cel care ne mântuieşte are o semnificaţie aparte (versetul 21) şi trebuie înţeles ca o referire la întrupare. La fel de important este şi că acest Psalm menţionează Piatra (versetul 22). Este aceeaşi piatră despre care Daniel ne spune că este lansată spre chipul cioplit, pe care-l distruge (vezi Daniel 2: 34). Să ne amintim că această Piatră este Mesia. Aşadar, Yeshua este Cel pe care liderii lui Israel (zidarii menţionaţi în versetul 22 din Psalmul 118) L-au respins şi care devine piatra din capul unghiului. Aşa cum spune Psalmul: *„Domnul a făcut lucrul acesta, şi este o minunăţie înaintea ochilor noştri”.*

Despre credincioşii care sunt văzuţi în ceruri ni se spune că sunt îmbrăcaţi în alb şi că au ramuri de finie, adică lulav, în mâini. Această descriere ne arată că, pentru că au răspuns corect harului şi îndurării lui Yeshua şi L-au primit pe El, Cel care a devenit mântuire, au fost luaţi de pe pământ înainte să vină mânia lui Dumnezeu. Faptul că lulav-ul face parte din sărbătoarea corturilor are, şi el, o semnificaţie aparte. Această sărbătoare ne aminteşte de dependenţa totală şi de încrederea în Domnul pentru toate

lucrurile. Acest adevăr l-au învăţat israeliţii de la Dumnezeu în timpul celor patruzeci de ani în pustiu, ca fiind necesar pentru intrarea în Ţara Promisă. Orice om trebuie să înveţe şi astăzi acelaşi adevăr, pentru a intra în împărăţia lui Dumnezeu.

CE SE ÎNTÂMPLĂ LA RĂPIRE?

Imediat după Urâciunea Pustiirii, dar înainte de manifestarea mâniei lui Dumnezeu, cei care au acceptat Evanghelia lui Mesia Yeshua, atât cei morţi cât şi cei vii, vor trece printr-o transformare extraordinară. Mai întâi, rămăşiţele credincioşilor morţi, indiferent unde sau în ce stare se vor afla, vor fi transformate în mod miraculos. Aceste rămăşiţe, împreună cu cei care vor fi în viaţă, vor fi transformate în mod supranatural şi se vor întâlni cu

Yehsua în ceruri, unde El îi va lua alături de Sine. Este important să observăm că sufletele celor care au murit deja sunt alături de Mesia, încă de la moartea lor. Faptul că sufletele credincioşilor se ridică imediat la ceruri în momentul morţii este susţinut de un număr de versete. Unul dintre ele se află în a doua epistolă a lui Pavel către corinteni.

„Da, suntem plini de încredere şi ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul”. (2 Corinteni 5: 8)

Natura acestei transformări este clar arătată în 1 Corinteni 15, unde Pavel vorbeşte despre trupurile păsărilor, peştilor, animalelor şi al omului. El arată că fiecare dintre aceste trupuri au fost special create de Dumnezeu pentru habitatul lui individual. Acest adevăr pune baza a ceea ce trebuie să învăţăm despre noile trupuri pe care credincioşii le vor primi după Răpire. Vom moşteni un trup proiectat de Dumnezeu pentru viaţa veşnică în împărăţie. Cu alte cuvinte, un trup nemuritor şi care nu va experimenta putrezirea şi descompunerea, care nu va putea experimenta păcatul şi va face întotdeauna voia lui Dumnezeu. Acelaşi lucru a vrut Dumnezeu să-l facă

cu poporul Israel, după ce le-a descoperit Cele Zece Porunci, la Muntele Sinai.

Moise a zis poporului: «Nu vă înspăimântaţi, căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare şi ca să aveţi frica Lui înaintea ochilor voştri, pentru ca să nupăcătuiţi.»" (Exod 20: 20)

Este foarte important să observăm că, atunci când Domnul oferă poporului Israel oportunitatea de a fi transformaţi, este însoţit de sunetul şofarului (cornul de berbec), potrivit cu Exod 20: 18. Şofarul este menţionat prima dată în cartea Geneza, când Domnul îi porunceşte lui Avraam să-l jertfească pe fiul său, Isaac (Geneza 22). După ce îngerul îi porunceşte să nu se atingă de Isaac, Avraam primeşte un berbec ale cărui coarne erau prinse într-un tufiş. Şofarul este o „trâmbiţă" specială şi, deşi este folosit în scopuri diferite, sunetul lui are două semnificaţii principale. Prima este aceea de a ne aminti de asigurările lui Dumnezeu. Pentru Avraam şi Isaac, berbecul pe care l-au primit a reprezentat viaţa. Dacă Domnul nu le-ar fi oferit berbecul ca înlocuitor pentru Isaac, rezultatul ar fi fost moartea acestuia şi anularea speranţei care depindea de acest copil al promisiunii. A doua semnificaţie a şofarului este cuprinsă chiar în denumirea lui. După cum am remarcat anterior, cuvintele din ebraică provin din „cuvinterădăcină", care ne oferă o bază pentru a înţelege cuvântul în cauză, în acest caz, cuvântul „şofar" îşi are originea în termenul care înseamnă „a îmbunătăţi". De aceea, sunetul şofarului este adesea înţeles în iudaism ca o chemare la pocăinţă, care nu reprezintă altceva decât o *îmbunătăţire spirituală.* Trebuie să nu uităm că omul se poate îmbunătăţi doar prin mijloacele pe care i le pune la dispoziţie Dumnezeu. Iudaismul înţelege asta ca fiind, în forma ei supremă, răscumpărarea pe care o va aduce Mesia.

Nu este o coincidenţă faptul că, la momentul Răpirii, Mesia va coborî din ceruri şi va fi însoţit de sunetul

şofarului (vezi 1 Tesaloniceni 4: 16 – 17). De aici învăţăm că putem lua parte la Răpire şi la beneficiile de după, doar dacă primim răscumpărarea oferită prin moartea lui Mesia. Trupul nou pe care-l vom primi reprezintă nu doar o îmbunătăţire, ci perfecţiunea omului, pentru ca cei credincioşi să poată conduce şi domni cu Mesia în împărăţie (vezi Apocalipsa 20: 4).

Capitolul 8:

„NECAZUL CEL MARE".

Trebuie făcută o distincţie între felurile de necazuri prin care vor trece oamenii în vremurile din urmă. Am spus deja că această diferenţiere se face în funcţie de originea necazului, satanică sau divină. Chiar dacă astăzi pe pământ este un necaz satanic, aşa cum a fost de la Grădina Edenului încoace în permanenţă, în vremurile din urmă, acest fel de necaz se va amplifica semnificativ, conducând la ultimii şapte ani şi, în mod special, la prima lor jumătate. La scurt timp după manifestarea Urâciunii Pustiirii, va începe un mare necaz. În Scripturi există două pasaje care fac referire la un mare necaz, dar un studiu atent al acestora ne va arăta că nu se referă la aceeaşi perioadă de timp.

Primul pasaj se găseşte în Matei 24. Este semnificativ că această secţiune din Scriptură se adresează celor care sunt în Iudeea şi are loc imediat după menţionarea Urâciunii Pustiirii, din versetul 15.

„Pentru că atunci va fi un necaz aşa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi". (Matei 24: 21)

Acest verset informează cititorul că cea mai grea perioadă pentru poporul evreu va fi la sfârşitul vremii. O perioadă care va fi mai rea chiar decât Holocaustul. Daniel 12 vorbeşte despre aceasta*: „În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi până la vremea aceasta. Dar, în*

vremea aceea poporul tău va fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte". – (Daniel 12: 1)

Referinţa din acest verset la „popor" are legătură cu Israelul. Aşadar, şi Daniel confirmă că aceasta va fi, într-adevăr, perioada de cea mai grea încercare şi persecuţie pentru Israel. Totuşi, la fel ca în afirmaţia lui Ieremia, făcută despre aceeaşi perioadă, pe care el o numeşte „Necazul lui Iacov" (vezi Ieremia 30: 7), în final Israelul (o rămăşiţă) va găsi salvarea.

Al doilea pasaj se găseşte în Apocalipsa 7, şi a fost deja discutat atunci când am examinat Răpirea. Ioan, care îi vede pe cei care au fost „răpiţi" din această lume şi acum stau în ceruri înaintea tronului lui Dumnezeu şi înaintea Mielului (Mesia), nu ştie cine sunt aceştia. I se spune doar că:

„Aceştia vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului". (Apocalipsa 7: 13 – 17)

Întrucât este clar că cei din Matei 24 au legătură cu Israelul, cei din Apocalipsa sunt credincioşii. Menţiunea că au beneficiat de sângele Mielului confirmă acest lucru. Întrebarea pe care trebuie să o punem este: „Cum putem fi siguri că pasajul din Matei vorbeşte despre un eveniment ce va avea loc după Urâciunea Pustiirii, iar pasajul din Apocalipsa despre unul care va avea loc înainte, când expresia „necazul cel mare" este folosit în ambele pasaje?" Răspunsul este că nu acelaşi termen este folosit în ambele pasaje. Chiar dacă sunt utilizate aceleaşi cuvinte greceşti în ambele locuri, pasajul din Matei nu foloseşte articolul hotărât, pe când Apocalipsa o face. Cu alte cuvinte, în Matei, Yeshua spune că cei din Iudeea (Israel) vor avea parte de un necaz mare, în timp ce în Apocalipsa, folosirea articolului hotărât înseamnă că perioada respectivă poate fi descrisă ca „Necazul cel mare".

Obiectivul central al acestui capitol va fi pe perioada de necaz ce va avea loc imediat după Urâciunea Pustiirii, şi

a cărei sursă este de origine divină. Alături de poporul Israel, în general, întreaga lume va suferi foarte mult. Trebuie să ne amintim că perioada de persecuţie a celor credincioşi s-a încheiat, iar ei sunt acum în ceruri. Un alt fapt important este că Evanghelia a fost proclamată în ultimele două mii de ani, în principal, neamurilor. Dar, în timpul celei de-a doua jumătăţi a celei de-a şaptezecea săptămâni din Daniel (ultimii şapte ani dinainte de revenirea lui Mesia şi de întemeierea împărăţiei Sale), Dumnezeu va lucra în moduri diferite şi complexe, pentru a-i aduce pe evrei la credinţa în Evanghelie.

CELE ŞAPTE TRÂMBIŢE

Până acum am examinat primele 6 peceţi din Apocalipsa. În acest capitol vom studia a şaptea pecete, care cuprinde şapte evenimente specifice, care au de-a face cu judecata finală. Aceste 7 manifestări ale mâniei lui Dumnezeu sunt cunoscute drept cele „şapte trâmbiţe". Poate că un mod mai bun de a descrie aceste şapte trâmbiţe este folosind expresia „şapte şofare". Din moment ce acesta are legătură atât cu grija lui Dumnezeu pentru viaţă, cât şi cu chemarea la pocăinţă, termenul este mai elocvent cu privire la scopul acestor judecăţi. Înainte de primul şofar/trâmbiţă, citim:

„... Şi s-au stârnit tunete, glasuri, fulgere şi un cutremur de pământ". (Apocalipsa 8: 5)

Astfel de lucruri sunt folosite adesea pentru a transmite un mesaj cititorului. Literatura escatologică foloseşte aceşti termeni pentru a anunţa o schimbare sau o nouă realitate. Un student atent al cărţii Apocalipsa va observa că termenul cuvântului „tron" apare de foarte multe ori (de 36 de ori). Sunetele, fulgerele, tunetele şi cutremurele anunţă tranziţia către schimbarea pe care o face Dumnezeu în lume, pentru ca să-şi poată lua locul pe tronul Său, la Ierusalim. Prezenţa nemijlocită a lui Dumnezeu între oameni este obiectivul principal al răscumpărării.

„Voi aşeza Locaşul Meu în mijlocul vostru şi sufletul Meu nu vă va urî. Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru şi voi veţi fi poporul Meu. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, care v-am scos din ţara Egiptului…” (Leviticul 26: 11 – 13)

Din acest pasaj se vede limpede dorinţa lui Dumnezeu de a avea o relaţie personală şi apropiată cu omul. Important este că, după ce spune lucrul acesta, se face referire la exodul din Egipt, care este un tip de răscumpărare. De asemenea, în pasajul din Apocalipsa se menţionează şi cutremurele, folosite ca mijloc de comunicare prin care ni se spune că judecata lui Dumnezeu şi amploarea ei vizează întreaga lume. Cititorul ar trebui să concluzioneze din aceasta că mânia lui Dumnezeu care se manifestă pe pământ nu are scopul de a distruge total pământul şi pe locuitorii lui, ci este, după cum vom vedea la finalul acestor judecăţi, o chemare adresată tuturor de a se pocăi şi a accepta răscumpărarea pe care Dumnezeu a oferit-o lumii, prin Evanghelie.

La sunetul primului şofar, din cer cad grindină şi foc, amestecate cu sânge. Multe dintre evenimentele din cartea Apocalipsa sunt adesea explicate de către teologi nu ca lucruri supranaturale, ci simplu rezultatul a unor lucruri necunoscute sau care nu existau pe vremea lui Ioan. Această carte va adopta o cu totul altă perspectivă. Autorul consideră că Dumnezeu, şi numai El, este Cel care generează aceste evenimente şi că nu foloseşte doar lucrurile oamenilor pentru a-şi atinge obiectivele. Trebuie să înţelegem că motivaţia principală a acestor judecăţi nu este doar pedepsirea răutăţii oamenilor, ci şi atragerea atenţiei celor care supravieţuiesc acestor judecăţi, cu speranţa că se vor întoarce la Evanghelie şi se vor pocăi. Rezultatul sunetului primului şofar este incinerarea unei treimi dintre copaci şi a întregii suprafeţe de iarbă.

Faptul că Scriptura nu menţionează nicio suferinţă a vreunui om, ca rezultat al grindinei cu foc amestecate cu

sânge, este ceva extraordinar. Cu siguranţă că rezultatul unui asemenea cataclism le va produce suferinţă oamenilor, dar ideea că niciunul n-a fost rănit în mod direct vorbeşte despre un aspect miraculos al acestei judecăţi. Cu alte cuvinte, oamenii ar trebui să observe mâna lui Dumnezeu în aceste judecăţi şi să înţeleagă mila Lui.

Ulterior se aude sunetul celui de-al doilea şofar, generând un eveniment şi mai spectaculos. Un munte mare cuprins de flăcări este aruncat în mare. Probabil că textul se referă la Marea Mediterană, toate mările şi oceanele fiind afectate, în sensul în care o treime din apă se transformă în sânge. Din acest motiv, o treime din vietăţile marine mor, iar o treime dintre navele care străbat mările sunt nimicite. Din nou, un asemenea eveniment nu poate fi explicat prin factori naturali. Această judecată este, fără îndoială, un eveniment divin. Este evident că aceste două judecăţi vor fi o catastrofă pentru lume. De asemenea, probabilitatea ca aceste trâmbiţe să sune aproape împreună face ca nenorocirile să fie şi mai mari. Fără ezitare, se aude sunetul celui de-al treilea şofar, iar din cer cade o stea mare, despre care ni se spune că seamănă cu o făclie aprinsă. Acest obiect care arată ca o stea care loveşte o treime dintre râuri şi dintre rezervele naturale de apă. Această descriere sfidează logica, şi totuşi exact aşa se va întâmpla. Chiar dacă omenirea este deja în suferinţă din cauza primelor două judecăţi, fiind foarte probabil ca numărul morţilor să fie foarte mare, această a treia judecată produce în mod explicit moartea unor oameni. Steaua primeşte numele de „Pelin”, pentru că va transforma o treime din apa de băut în ape amare şi mulţi oameni vor muri ca urmare a faptului că vor bea din această apă.

Nu este prima dată când oamenii au de-a face cu ape amare, în timpul călătoriei de patruzeci de ani prin deşert, Israelul a experimentat ape amare similare cu cele despre

care citim aici (vezi Exodul 15: 22 – 17). Evident, oamenii vor dori o soluţie la problema apei. Cu tot mai mulţi oameni care mor, situaţia va fi cumplită. Să ne amintim cum a rezolvat Moise problema apelor amare din vremea Exodului. Textul ne spune că i s-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apele amare şi, în mod supranatural, apa a devenit bună de băut. Care este mesajul acestei întâmplări şi ce legătură are cu ceea se va întâmpla în viitor? De cele mai multe ori, apa este folosită pentru a vorbi despre viaţă. Amărăciunea aceasta a apelor este un mesaj cu privire la perioada cumplită prin care va trece omenirea, în urma judecăţii divine. Lemnul aruncat în apele amare este o referire la crucea lui Mesia, fiindcă numai lucrarea Lui de răscumpărare de la cruce poate transforma o viaţă, pe care păcatul a umplut-o de amărăciune, într-una cu adevărat satisfăcătoare.

Al patrulea şofar este cu totul diferit de primele trei. În locul unei judecăţi fizice, care să aducă o criză majoră asupra lumii, aceasta este doar o proclamaţie. Să nu uităm că unul dintre obiectivele principale ale acestor judecăţi este acela de a face ca omenirea să se gândească la Dumnezeu şi să se pocăiască, deci nu este surprinzător că evenimentul celui de-al patrulea şofar nu este asociat unor întâmplări naturale.

„Al patrulea înger a sunat din trâmbiţă. Şi a fost lovită a treia parte din soare, şi a treia parte din lună, şi a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să-şi piardă a treia parte din lumina ei, şi noaptea de asemenea. M-am uitat şi am auzit un vultur care zbura prin mijlocul cerului şi zicea cu glas tare: «Vai, vai, vai de locuitorii pământului din pricina celorlalte sunete de trâmbiţă ale celor trei îngeri care au să mai sune.»” (Apocalipsa 8: 12 – 13)

Imaginaţi-vă groaza care îi cuprinde pe locuitorii pământului care, după ce au trecut prin primele trei judecăţi, aud că acestea n-au fost decât pregătirea pentru

trei judecăţi şi mai aspre.

PRIMULVAI

Când al cincilea înger sună din şofar, cineva care seamănă cu o stea coboară din ceruri pe pământ. I s-a dat o cheie specială care descuie Abisul, un puţ mare, din care iese fum, împreună cu nişte lăcuste cu totul aparte. Aceste lăcuste au o putere specială, asemănătoare scorpionilor, şi nu afectează în niciun fel vegetaţia sau copacii. Lăcustele acestea înţeapă numai oamenii, cu cozile lor asemănătoare cu ale scorpionilor. Această urgie durează cinci luni şi, deşi nu aduce moartea oamenilor, este atât de dureroasă, încât aceştia îşi doresc să moară, dar moartea nu vine, ceea ce însemna că n-au nicio cale să scape de această judecată. A existat şi un grup de oameni pe care lăcustele nu îi înţeapă. Aceştia sunt cei care au pecetea lui Dumnezeu, cu alte cuvinte, cei de origine evreiască. Această situaţie este similară cu modul în care Dumnezeu i-a protejat pe evrei în Egipt, în timpul urgiilor.

Descrierea lăcustelor arată foarte clar că nu sunt nişte lăcuste obişnuite. Au forma unui cal şi o sumă de alte caracteristici specifice (vezi Apocalipsa 9: 1 – 11). Pentru că s-au ridicat din Abis şi sunt conduse de unul numit „Distrugătorul”, putem concluziona că sunt un fel de demoni. Deoarece oamenii care nu au avut parte de Răpire sunt cei care nu au răspuns prin credinţă planului lui Dumnezeu (Evanghelia), Domnul îi lasă pe mâna lui Satana, ca el să facă ce vrea cu ei, adică să-i chinuie. Evreii, deşi nu deloc mai ascultători de planurile şi învăţăturile lui Dumnezeu, sunt cruţaţi, pentru ca ei şi lumea întreagă să vadă că Dumnezeu face o diferenţă între poporul Israel şi restul neamurilor. Această diferenţă nu trebuie privită ca un favoritism, ci ca o chemare. După cum, pe vremea exodului din Egipt, Israelului i s-a alăturat o mulţime mixtă de oameni care au sărbătorit Paştile şi au plecat împreună cu ei, faptul că şi acum Dumnezeu ocroteşte poporul evreu are scopul de a chema din nou

neamurile alături de ei. Când cei dintre neamuri fac asta, devin beneficiari ai aceloraşi binecuvântări şi tratamente pe care le primesc evreii.

Dacă cineva crede în mod eronat că poporul creştin înlocuieşte poporul Israel şi că descendenţii lui Iacov nu mai au o chemare specială, atunci cartea Apocalipsa şi alte pasaje din Scripturi devin imposibil de înţeles, cu excepţia cazului în care le alegorizăm, aplicând metode biblice de interpretare care deschid calea ca alţii să spiritualizeze unicitatea şi autoritatea lui Mesia Yeshua. Este un paradox faptul că mulţi dintre cei care folosesc superioritatea lui Hristos ca motiv să respingă interpretarea literară a profeţilor, îi subminează tocmai superioritatea prin faptul că nu subliniază semnificaţia directă a textului. Cu alte cuvinte, dacă metodologia pe care susţinătorii teologiei înlocuirii o aplică profeţilor ar fi aplicată şi la Noul Testament, le-ar oferi celor care doresc să discrediteze autorii Evangheliilor şi apostolii instrumentele şi muniţia pentru a putea face lucrul acesta.

La finalul celor cinci luni de tortură din partea „lăcustelor”, cititorul află că primul „vai” s-a încheiat şi urmează încă două.

AL DOILEA „VAI”.

La sunetul de şofar ale celui de-al şaselea înger s-a auzit o voce venind din cele patru colţuri ale altarului de aur. Deoarece se spune că acest altar se află înaintea lui Dumnezeu, putem concluziona că se află în Templul ceresc. La sunetul şofarului, cititorul află că patru îngeri, care fuseseră legaţi la râul Eufrat, sunt eliberaţi. Aceşti îngeri vor conduce o armată de 200 de milioane de soldaţi într-un atac împotriva omenirii. După cum lăcustele nu erau nişte lăcuste obişnuite, nici aceşti soldaţi nu sunt soldaţi obişnuiţi. Ei seamănă cu caii, dar au capete ca de leu şi din gura lor iese foc, fum şi pucioasă, cu ajutorul cărora omoară o treime dintre oameni.

O informaţie foarte interesantă este aceea că, în

ciuda tuturor suferinţelor şi a lucrurilor cumplite la care fuseseră martori, supravieţuitorii refuză să se pocăiască atunci când li se oferă oportunitatea. Aceştia nu sunt implicaţi doar în idolatrie, crimă, vrăjitorie, imoralitate sexuală şi hoţie, ci şi în închinarea demonică. Imediat după refuzul lor de a se pocăi, un alt înger se vede coborând din ceruri, cu o carte mică în mână. Când ajunge pe pământ, pune piciorul drept pe mare şi piciorul stâng pe uscat, în loc să deschidă cartea şi să ne dezvăluie ce scrie în ea, îngerul primeşte porunca de a o pecetlui. De fapt, textul spune că îngerul a primit porunca de a nu scrie în carte nimic din lucrurile pe care le-a auzit de la cele „şapte tunete”. E greu de spus ce sunt aceste „şapte tunete”. Cu toate acestea, ideea este că nu primim nicio descoperire privitoare la evenimentele specifice care vor avea loc în această perioadă.

Ceea ce ni se spune este că evenimentele despre care au vorbit cele „şapte tunete” sunt cele care vor avea un deznodământ cu totul special, şi anume încheierea tainei lui Dumnezeu. Ce este această taină? Singurul lucru sigur cu privire la ea este că are legătură cu ceea ce le-a dezvăluit Dumnezeu profeţilor. Ioan cere această carte. Mulţi teologi susţin că această cerinţă arată dorinţa lui de a cunoaşte taina. Îngerul care ţinea cartea i-o dă, dar nu pentru ca el să-i poată afla conţinutul, ci ca să o mănânce. Cartea s-a simţit dulce în gură, dar amară în stomac. Chiar dacă este doar o speculaţie, se poate să însemne că rezultatul final al profeţiei va fi dulce, dar mijloacele prin care va fi implementată vor fi dureroase şi dificile.

Termenul de „taină” apare de nenumărate ori în Scriptură, dar expresia „taina lui Dumnezeu” se găseşte într-un singur alt verset, în Epistola lui Pavel către Coloseni, într-o propoziţie care are numeroase variante. Există mai multe familii de manuscrise, care traduc în mod diferit expresia în cauză. Cu toate acestea, dacă luăm în considerare toate evidenţele aflate la îndemâna teologilor

din zilele noastre, cea mai bună traducere a versetului din Coloseni 2: 2, este:

„Pentru ca inimile lor să fie mângâiate şi unite în dragoste, cu toată plinătatea siguranţei înţelegerii şi recunoaşterii tainei lui Dumnezeu, care este Mesia”.

Deci, Mesia este taina lui Dumnezeu. La prima vedere, acest lucru poate părea ciudat, deoarece conceptul de Mesia era foarte răspândit în iudaism. De ce se referă Pavel, în pasajul din Coloseni, şi Ioan, în Apocalipsa, la Mesia ca fiind taina lui Dumnezeu? Răspunsul este că nu fac, pur şi simplu, o referire la Mesia, în sens general, ci la faptul că Mesia va suferi pentru a răscumpăra Israelul. Când Ioan scrie despre această taină, el spune că a fost dată mai întâi *„robilor Săi, porocilor”.* Totuşi, mulţi nu au luat în serios cuvintele profeţilor care anunţau suferinţa slujitorului. Israelul aştepta un rege care să-i elibereze şi nu a acordat prea multă atenţie informaţiei că Mesia va aduce ispăşirea pentru păcat. Despre acest fapt vorbeşte Pavel când spune că:

„... am rămas în viaţă până în ziua aceasta şi am mărturisit înaintea celor mici şi celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus prorocii şi Moise că are să se întâmple, şi anume că Hristosul trebuie să pătimească...” (Faptele apostolilor 26: 22 – 23)

Chiar dacă mulţi au încercat să le împărtăşească evreilor acest adevăr, n-au avut prea mult succes. Se estimează că mai puţin de 1 dintre evrei cred în Yeshua ca Mesia. Ce trebuie să se întâmple, în aceste condiţii, pentru ca o schimbare radicală să aibă loc?

CEI DOI MARTORI

Chiar dacă lui Ioan nu i se comunică personal detaliile modului în care Israelul îl va recunoaşte pe Mesia, el vorbeşte despre perioada când lucrul acesta se va întâmpla. De fapt, el vorbeşte despre a doua jumătate a săptămânii 70 din Daniel (ultimii şapte ani dinainte de instaurarea împărăţiei milenare) de-a lungul mai multor

capitole. În Apocalipsa 11 se concentrează asupra Ierusalimului. Când studiem acest capitol, vedem că vorbeşte despre a doua jumătate a perioadei de şapte ani de mare necaz. Ioan primeşte o trestie cu care măsoară Templul şi altarul şi pe cei care se închină acolo. I se spune categoric să nu măsoare curtea exterioară, deoarece curtea şi oraşul vor fi sub stăpânirea neamurilor, care o vor călca în picioare timp de 42 de luni (ultimii trei ani şi jumate). Aceasta este perioada cunoscută în Ieremia 30: 7 drept „Necazul lui Iacov". În mijlocul acestei persecuţii din partea neamurilor, evreii vor fi confruntaţi cu mărturia a doi martori.

„Voi *da celor doi martori ai mei să profeţească îmbrăcaţi în saci o mie două sute şaizeci de zile*". (Apocalipsa 11: 3)

Nu ştim în mod concret ce autoritate au şi cine le-a dat-o. Dar, pentru ca neamurile vor să-i omoare, şi nu o pot face până ce nu termină de profeţit, cei mai mulţi comentatori înţeleg că Dumnezeu este Cel care le dă cuvintele şi puterea de a proclama pentru Israel un mesaj special. Aflăm că oricine încearcă să le facă rău este ucis de un foc care este iese din gura lor. Deşi nu putem fi categorici cu privire la identitatea acestor doi martori, capitolul 11 pare a afirma că sunt Moise şi Ilie, deoarece ne spune că pot închide cerurile, ca să nu plouă, şi că pot schimba apa în sânge. Despre Ilie se ştie că a închis cerurile, iar Moise a transformat apa în sânge, în Egipt. Despre Ilie se profeţeşte că se va întoarce înainte de venirea lui Mesia (vezi Maleachi 4: 4 – 5), iar în acelaşi pasaj este menţionat şi Moise.

Din Apocalipsa 11: 8 se vede limpede că cei doi martori îşi fac lucrarea în Ierusalim, un oraş aflat într-o stare spirituală atât de decăzută, încât este comparat cu Sodoma şi Egipt. Odată ce mărturia celor doi este gata, ei sunt omorâţi imediat de către fiară. Textul ne spune că fiara va face război cu ei, îi va învinge şi-i va omorî, la fel

cum a făcut cu cei credincioşi, în prima jumătate a celor şapte ani. Similaritatea de limbaj este menită să-l facă pe cititor să-i asocieze pe cei doi martori cu cei credincioşi, reprezentând un argument puternic pentru faptul că mesajul celor doi este Evanghelia. Faptul că au rămas morţi, pe străzi, timp de trei zile şi apoi au înviat din morţi, îi aseamănă cu Yeshua, care a stat în mormânt timp de trei zile. Această similaritate are scopul de a comunica cititorului că, într-adevăr, cei doi martori proclamau Evanghelia.

Când vorbeşte despre motivul pentru care a venit în lume, Mesia spune:

„Să nu credeţi că am venit s-aduc pacea pe pământ, n-am venit să aduc pacea, ci sabia”. (Matei 10: 34)

De ce ar spune Mesia aşa ceva? Pentru a înţelege, trebuie să studiem Matei 10. Yeshua vorbeşte despre vrăjmăşii care vor fi între oameni, chiar în cadrul aceleiaşi familii. Nu este surprinzător că, în pasajul paralel, Luca foloseşte cuvântul „dezbinare” în loc de „sabie”, înainte de a vorbi despre sabie sau dezbinare, Yeshua a vorbit despre botez. Referirea la botez nu are de-a face cu ceea ce s-a întâmplat la Iordan, ci Yeshua leagă conceptul de botez de moartea şi învierea Sa. Moartea, îngroparea şi învierea lui Yeshua sunt baza Evangheliei.

Nu doar că cei doi martori au înviat din morţi, ci tot ei ne oferă şi o imagine a Răpirii:

„Şi au auzit din cer un glas tare, care le zicea: «Suiţi-vă aici!» Şi s-au suit într-un nor spre cer, iar vrăjmaşii lor i-au văzut”. (Apocalipsa 11: 12)

În urma studierii acestui capitol vedem foarte limpede că cei doi martori sunt chemaţi să mărturisească cu privire la identitatea şi lucrarea de răscumpărare a lui Mesia şi la cei care-L urmează pe El. Atât Yeshua cât şi urmaşii Săi au suferit, în credincioşie faţă de Dumnezeu, aşa cum s-a întâmplat acum şi cu aceşti doi martori. Cei ce se bucură şi îşi trimit daruri unii altora pentru a sărbători

moartea celor doi martori, trebuie să ştie fără nicio îndoială că un astfel de comportament este în contrast cu voia lui Dumnezeu, aşa cum a fost şi persecutarea celor credincioşi. Faptul că Dumnezeu îi cheamă pe cei doi martori la ceruri, să fie cu El, este menit să-i ajute să înţeleagă lucrul acesta. După înălţarea celor doi martori la ceruri, are loc un cutremur şi o zecime din oraş este distrus, omorând şapte mii de bărbaţi. În acest răstimp, în oameni se produce o schimbare, iar textul ne spune că o rămăşiţă s-a temut şi a dat slavă lui Dumnezeu. Odată cu această afirmaţie aflăm că al doilea „vai" a trecut, dar cel de-al treilea, şi ultimul, vine repede.

Capitolul 11 se încheie cu al şaptelea înger sunând din şofar. O voce se aude din ceruri, făcând o proclamaţie extraordinară:

„Împărăţia lumii a trecut în mâinile Domnului nostru şi ale Hristosului Său. Şi El va împărăţii în vecii vecilor". (Apocalipsa 11: 15)

Faptul că în următorul verset sunt menţionaţi cei 24 de bătrâni, este de mare importanţă. Acest număr, aşa cum vom vedea la studierea Noului Ierusalim, este alcătuit din cele 12 triburi ale lui Israel şi din cei 12 Apostoli. Aceşti bătrâni se închină lui Dumnezeu şi proclamă faptul că El şi-a început stăpânirea asupra Pământului. Ei subliniază că mânia Sa a venit şi că îi va judeca pe cei care s-au împotrivit voii Lui şi că-i va răsplăti pe profeţii şi pe sfinţii care s-au temut de Numele Lui. Imaginea finală din capitolul 11 este cea a Templului ceresc. La fel ca în orice sinagogă din lume, obiectul principal este chivotul, care are în el Tora. Chivotul Legământului este cel care iese în evidenţă. Când se menţionează termenul de legământ este cu referire la Tora. De ce primeşte Ioan această viziune? Tora reprezintă standardele lui Dumnezeu. Deşi suntem mântuiţi doar prin credinţa în Evanghelie, prin har, judecata se face pe baza standardelor revelate în Cuvântul lui Dumnezeu.

Moise le-a spus copiilor lui Israel că, în funcţie de răspunsul cuiva faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, el fie va fi binecuvântat sau blestemat (vezi Deuteronomul 30: 11 – 20). Exact asta se va întâmpla acum, acum când Dumnezeu începe să-şi manifeste conducerea asupra lumii. Este important să observăm că această tranziţie, de la prinţul veacului, adică Satana, la conducerea dreaptă a lui Mesia Yeshua, nu este imediată ci, mai întâi, trebuie să se întâmple câteva lucruri. Ultimul „vai" este cel care cuprinde evenimentele care vor conduce la revenirea lui Mesia pe pământ. Sunt din nou menţionate fulgere, voci (probabil sunetul şofarului), tunete, grindină şi un cutremur. După cum am arătat deja, astfel de lucruri anunţă o schimbare care este pe cale să se producă.

Odată cu capitolul 11, Apocalipsa încheie progresia cronologică pe care a început-o în capitolul 4. În capitolul 12 descoperim o nouă secţiune, care cuprinde capitolele 12, 13 şi 14, care recapitulează pe scurt evenimentele din capitolele 4 – 11. Care este scopul acestei recapitulări şi ce putem învăţa din ea? Acesta este subiectul următoarei secţiuni.

Capitolul 9:

APOCALIPSA 12 – 14

Nu există nicio îndoială că Apocalipsa 12 este o privire aparte asupra naşterii lui Mesia şi a conflictului declanşat în ceruri şi răspândit pe pământ. Victoria credincioşilor este, de asemenea, foarte clar prezentată alături de mijlocul prin care este obţinută. Dihotomia dintre Biserică şi Israel este de asemenea, arătată în mod clar. Capitolul 12 recapitulează pe scurt ceea ce a văzut Ioan în numeroasele viziuni de până acum. Citirea acestui capitol este esenţială pentru confirmarea înţelegerii corecte asupra viziunilor anterioare, înainte de a trece la un material nou.

Capitolul începe cu un eveniment pe care-l numeşte un semn mare care se arată în ceruri. Primul lucru pe care

îl aflăm este că e vorba despre o femeie. Această femeie va fi în contrast cu curva care are legătură cu fiara. La o analiză atentă a femeii, ne dăm seama şi că ea reprezintă Israelul. Referinţa la soare, la lună şi cele 12 stele provine din visul lui Iosif din Geneza 37. Despre ea se spune că este gata să nască şi Copilul care se va naşte:

„... are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu şi la scaunul Lui de domnie”. (Apocalipsa 12: 5)

Nu este nicio îndoială că femeia reprezintă Israelul şi, ca urmare, copilul este Mesia. Împotriva femeii (Israelul) şi a Copilului care s-a născut, se ridică un mare balaur roşu. Cititorul descoperă că balaurul are şapte capete şi zece coarne. Dacă până acum cineva nu a reuşit să facă legătura între fiară şi Satan, în acest moment e imposibil să nu înţelegi că fiara din zilele din urmă, la fel ca şi cei care au persecutat Israelul de-a lungul anilor, sunt legaţi în mod direct de Satan. Războiul din ceruri, între Satan, Mihail şi îngerii săi a avut ca rezultat faptul că Satan şi o treime dintre îngeri, pe care i-a ademenit cu sine, au fost aruncaţi din ceruri. Ba mai mult, cititorului i se spune că balaurul aştepta ca femeia să nască, ca să-i mănânce Copilul (vezi versetul 4).

Trebuie să observăm că aceeaşi ură care este îndreptată împotriva lui Mesia este îndreptată şi către femeie (Israel). Din pricina acestei persecuţii, ni se spune că ea va fugi în deşert, într-un loc pregătit de Dumnezeu, unde El îi va purta de grijă timp de 1.260 de zile, adică 42 de luni (vezi versetul 6). Este clar că această perioadă de timp se situează după ce se va manifesta Urâciunea Pustiirii şi este cunoscută sub numele de „Necazul lui Iacov”. Această informaţie este paralelă cu ceea ce spune Yeshua însuşi în Matei 24. Imediat după Urâciunea Pustiirii, cei din Iudeea vor fugi în pustiu (vezi Matei 24: 16 – 21).

Revenind la faptul că Satana şi îngerii lui au fost

alungaţi din ceruri, în versetul 11 citim o afirmaţie categorică, în care ni se spune care este singurul mod prin care cineva poate birui persecuţia şi planul lui Satana:

„Ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte”.

În secţiunea finală a acestui capitol, citim că Israelul va fi păzit în pustiu, împotriva atacurilor lui Satana, o perioadă de timp. În ceea ce priveşte durata acestei perioade, în loc să spună 1.260 de zile sau 42 de luni, textul împrumută din cartea Daniel expresia „o *vreme, două vremuri şi o jumătate de vreme”* (vezi Daniel 7: 25). Această expresie este echivalentă cu trei ani şi jumătate. După concluzionarea acestei secţiuni, privitoare la războiul lui Satana cu Israelul, textul revine la discuţia despre fiară. Legătura dintre secţiunea care discută despre ura balaurului şi persecuţia împotriva Israelului şi prezentarea generală a activităţii fiarei se face prin ultimul verset din capitolul 12.

„Şi balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, cu cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Iisus Hristos”. (Apocalipsa 12: 17)

Trebuie să nu uităm că în capitolul 12 avem parte de o prezentare generală a personajelor principale din Apocalipsa: Israelul, Mesia, credincioşii, fiara, naţiunile (locuitorii Pământului) şi Satana. După ce lămureşte cititorul la cine se referă aceste viziuni, obiectivul lui Ioan este de a face un rezumat a ceea ce s-a petrecut în capitolele anterioare şi de a ne oferi o înţelegere concretă asupra acestor evenimente. În continuare, vom discuta despre capitolul 13.

Am folosit deja acest capitol în mai multe ocazii, pentru a ne ajuta să înţelegem natura şi caracterul fiarei. De asemenea, ne-a fost de ajutor în a argumenta faptul că cei credincioşi vor fi persecutaţi de fiara care se va instala

la conducerea întregii lumi (vezi versetele 5 – 7). O altă caracteristică importantă pe care am descoperit-o este aceea că fiara nu este de natură seculară şi doreşte să primească închinarea tuturor (vezi versetul 8). Capitolul 13 acordă o atenţie specială credincioşilor, pe care îi numeşte sfinţi, nu poporului Israel. În a doua jumătate a capitolului este menţionată încă o fiară, pe care am identificat-o deja drept Antihrist. Sub conducerea acestei fiare (imperiu), ucenicii lui Yeshua vor suferi o mare persecuţie. Am arătat anterior, în studiul nostru, că această perioadă de necaz are loc în prima jumătate a celor şapte ani, fapt foarte important pentru a nu greşi atunci când ajungem la viziunea din următorul capitol.

APOCALIPSA 14

Acest capitol debutează cu viziunea Mielului, adică Mesia, care stă pe Muntele Sionului şi are cu El un grup de 144.000 de persoane. Cine sunt aceşti oameni? La prima vedere, ar exista motive să-i considerăm acelaşi grup de 144.000 din Apocalipsa 7. Aceia erau în mod clar evrei, care au fost pecetluiţi înaintea manifestării mâniei lui Dumnezeu. Pecetluirea lor a avut rolul de a-i păzi în timpul Necazului lui Iacov. Deoarece numărul de 144.000 este acelaşi ca şi în capitolul 7 şi ambele grupuri au o pecete pe frunte, ar fi natural să presupunem că ambele pasaje vorbesc despre acelaşi grup. Cu toate acestea, o examinare mai atentă a textului ne va dovedi altceva.

În mod normal ar trebui să înţelegem Scriptura în mod literal, cu excepţia situaţiilor în care există indicii serioase care să ne facă să o privim simbolic. Când vorbim despre cei 144.000 din capitolul 7, înţelegem că numărul 12 face referire la poporul lui Dumnezeu. Adică, numărul 144 este 12 x 12. În capitolul 7, Domnul a pecetluit câte 12.000 din fiecare dintre cele 12 seminţii ale Israelului. Numărul 1.000 este un multiplu al numărului zece care are de-a face cu „deplinătate”, „totalitate” sau „întregime”. Aşadar, numărul poate să nu aibă de-a face literal cu

144.000 de evrei, ci cu un număr simbolic, care-i reprezintă pe toţi cei vii din Israel, din respectiva perioadă de timp.

În mod asemănător, cei 144.000 din capitolul 14 reprezintă poporul lui Dumnezeu în integralitatea lui. Trebuie să fim atenţi la ceea ce se spune despre aceşti 144.000, din capitolul 14. În primul rând, se spune că sunt cu Mesia, pe Muntele Sionului. Cum este privit Muntele Sionului în Scriptură? Una dintre primele lui menţionări este:

„Căci din Ierusalim va ieşi o rămăşiţă şi din muntele Sionului, cei scăpaţi. Iată ce va face râvna Domnului oştirilor”. (2 împăraţi 19: 31)

În mai multe alte locuri găsim aceeaşi idee de scăpare sau izbăvire asociată expresiei „Muntele Sionului”.

„Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe Muntele Sionului şi la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, şi între cei rămaşi pe care-i va chema Domnul”. (Ioel 2: 32)

„Căci din Ierusalim va ieşi o rămăşiţă şi din muntele Sionului, cei izbăviţi. Iată ce va face râvna Domnului oştirilor” (Isaia 37: 32)

„Dar mântuirea va fi pe muntele Sionului, el va fi sfânt şi casa lui Iacov îşi va lua înapoi moşiile”. (Obadia 1: 17)

Trebuie să menţionăm că, adesea, traducerile redau acelaşi termen în moduri diferite. Datorită asemănării mesajului acestor versete şi faptului că se foloseşte acelaşi vocabular, am tradus peste tot termenul ebraic cu acelaşi cuvânt românesc. Ideea de izbăvire este, cu siguranţă, potrivită pentru pasajul din Apocalipsa 14: 1. Muntele Sionului este văzut în Scriptură ca locul unde se află locuinţa lui Dumnezeu, aşa că intimitatea este un alt concept transmis de aceste versete.

*„Apoi m-am uitat şi iată că Mielul stătea pe Muntele Sionului şi**âm preună cu El** stăteau o sută patruzeci şi*

patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său şi Numele Tatălui Său".

Termenul pe care l-am subliniat, „împreună cu El", demonstrează această intimitate sau apropiere. De asemenea, ni se spune că doar cei 144.000 au putut învăţa cântecul care se auzea venind din cer (vezi versetul 3). Majoritatea teologilor înţeleg această cântare ca având legătură cu închinarea, aşa că doar cei care sunt într-o relaţie strânsă cu Mielul şi au experimentat izbăvirea adusă de El se pot închina lui Dumnezeu. De asemenea, ni se spune că sunt virgini şi că nu s-au întinat cu femei. Sunt mulţi care înţeleg aceste versete în mod literal, dar o astfel de interpretare este destul de problematică. Oare relaţia cu o femeie îl întinează pe un bărbat? Omul a primit porunca de a fi roditor şi a se înmulţi, iar Dumnezeu foloseşte căsnicia pentru a ilustra relaţia Sa cu Israelul şi relaţia lui Mesia cu cei credincioşi. Aşadar, termenul „virgini" din aceste versete trebuie să aibă o semnificaţie mai profundă.

În Biblie, cei care se implică în idolatrie sunt asemănaţi cu cei care practică adulterul. Dumnezeu vede infidelitatea ca promiscuitate, aşadar descrierea celor 144.000 ca fiind virgini are în vedere credincioşia lor faţă de Dumnezeu şi faţă de Cuvântul Său. Acesta este şi mesajul următorului verset.

„Şi în gura lor nu s-au găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu'. (Apocalipsa 14: 5)

Este foarte important să înţelegem din versetul 6, că îngerul care are Evanghelia veşnică şi o predică, nu o predică celor 144.000, ci locuitorilor de pe pământ, din fiecare naţiune, trib, limbă şi popor. Aceştia locuiesc pe pământ, în timp ce cei 144.000 au fost izbăviţi de pe pământ (vezi versetele 3 şi 4). Când analizăm versetele 7 şi 11, descoperim că tema predominantă este proclamarea judecăţii, în mesajul ei este inclusă o chemare la pocăinţă

şi la închinare faţă de Dumnezeu. Este foarte important să observăm invitaţia la pocăinţă şi închinare care apare doar după ce Evanghelia este predicată. De asemenea, în această secţiune avem şi declaraţia despre prăbuşirea Babilonului.

Imediat după această proclamare a judecăţii şi mâniei lui Dumnezeu, citim următorul verset:

„Aici este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Iisus”.

Aceasta este o chemare clară la perseverenţă şi răbdare. Este esenţial să înţelegem că Cel care defineşte acest grup este Yeshua. Următorul verset le spune că a muri pentru El este o binecuvântare şi face parte din chemarea lor. O întrebare importantă este cum putem fi siguri că cei 144.000 sunt o referire la Biserică şi nu la rămăşiţa lui Israel, sau la Israel în general, care va veni la credinţă în mijlocul necazului lor (vezi Ieremia 30: 7)? Răspunsul se găseşte în următoarea secţiune.

„Apoi m-am uitat şi iată un nor alb şi pe nor şedea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuţită. Şi un alt înger a ieşit din Templu şi striga cu glas tare Celui ce şedea pe nor: «Pune secera Ta şi seceră, pentru că a venit ceasul să seceri şi secerişul pământului este copt». Atunci, Cel ce şedea pe nor şi-a aruncat secera pe pământ. Şi pământul a fost secerat”. (Apocalipsa 14: 14 – 16)

Acest pasaj descrie Răpirea. Imaginea celui care seamănă cu Fiul Omului este preluată din Daniel 7: 13, unde este folosită cu referire la Mesia, la fel ca şi aici. Mesia se află pe nori şi aşteaptă un mesaj din Sanctuarul Ceresc, adică de la Dumnezeu Tatăl, printr-un înger, că a venit vremea pentru recolta de pe pământ. Această aşteptare poate să reprezinte împlinirea celor spuse în Matei 14: 36, că doar Tatăl ştie ziua şi ceasul. Ceea ce trebuie subliniat este că versetele 14 – 16 nu fac referire la judecată. Dacă ne amintim secţiunea cu privire la învierea

lui Mesia, care are loc în prima zi a recoltei, ştim şi că cei credincioşi sunt descrişi ca fiind „recolta” sau „secerişul”!

Observăm că, imediat după menţionarea Răpirii, se face o aluzie clară la mânia lui Dumnezeu. În secţiunea de final a capitolului 14, un alt înger iese din Templul ceresc, având un cosor în mână. Un alt înger, care avea puterea asupra focului, a ieşit din altar. Lucrul acesta are o mare însemnătate, deoarece focul va fi cel prin care Domnul va judeca lumea, când îşi va manifesta mânia. Acest înger îi spune celui ce ţine în mână cosorul să îl arunce pe pământ, în acest pasaj nu este vorba despre seceriş, ci despre recoltarea strugurilor pământului, lucru care corespunde cu ceea ce spune profetul Ioel.

IOEL 3: 9 – 21

Această secţiune din Ioel se adresează naţiunilor şi este o chemare la a se pregăti de război, deoarece Dumnezeu este mânios pe ei, din pricina acţiunilor lor împotriva ţării şi poporului Israel. Pentru naţiunile care vor să atace Ierusalimul, cea mai bună cale de a ajunge acolo este dinspre nord, prin valea Izrael. Aici, valea este numită valea lui Iosafat, adică valea unde Domnul judecă. Vorbind despre judecată, Ioel scrie:

„Puneţi mâna pe secere, căci secerişul este copt! Veniţi şi călcaţi cu picioarele, căci linurile sunt pline şi tocitorile dau peste ele! Căci mare este răutatea lor!” (Ioel 3: 13)

Există multe similarităţi între aceste versete şi ceea ce citim în Apocalipsa 14: 18 – 19. Ulterior, Ioel spune că această mânie a lui Dumnezeu va veni când luna şi soarele se vor întuneca şi stelele nu-şi vor mai da lumina (vezi versetul 15). Este o paralelă cu ceea ce spune Yeshua în Matei 24 cu privire la a doua Sa venire.

Ioan, inspirat de Duhul Sfânt, foloseşte în toată cartea Apocalipsa motive literare şi profeţii din Vechiul Testament, fie citându-le direct, fie făcând aluzii la ele. Versetele din finalul capitolului 14 nu fac, nici ele,

excepţie.

Ioel subliniază faptul că teascul dă pe dinafară de prea mult vin, iar Ioan comunică aceeaşi idee, folosind alte cuvinte:

„Şi teascul a fost călcat în picioare afară din cetate, şi din teasc a ieşit sânge până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie şase sute de stadii”. (Apocalipsa 14: 20)

Stadiul este o distanţă de aproximativ 200 de metri. Aşadar, sângele curge pe o distanţă de 300 de kilometri. Nu doar ideea că sângele ar parcurge o asemenea distanţă este incredibilă, ci şi faptul că ar avea aproape 2 metri adâncime. În ultimele opt versete a profeţiei lui Ioel, cuvântul Sion apare de trei ori şi, de fiecare dată, are legătură cu prezenţa Domnului în Sion. Cu alte cuvinte, înainte ca Dumnezeu să-şi aşeze tronul în această lume, la Ierusalim, adică Sion, lumea trebuie curăţată de ce este rău. Din acest motiv se manifestă mânia Lui. Acest fapt este susţinut şi de Ioel, care spune că, prin mânia lui Dumnezeu, „Ierusalimul va fi sfânt” şi că Domnul va locui în Sion.

UN MESAJ PENTRU ASTĂZI

Din mesajul lui Ioel despre mânia lui Dumnezeu trebuie să înţelegem că o cauză majoră a acestei mânii este modul în care naţiunile s-au comportat cu Israelul, cu privire la moştenirea lui. În acelaşi context, în care Dumnezeu aduce popoarele în valea lui Iosafat în finalul capitolului 3, tot El spune înainte:

„Voi strânge pe toate neamurile şi le voi pogorî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel moştenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărţind între ele ţara Mea”. (Ioel 3: 2)

Acest verset vorbeşte clar despre vremurile din urmă. Există unii care ar vrea să nege acest fapt, arătând că Petru, în mesajul său de la Cincizecime, citează această secţiune din Ioel (vezi Faptele apostolilor 2: 16 – 21). Petru

foloseşte acest pasaj pentru a explica faptul că ce se întâmpla în Ierusalim în acea zi era un rezultat a revărsării Duhului Sfânt. De la Cincizecime, putem spune că lumea a intrat în „zilele din urmă", adică mesajul răscumpărării prin Mesia Yeshua este acum disponibil. Ioel spune:

„Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.

Căci mântuirea va fi pe Muntele Sionului şi la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, şi între cei rămaşi pe care-i va chema Domnul". (Ioel 2: 32)

Acesta este mesajul pe care a dorit Petru să-l transmită clar audienţei lui. A venit vremea când putem, prin credinţa în Evanghelie, să scăpăm de mânia viitoare, pe care Dumnezeu o va revărsa pe pământ. Cel care va face asta, nu doar că va fi mântuit, ci va primi şi Duhul Sfânt. Dar, poziţia că întreaga profeţie a lui Ioel s-a împlinit la Cincizecime, nu poate fi susţinută din punct de vedere hermeneutic.

Există, într-adevăr, o zi când mânia lui Dumnezeu se va manifesta împotriva celor care au alungat evreii din ţara lor şi au împărţit ţara (înfiinţarea statului palestinian). Nu este semnificativ faptul că Ioel spune că Domnul este plin de mânie din cauza a ceea ce s-a făcut lui Israel, nu statului palestinian? Multe traduceri au dificultăţi cu traducerea expresiei pe care am redat-o astfel: *„... şi mă voi judeca cu ei acolo, pentru poporul Meu şi moştenirea mea, Israel*". Ce înseamnă că Dumnezeu se va judeca cu ei? Oamenii vor putea cunoaşte adevărata natură a lui Dumnezeu când vor vedea modul în care răspunde El celor care se poartă urât cu Israel, Ioel spune că Iuda şi Ierusalimul vor exista pentru totdeauna, nu „Palestina" sau „Al-Quds". Numele de „Al-Quds" este cel pe care-l folosesc musulmanii pentru a face referire la Ierusalim. Este trist că tot mai mulţi aşa numiţi „creştini palestinieni" (şi mulţi creştini în general) refuză să folosească termenii biblici de Israel şi Ierusalim, optând pentru „Palestina" şi „Al-Quds".

Această tendinţă aflată în creştere este reflectată în documentul intitulat „Kairos Palestine”, scris de „creştini palestinieni” şi susţinut de mulţi lideri creştini în general. Iată un citat din acest document:

„... stabilirea unui stat independent palestinian, cu capitala la Al-Quds”.

Cei care doresc să vadă întregul document în limba engleză, îl pod descărca de la următoarea adresă: http://kairospalestine.
Ps/sites/default/Documents/English.pdf (LINK-UL NU MAI ESTE ACTIV. Alternativ se poate descarcă de aici https://www.Kairospalestine.ps/sites/default/files/English.pdf)

Mânia lui Dumnezeu se descoperă, într-adevăr, împotriva celor care resping Evanghelia Sa şi încearcă să-l zădărnicească planurile.

Capitolul 10:

NECAZUL CEL MARE (PARTEA 2)

Odată cu încheierea capitolului 14, ia sfârşit şi rezumatul capitolelor 4 – 11 din Apocalipsa, în capitolele 15 – 18 urmând să descoperim în detaliu evenimentele ce însoţesc manifestarea mâniei lui Dumnezeu. Cei ce consideră capitolul 15 o continuare a capitolului precedent, se confruntă cu o dificultate imposibil de rezolvat. Ea porneşte de la faptul că finalul capitolului 14 tratează mânia lui Dumnezeu ca fiind deja manifestată. Atunci, cum se poate ca, în primele versete din următorul capitol, îngerii care ţin în mână ultimele şapte urgii ale mâniei lui Dumnezeu să nu le fi revărsat încă?

În următorul verset există o separare clară între credincioşi şi restul lumii.

„Şz *am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc şi pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei şi ai numărului numelui ei*”. (Apocalipsa 15: 2)

Să ne amintim mai întâi că scopul viziunii lui Ioan

este acela de a comunica cititorului adevărul. Această perioadă finală de necaz este cea care va aduce Israelul la credinţă şi-l va uni cu cei care şi-au pus credinţa în Evanghelia Mielului – Mesia Yeshua. Viziunea pe care o primeşte Ioan în versetele de la începutul capitolului 15 vorbeşte despre unitatea dintre Israel şi Biserică, iar următorul verset întăreşte această idee, arătând că cei care au învins fiara au cântat două cântări: cântarea lui Moise, slujitorul Domnului, şi cântarea Mielului (vezi versetul trei).

În timp ce judecata lui Dumnezeu este anunţată prin sunete de şofar, mânia Lui vine prin „potire" care sunt revărsate pe pământ, în cadrul a şapte urgii. O altă diferenţă semnificativă între judecată şi mânie este aceea că şofarul a adus distrugerea a doar o treime, în timp ce potirele tind să distrugă complet.

JUDECĂŢILE POTIRELOR

Potirele sunt pline de mânia lui Dumnezeu. Termenul „plin" descrie într-un mod foarte clar mânia pe care Domnul o va manifesta în lume. De ce este Dumnezeu atât de mânios? Pentru că marea majoritate a oamenilor vor fi idolatri. Trebuie să notăm că majoritatea nu vor supravieţui acestei perioade. Primul potir care a fost vărsat a cauzat răni care sunt descrise într-un mod aparte în textul grecesc. Majoritatea traducerilor le descriu ca fiind dureroase doar din punct de vedere fizic şi nu putem sublinia suficient de mult durerea pe care o vor produce rănile acestea. Dar textul în greacă foloseşte două cuvinte care sunt utilizate de obicei pentru a descrie un anumit tip de comportament, nu experienţe fizice. Primul cuvânt indică ceva rău şi păcătos, iar al doilea face, de obicei, referire la ceva pervers din punct de vedere moral. Aşadar, intenţia versetului nu este doar de a arăta cât de intensă va fi suferinţa celor care vor avea aceste răni, ci faptul că motivul pentru care au parte de ele este comportamentul lor. Un principiu important care decurge prin judecata

primului potir este că, atunci când cineva se închină incorect, respingând învăţăturile Scripturii, trăirea lui va atrage mânia lui Dumnezeu.

Al doilea potir este vărsat peste mare, iar apa mării se preschimbă în sânge şi toate vieţuitoarele marine mor. Al treilea potir face ca râurile şi izvoarele de apă să se transforme în sânge. La finalul textului despre cel de-al treilea potir, se face o afirmaţie cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Această afirmaţie este făcută de către un înger, numit îngerul apelor, care anunţă că dreptatea lui Dumnezeu se vede din judecata pe care o face asupra răului. Tot din cuvintele acestui înger aflăm de ce transformă Dumnezeu apele în sânge. Nu este o coincidenţă că îngerul care face afirmaţia se numeşte îngerul apelor şi nici nu este un accident faptul că el vorbeşte despre ape. Termenul „apă” transmite două idei, atât în literatura biblică, cât şi în cea rabinică. Aceste idei sunt „viaţă” şi „puritate”. Termenul „sânge” are legătură, de asemenea, cu viaţa. Îngerul acesta este cel care-L laudă pe Dumnezeu pentru pedepsirea ucigaşilor sfinţilor şi ai profeţilor care au rostit mesajul vieţii şi au chemat oamenii la puritate. Datorită acestui mesaj, reflectat nu doar în cuvinte, ci şi în fapte, fiara şi cei care merg pe căile acestui nou imperiu au de-a face cu mânia lui Dumnezeu.

Chiar dacă Dumnezeu este dragoste, să nu credem că asta îl va face să ignore păcatul şi să nu-i pedepsească pe păcătoşi. Tocmai datorită dragostei şi a faptului că El iubeşte neprihănirea, sfinţenia şi dreptatea, este mânios. După ce îngerul apelor îşi face declaraţia, un alt înger anunţă că acţiunile lui Dumnezeu se bazează pe adevăr şi că ceea ce se vede este dreptatea Lui (vezi versetul 7).

După mesajul acestor doi îngeri, este vărsat al patrulea potir, care afectează soarele, făcând ca oamenii să fie pârjoliţi de foc (căldură). Din nou, în loc ca oamenii să se pocăiască şi să dea glorie Domnului, aleg să hulească Numelui Lui (vezi versetul 9). Al cincilea înger şi-a

revărsat potirul asupra tronului fiarei, iar împărăţia ei s-a cufundat în beznă. Marea durere generată de al patrulea potir continuă şi în timpul acestei noi urgii de întuneric şi auzim din nou afirmaţia că oamenii nu se pocăiesc de faptele lor rele (vezi versetul 11).

Odată cu turnarea celui de-al şaselea potir beneficiem de cea mai complexă înţelegere a acestei perioade de mânie. Mulţi teologi consideră că între potirul al cincilea şi al şaselea trece o perioadă de timp nedeterminată, dar destul de lungă. Temeiul unei astfel de perspective este faptul că râurile, care fuseseră transformate în sânge, se pare că s-au transformat din nou în apă, textul spunându-ne că râul Eufrat are apă (vezi versetul 12). Acest al şaselea potir este vărsat asupra Eufratului, făcând ca apele acestuia să secе, pentru a pregăti calea pentru ca împăraţii pământului să atace Israelul.

ARMAGEDON, GOG ŞI MAGOG

Două dintre evenimentele fascinante din studiul acestei profeţii sunt bătălia de la Armagedon şi războiul lui Gog şi Magog. Aceste două confruntări sunt, de fapt, una şi aceeaşi, descriind atacul asupra Israelului pe care îl pregăteşte al şaselea potir. Scopul acestei secţiuni nu este de a-i oferi cititorului o prezentare detaliată a evenimentului, ci de a face o prezentare generală a aspectelor principale pe care ni le dezvăluie Scriptura cu privire la acest conflict, care se va încheia cu a doua venire a lui Mesia.

Războiul lui Gog şi Magog este profeţit de Ezechiel în capitolele 38 şi 39 din cartea sa. Primul lucru pe care-l aflăm este că Domnul se împotriveşte categoric celor care se ridică împotriva Israelului, pentru a se război cu el. Chiar dacă este imposibil de spus cu siguranţă care vor fi toţi participanţii principali în acest conflict militar, există multe opinii care asociază termenii Meşec şi Tubal cu anumite zone din Turcia. Pe lângă Turcia, citim că Iranul,

Etiopia şi Libia fac parte din această coaliţie al cărei scop este de a distruge Israelul (vezi versetul 5). Termenii biblici folosiţi în această secţiune pot, în fapt, să includă mai multe ţări decât cele desemnate prin numele lor moderne. Spre exemplu, în această secţiune sunt folosiţi termenii „Persia, Cuş şi Put". Chiar dacă aceste denumiri se referă astăzi la Iran, Etiopia şi Libia, numele biblice includ şi alte ţinuturi, pe care statele moderne nu le mai au în componenţă. De exemplu, termenul „Cuş" ar putea face referire şi la Sudan şi Kenya. Chiar dacă Ezechiel numeşte doar câteva ţări în mod concret, este clar că întreaga lume se va ridica împotriva Israelului şi va fi reprezentată prin armatele ce se vor duce să facă război cu Israelul, (vezi versetul 9)

Interesant este modul în care profetul descrie Israelul în această vreme. Poporul evreu este descris ca o naţiune de cetăţi deschise şi oameni liniştiţi (vezi versetul 11). Cu alte cuvinte, Israelul nu va fi agresorul şi nici cauza în acest conflict militar. De asemenea, Ezechiel arată limpede că această confruntare va avea loc la sfârşitul vremii.

„Vei înainta împotriva poporului Meu Israel ca un nor care va acoperi ţara. În zilele de apoi, te voi aduce împotriva ţării Mele, ca să mă cunoască neamurile când voi fi sfinţit în tine sub ochii lor, Gog!" (Ezechiel 38: 16)

Avându-l pe Gog ca lider, această coaliţie internaţională porneşte la război împotriva Israelului. Domnul va folosi această luptă pentru a arăta lumii că poporul evreu este, cu adevărat, poporul Său şi că ţara lui Israel este ţara Sa. La sfârşit, atât Gog cât şi armatele lui vor învăţa sfinţenia Dumnezeului lui Israel, prin înfrângerea pe care o vor suferi. Datorită faptului că această profeţie are în vedere zilele din urmă, putem trage câteva concluzii interesante, care ridică mari probleme celor ce susţin teologia înlocuirii. Ei cred că înţelegerea corectă a termenului „Israel" trebuie să-i includă pe toţi

oamenii care L-au acceptat pe Mesia Yeshua. Chiar dacă ucenicii în Yeshua moştenesc promisiunile pe care Dumnezeu le-a făcut descendenţilor naturali ai lui Iacov, profeţii nu operează cu o astfel de înţelegere a termenului „Israel" în profeţiile lor.

Teologia înlocuirii văduveşte profeţiile de un mesaj foarte important şi întâlnit pretutindeni şi anume că Dumnezeu va reveni în ţara lui Israel şi la descendenţii naturali a lui Iacov, la finalul perioadei de necaz. Atunci, mulţi evrei vor fi mântuiţi (vezi Ieremia 30: 7). Teologia înlocuirii alege să ignore astfel de profeţii, precum cea din Ezechiel 38 şi 39, sau să le interpreteze într-un mod pur alegoric. Dintr-o asemenea perspectivă, nu mai putem aborda detaliile specifice ale profeţiei, ci tot ce putem face este să aruncăm o privire de ansamblu asupra textului, ajungând la concluzia că cei ce cred în Mesia vor fi biruitori.

Perspectiva teologiei înlocuirii aplicată acestei profeţii ne-ar duce la concluzia că, în viitor, Israelul va fi locuit de o mare majoritate de credincioşi, care vor fi atacaţi de către naţiuni la finalul vremurilor. Pe lângă mica probabilitate ca Israelul să devină o naţiune de oameni credincioşi, ne lovim şi de alte probleme teologice. Una este că cei credincioşi ar trebui să treacă prin tot necazul, inclusiv prin mânia lui Dumnezeu, iar alta că Răpirea şi a doua venire devin unul şi acelaşi eveniment. Poate că cel mai mare obstacol pe care teologii înlocuirii trebuie să-l depăşească este modul în care ar trebui privită izbăvirea lui Israel din zilele din urmă din mâna duşmanilor lui, care are loc la a doua venire şi este temeiul venirii Israelului la credinţă, dacă termenul „Israel" este, de fapt, Biserica.

În capitolul 39, Ezechiel primeşte o altă profeţie despre acelaşi război. Aici, el spune clar că victoria lui Israel va face nu doar ca poporul evreu să-L recunoască pe adevăratul Dumnezeu, ci şi mulţi dintre neamuri.

„Îmi voi face cunoscut Numele Meu cel sfânt în

mijlocul poporului Meu Israel şi nu-i voi mai lăsa să-mi pângărească Numele Meu cel sfânt, ci vor şti neamurile că Eu sunt Domnul, Sfântul lui Israel!" (Ezechiel 39: 7)

În acest verset avem un exemplu strălucit al credincioşiei lui Dumnezeu. De la încheierea legământului avraamic, Domnul a jurat să se folosească de descendenţii naturali a lui Iacov pentru a binecuvânta neamurile. Da, Mesia Yeshua, prin Evanghelia Sa, este suprema împlinire a acestui legământ, dar acest război şi izbăvirea pe care Israelul o va experimenta la a doua venire a lui Yeshua vor face ca evreii să se întoarcă în masă la credinţa în Evanghelie. Să nu uităm niciodată că această zi a izbăvirii Israelului va reprezenta un mesaj puternic despre caracterul şi credincioşia lui Dumnezeu. Lumea va fi martoră nu doar a puterii Sale de neegalat, ci şi a harului Său salvator pentru Israel, iar cei care vor supravieţui războiului se vor pocăi şi-l vor accepta pe Yeshua şi planul Său de mântuire, prima dată evreii şi apoi neamurile. Aceasta este înţelegerea corectă a cuvintelor lui Ezechiel:

„Îmi voi arăta slava între neamuri, şi toate neamurile vor vedea judecăţile pe care le voi face şi pedepsele cu care îi va lovi mâna Mea. Cei din casa lui Israel vor şti că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, din ziua aceea şi de atunci înainte. Şi neamurile vor cunoaşte că, din pricina nelegiuirilor ei, a fost dusă casa lui Israel în robie, din pricina fărădelegilor ei, săvârşite de ea împotriva Mea; de aceea le-am ascuns Faţa Mea şi i-am dat în mâinile vrăjmaşilor lor…" (Ezechiel 39: 21 – 23)

Pasajul de faţă spune clar că, atunci când lumea va vedea modul în care Dumnezeu se ocupă de Israel, nu de Biserică, în zilele din urmă, acesta va căpăta o mare influenţă asupra neamurilor. Ce trebuie să se întâmple pentru ca acest mesaj extraordinar al credincioşiei lui Dumnezeu să poată fi demonstrat, şi ca evreii cât şi neamurile să fie mântuite în ceasul de la final? Reînfiinţarea naţiunii Israel.

„De aceea, aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: «Acum voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel şi voi fi gelos de Numele Meu cel sfânt... Când îi voi aduce înapoi dintre popoare şi îi voi strânge din ţara vrăjmaşilor lor, voi fi sfinţit de ei înaintea multor neamuri. Şi vor şti că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luaţi prinşi de război între neamuri şi care-i strâng iarăşi în ţara lor; nu voi mai lăsa pe niciunul din ei acolo, şi nu le voi mai ascunde Faţa Mea, căci voi turna Duhul Meu pentru casa lui Israel, zice Domnul, Dumnezeu.»” (Ezechiel 39: 25, 27 – 29)

Aceste versete fac imposibilă acceptarea teologiei înlocuirii, dacă vrem să operăm cu o exegeză corectă asupra Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea, astfel de teologi trebuie să abandoneze principiile de bază ale hermeneuticii şi să alegorizeze sau să ignore mare parte din profeţi, pentru a-şi susţine o perspectivă care este categoric anti-Israel. Pornind de la aceste versete, cum poate cineva să nu vadă mâna lui Dumnezeu în revenirea a şase milioane de evrei în ţara lor din vremurile biblice, în ultimii şaizeci de ani? De ce sunt teologii înlocuirii atât de îndrăgostiţi de perspectiva unui stat palestinian, când Ezechiel spune în repetate rânduri în profeţia lui că Dumnezeu îi va aduce înapoi pe urmaşii lui Iacov în ţara lor?

Din nou, cei care încearcă să spună că Biserica este cea care împlineşte aceste profeţii se lovesc de un zid teologic deoarece, doar după întoarcerea evreilor în ţara lui Israel, va revărsa Dumnezeu Duhul Său asupra lor. Dacă Biserica este adevăratul destinatar al acestei profeţii şi al altora care vorbesc despre acelaşi lucru, cum se poate înţelege următorul text?

„Şi nu le voi mai ascunde Faţa Mea, căci voi turna Duhul Meu pentru casa lui Israel, zice Domnul, Dumnezeu”.

Cei la care se referă acest pasaj sunt cei care nu au

Duhul Sfânt până în ziua respectivă. Aşadar, dacă „Israelul” este Biserica, iar Biserica este cea care moşteneşte ţara, nu descendenţii naturali ai lui Iacov, atunci cei care se întorc în ţara lui Israel vor fi cei credincioşi, iar ideile că Dumnezeu şi-ar ascunde faţa sau că revarsă Duhul Sfânt nu au nicio logică. O astfel de promisiune ar fi relevantă doar pentru cei care încă nu sunt mântuiţi.

Celor care încearcă să spună că profeţia lui Ezechiel cu privire la Gog şi Magog vorbeşte despre o perioadă de timp care deja a avut loc le sugerez următoarele observaţii. În primul rând, textul afirmă clar că mesajul este pentru zilele din urmă (vezi Ezechiel 38: 8, 16). În al doilea rând, când s-a întâmplat ca toate naţiunile să declanşeze un război cu Israel, iar rezultatul să fie că atât evreii cât şi neamurile să fie mântuite şi Duhul Sfânt revărsat? în al treilea rând, când a câştigat Israel un război pentru că Dumnezeu i-a pedepsit pe duşmanii lui cu foc şi pucioasă (vezi Ezechiel 38: 21 – 23)? în al patrulea rând, când au folosit israelienii arsenalul duşmanilor lor drept combustibil, timp de şapte ani (vezi Ezechiel 39: 9 – 10)? în al cincilea rând, când a petrecut poporul Israel şapte luni îngropându-i pe cei care au căzut în vreun război (vezi Ezechiel 39: 11 – 16)? Răspunsul pe care-l primesc întotdeauna din partea teologilor înlocuirii, atunci când îi confrunt cu aceste întrebări, este că lucrurile despre care vorbeşte Ezechiel nu pot fi interpretate literal, deoarece sunt simbolice, şi trebuie alegorizate.

ARMAGHEDON

Deşi războiul de la Armaghedon şi cel al lui Gog şi Magog sunt unul şi acelaşi eveniment, este util să analizăm şi alte pasaje din Scripturi, care au de-a face concret cu Armaghedonul. În primul rând, să ne amintim că, atunci când Ioan menţionează Armaghedonul în Apocalipsa, el spune că termenul provine din limba ebraică. „Armaghedon” vine, de fapt, de la două cuvinte ebraice.

Prima parte vine de la cuvântul „Har (eb)”, care înseamnă munte, iar a doua de la un cuvânt care înseamnă „a spune” sau „a proclama”. Aşadar, când se vorbeşte despre Armaghedon, sau Har Meghido, se vorbeşte despre „muntele vestirii Sale” sau „muntele mesagerului Său”. Ambele variante oferă perspective interesante. Al doilea cuvânt, care este tradus cu „proclamaţie” sau „declaraţie”, este termenul folosit pentru broşura care conduce evreii prin ritualul mesei sfinte de Paşti. Broşura se numeşte „Hagaddah” şi are scopul de a ajuta familia să împlinească porunca de a spune povestea Paştilor (Exod 12: 25 – 28), adică să proclame mesajul şi mijlocul răscumpărării. Nu-i este caracteristic lui Dumnezeu să-şi izbăvească poporul de duşmani şi să-l răscumpere într-un loc numit „muntele vestirii Sale”?!

A doua traducere, „muntele mesagerului Său”, este tot un nume foarte potrivit pentru acest loc. Termenul de „Magid” este foarte răspândit printre evreii religioşi, datorită unei scrieri iudaice faimoase, numită Shulchan Aruch. Această lucrare, în mai multe volume, este menită să ajute la înţelegerea legii evreieşti. A fost scrisă în secolul 16 de rabinul Yosef Karo, care spune în repetate rânduri că a fost vizitat de un înger, pe care el l-a numit „Hamagid” adică „mesagerul”. Termenul „Har-Meghido” este des întâlnit în istoria Ţării Sfinte. A fost locul multor bătălii, un loc strategic, situat la o răscruce atât a antichităţii, cât şi a modernităţii. Har Meghido se află în Valea Izrael, la capătul lanţului muntos Carmel şi la începutul dealurilor Samariei. Importanţa lui strategică nu poate fi exagerată, deoarece dacă o armată ar vrea să atace Israelul dinspre nord, ar fi nevoită să treacă prin Meghido pentru a înainta de-a lungul coastei mediteraneene şi să atace Ierusalimul dinspre vest. Har Meghido ar fi şi locul ideal unde o armată putea fi oprită, deoarece după el nu mai există un alt loc unde armatele israeliene ar putea înfrunta eventualele forţe ostile, înainte

să ajungă la Ierusalim.

Perspectiva ca o astfel de bătălie să fie câştigată de către Israel ar fi aproape inexistentă din punct de vedere omenesc. Armele nucleare nu pot fi folosite atât de aproape de cetăţenii israelieni. Un război convenţional ar face ca armata israeliană să fie absolut depăşită numeric de această coaliţie a duşmanilor Israelului, despre care profeţii declară că va fi alcătuită din toate naţiunile lumii. Singura speranţă este vechea făgăduinţă a venirii lui Mesia, promisiunea care se va împlini la Har Meghido.

ARMAGHEDONUL ŞI CARTEA APOCALIPSA

Am început discuţia despre Armaghedon pornind de la Apocalipsa 16. Când al şaselea înger a turnat potirul, s-au petrecut mai multe lucruri importante. Secarea râului Eufrat, care va oferi o cale împăraţilor Răsăritului spre Israel. Există o relaţie intrinsecă între aceşti împăraţi şi activitatea demonică. Textul ne spune că nişte duhuri necurate, adică demoni, au ieşit din gura balaurului, a fiarei şi a profetului mincinos (vezi Apocalipsa 16: 13). Acest verset arată clar că majoritatea personajelor principale ale acestui imperiu final sunt de natură satanică. Despre aceşti demoni se spune că vin din gură, pentru a sublinia că, prin înşelăciune, lumea s-a unit cu ei împotriva planului Domnului şi a poporului Său. Prin această putere satanică s-au înfăptuit minunile care au stat la baza acceptării generalizate a fiarei şi a conducerii ei.

Chiar dacă se spune că împăraţii din Răsărit pornesc înspre Israel pentru un război, înşelăciunea spirituală, după cum vedem mai târziu, înrobeşte întreaga lume.

„... care se duc la împăraţii pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul...” (Apocalipsa 16: 14)

Unde se adună aceşti împăraţi care reprezintă toată naţiunile pământului şi armatele lor? La Armaghedon, muntele unde Domnul va face o declaraţie extraordinară despre Sine şi despre poporul Său. Israelul, o naţiune mică, va fi cu totul depăşită de toate armatele lumii care se

vor îndrepta împotriva ei dinspre nord. Chiar dacă vor fi depăşiţi numeric, e foarte probabil ca forţele armate israeliene să încerce cu orice preţ să îşi apere graniţele. Au existat dintotdeauna şi există şi astăzi locuri strategice, care ar oferi armatei israeliene cea mai bună opţiune de a se opri o armată invadatoare, locuri precum Haţor şi Beit Sean. Deoarece aceste locuri se află la încrucişări de drumuri, între lanţuri muntoase şi locuri înalte, nu este nicio îndoială că Israelul ar organiza linii de apărare aici. Cu toate acestea, din cauza numărului mare de soldaţi şi a resurselor militare ale unei coaliţii internaţionale, eforturile Israelului ar fi complet inutile. Ne dăm seama cât de mare va fi dezamăgirea poporului israelian, auzind cât de uşor a trecut această armată invadatoare de Haţor şi Beit. Se an. Un sentiment naţional de deznădejde va cuprinde poporul Israel şi armata la vederea acestei forţe militare impresionante, care se îndreaptă spre sud, către Har Meghido. Forţele militare israeliene îşi vor mobiliza ultimele resurse la Har Meghido, iar cetăţenii li se vor alătura, pentru un ultim efort de apărare a Ierusalimului. Toţi evreii vor şti, în sinea lor, că rezistenţa de la Har Meghido va fi inutilă. Această „ultimă apărare" va fi motivată mai mult de un refuz de a renunţa, decât de speranţă sau de gândul unei victorii.

Soldaţii şi cetăţenii vor şti că Har Meghido este locul unde îşi vor da viaţa.

Dar, pentru cel care citeşte cartea Apocalipsa, aşteptările sunt cu totul diferite. Aici este problema: marea majoritate a evreilor nu au citit niciodată Apocalipsa. Poate că unii au auzit termenul de „Armaghedon" şi ştiu că are legătură cu creştinismul şi vremurile din urmă, dar nu-l pot asocia cu Har Meghido. Cu alte cuvinte, nu se vor aştepta ca bătălia care a fost profeţită ca cea mai mare victorie a Israelului să fie tocmai cea care urmează să aibă loc. De asemenea, nu vor face nici legătura între bătălie şi profeţia lui Zaharia.

ZAHARIA 12 ŞI ARMAGHEDONUL

În această secţiune vom analiza mesajul profetului Zaharia, pentru a vedea ce spune cu privire la bătălia finală de la Har Meghido. Primul verset din Zaharia 12, spune astfel:

„Greutatea cuvântului Domnului cu privire la Israel…”

Întreg capitolul vorbeşte despre o perioadă dificilă pentru Israel, la originea căreia vor sta toate naţiunile lumii. Termenul de „greutatea Domnului” dezvăluie simplul fapt că această perioadă dificilă pentru Israel face parte din lucrarea de răscumpărare a Domnului din zilele din urmă. Sursa acestei suferinţe sunt toate naţiunile pământului, care se aliază împotriva poporului evreu, în decizia de a declanşa un război împotriva lor şi de a captura Ierusalimul. Însă, după cum ne descoperă Zaharia, aceste naţiuni vor fi cele care vor suferi, în final, judecata lui Dumnezeu.

Zaharia 12: 1 continuă să ne amintească de faptul că Dumnezeu este Creatorul lumii:

„… Domnul, care a întins cerurile şi a întemeiat pământul, şi a întocmit duhul omului din el”.

Acest verset foloseşte un limbaj asemănător cu cel de la creaţie, dar contextul majorităţii cărţii lui Zaharia, şi în special ultimele capitolele, are de-a face cu evenimentele care vor aduce răscumpărarea lumii. Zaharia foloseşte expresii care au legătură cu creaţia deoarece răscumpărarea va aduce în lume transformări fundamentale. Ierusalimul este tema centrală a textului din Zaharia 12: 2, care are scopul de a ne arăta că Ierusalimul este esenţial în planul lui Dumnezeu de răscumpărare a lumii:

„Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de ameţire pentru toate popoarele dimprejur şi chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalimului” (Zaharia 12: 2)

Zaharia 14: 2 ne oferă o înţelegere mai profundă

asupra mesajului din capitolul 12, şi anume războiul pentru Ierusalim.

„Iată, vine ziua Domnului... Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului...” (Zaharia 14: 1 – 2)

Zaharia 14: 2 spune că toate naţiunile se vor aduna pentru a ataca Ierusalimul, pe care Zaharia 12: 2 îl numeşte „un potir de ameţire”. Termenul ebraic tradus drept „potir” are şi o altă semnificaţie, putând să însemne şi „prag”. Ideea este că cei care vor ataca Ierusalimul voi fi ca unii care beau otravă, iar asaltul asupra Ierusalimul este graniţa pe care o trec în a-şi dovedi loialitatea: sunt parte din familia lui Dumnezeu sau dintre vrăjmaşii Lui. Următorul verset descrie Ierusalimul ca o piatră grea care îi va zdrobi pe cei care încearcă să o mute:

„În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toţi oamenii, toţi cei ce o vor ridica, se vor tăia (singuri) şi toate naţiunile pământului se vor strânge împotriva lui (Ierusalim)”. (Zaharia 12: 3)

Naţiunile care atacă Ierusalimul nu vor fi doar zdrobite, ci tăiate în bucăţi. Expresia „se vor tăia (singuri)” poate avea şi o altă semnificaţie. Există texte în Biblie care descriu această tăiere ca o manifestare păgână a închinării la idoli sau una de jale şi întristare profundă. Este asemănătoare cu practica iudaică numită „kriah” – a tăia sau a sfâşia veşmintele, ca semn de remuşcare sau de jale pentru o rudă apropiată. Aşadar, se poate ca Zaharia să spună că naţiunile care vor ataca Ierusalimul în zilele din urmă sunt conduse de un dumnezeu fals şi, la un moment, îşi vor da seama de greşeala făcută şi vor arăta o adâncă durere şi remuşcare.

Descriind războiul care va avea loc în Ierusalim, Zaharia arată că Dumnezeu intervine în mod supranatural, lovind caii cu orbire şi călăreţii cu nebunie. Acest lucru poate fi o referire la distrugerea echipamentului militar al inamicului şi la determinarea celor care-l operează să se

comporte într-un mod iraţional. Zaharia 12: 4 conţine şi o afirmaţie ciudată:

„În ziua aceea, zice Domnul, voi lovi cu ameţeală pe toţi caii şi cu turbare pe cei ce vor călări pe ei, ***dar voi avea ochii deschişi asupra casei lui Iuda*** *şi voi orbi toţi caii popoarelor”.* (Zaharia 12: 4)

Care este semnificaţia frazei „dar voi avea ochii deschişi asupra casei lui Iuda”? Israelul a fost în exil încă de la distrugerea celui de-al doilea templu şi, deşi putem vedea intervenţia Domnului în viaţa poporului evreu prin înfiinţarea statului modern Israel şi prin victoria din Războiul de Independenţă, Războiul de Şase Zile şi Războiul Yorn Kippur, Dumnezeu va interveni în zilele din urmă pentru izbăvirea poporului Său cu măreţie şi hotărâre. El va aduce răscumpărarea şi îşi va întemeia împărăţia într-un mod atât de impresionant, încât se va părea că ochii Lui au fost închişi la necazul poporului Său, în ultimii 2000 de ani.

În Zaharia 12: 5 – 8, vedem că Dumnezeu întăreşte poporul evreu şi că Ierusalimul va fi înălţat din nou, cu o slavă care o va întrece cu mult pe cea dinainte. Chiar dacă transformă Israelul într-un foc şi pe duşmanii lui în paie, Dumnezeu însuşi este Cel care-şi va apăra personal poporul:

„Căpeteniile lui Iuda vor zice în inima lor: «Locuitorii Ierusalimului sunt tăria noastră, prin Domnul oştirilor, Dumnezeul lor». În ziua aceea, voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc sub lemn, ca o făclie aprinsă sub snopi; voi mistui în dreapta şi în stânga pe toate popoarele de jur-împrejur, iar Ierusalimul va fi locuit iarăşi la locul lui cel vechi. Domnul va mântui mai întâi corturile lui Iuda, pentru ca slava casei lui David şi fala locuitorilor Ierusalimului, aşa că cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea ca David, şi casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul Domnului înaintea lor (Zaharia 12: 5 – 8)

De asemenea, următorul verset arată foarte dar că

toate naţiunile care se vor aduna împotriva planului lui Mesia de a face din Ierusalim capitala împărăţiei Sale, vor fi învinse:

„În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului”. (Zaharia 12: 9)

Termenul ebraic tradus prin „nimicesc”, din Zaharia 12: 9, este un termen categoric, care descrie o anihilare completă, împlinirea a ceea ce i-a promis Dumnezeu lui Avraam în Geneza 12:

„Voi binecuvânta pe cei cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema…” (Geneza 12: 3)

Acele naţiuni care se vor ridica împotriva Ierusalimului vor descoperi la un moment dat că luptă împotriva Dumnezeului Cel Viu. Deoarece vor avea o poziţie de răzvrătire şi duşmănie deschisă faţă de Dumnezeu, soarta lor va fi distrugerea totală, în lupta finală pentru Ierusalim, evreii vor trece printr-un ceas întunecat şi dificil, dar Domnul va produce o schimbare spirituală semnificativă înăuntrul lor. Zaharia 12: 10 dezvăluie că Dumnezeu va revărsa în vremea aceea Duhul Său asupra unui grup de evrei şi-L va dezvălui pe Cel pe care Gemara (o secţiune semnificativă din Talmud) îl numeşte Mesia ben Iosef:

„Atunci voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare şi de rugăciune şi îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu şi-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut”. (Zaharia 12: 10)

În acest verset sunt menţionate două grupuri de oameni: casa lui David şi locuitorii Ierusalimului. Despre cine vorbesc aceste sintagme? „Casa lui David” se referă la cei care au credinţa în promisiunile lui Dumnezeu de a trimite un Mântuitor în zilele din urmă. Este clar că prima parte din Zaharia 12: 10 descrie acelaşi eveniment ca şi Isaia 59: 20 – 21:

„«Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, care se vor întoarce de la păcatele lor», zice Domnul. «Şi iată legământul Meu cu ei, zice Domnul: Duhul Meu, care se odihneşte peste tine...»” (Isaia 59: 20 – 21)

În zilele din urmă, Dumnezeu va interveni într-un mod nemaivăzut şi puternic şi va revărsa Duhul Său peste cei care se pocăiesc de păcat. La ce se referă Zaharia când vorbeşte despre „un duh de îndurare şi de rugăciune?” Termenul tradus drept „îndurare” sau „har” este similar în semnificaţie cu cuvintele „milă” sau „iertare”, dar există o diferenţă importantă. Cuvântul ebraic tradus drept „har” are în vedere un scop clar, acela de a stabili o legătură sau o relaţie. Observaţi că Isaia foloseşte cuvântul „legământ” în Isaia 59: 20 – 21, amintindu-ne de obiectivul suprem al răscumpărării pregătite de Dumnezeu: dorinţa de a intra într-o relaţie de legământ cu poporul evreu. De aceea îşi va revărsa El harul asupra lor. Cuvântul ebraic tradus drept „rugăciune” este derivat de la acelaşi cuvânt ca şi termenul „har”. Aşadar, acest verset din Isaia ne arată că Dumnezeu se îngrijeşte de tot ce este nevoie pentru a ierta poporul Său de păcatele sale (milă), şi face asta datorită dorinţei de a avea o relaţie nouă de legământ cu ei, punând în ei chiar şi dorinţa (duhul de rugăciune) de a avea o astfel de relaţie cu El.

După cum am spus deja, expresia „casa lui David” se referă la cei care au credinţa în venirea lui Mesia. Sintagma „locuitorii Ierusalimului” vorbeşte despre cei care vor moşteni răscumpărarea, în esenţă, formulările „casa lui David” şi „locuitorii Ierusalimului” nu vorbesc despre două grupuri diferite de oameni, ci dezvăluie două aspecte diferite privitoare la ei. Datorită faptului că termenul „David” se referă la promisiunea răscumpărării prin Mesia pe care i-a făcut-o Dumnezeu lui David, „Casa lui David” vorbeşte despre cei care vor fi mântuiţi şi vor primi dreptul de a intra în împărăţia Mesianică. Termenul

„locuitorii Ierusalimului” vorbeşte despre cei care se vor bucura de rezultatul final al răscumpărării, cu toate drepturile şi privilegiile care decurg din el. Cum putem deduce ideea aceasta din sintagma „locuitorii Ierusalimului?” Termenul *locuitori* se referă la cineva care locuieşte sau care are o legătură cu un anumit loc. Aşadar, expresia „locuitorii Ierusalimului” vorbeşte despre cei care au o legătură cu Ierusalimul. Cheia înţelegerii acestui termen se găseşte în sensul cuvântului Ierusalim, care este compus din două cuvinte ebraice, primul înseamnă „a deţine”, iar al doilea „pace”. Aşadar, numele Ierusalim vorbeşte despre cei care vor avea pace. Pacea nu înseamnă neapărat o situaţie fără conflicte şi războaie, ci termenul „shalom” (pace) este derivat de la cuvântul care înseamnă „a completa” sau „a împlini”. De exemplu, în Israelul zilelor noastre, dacă cineva are o datorie, când se vorbeşte despre returnarea ei se foloseşte ideea de a completa ceea ce lipseşte. Când îşi plăteşte datoria, de fapt face pace. Cuvântul în ebraica modernă pentru „a plăti” derivă din acelaşi termen ca şi cuvântul „pace/shalom”. Aşadar, „Ierusalim” înseamnă „cei ce beneficiază în mod desăvârşit de împlinirea voii lui Dumnezeu”. Care este voia lui Dumnezeu? Nu trebuie decât să revenim la Geneza 12, pentru a vedea că scopul pentru care Dumnezeu a creat Israelul a fost pentru a-l avea ca pe un instrument prin care să binecuvânteze toate familiile pământului (vezi Geneza 12: 3).

A doua jumătate din Zaharia 12: 10 vorbeşte despre mijloacele prin care se vor face aceste lucruri, adică punerea în practică a răscumpărării. Când spune că „îşi vor întoarce privirile spre Mine…”, la cine se referă textul? Este clar, din context, că Dumnezeu este Cel care vorbeşte, deoarece vorbeşte la persoana întâi cu privire la revărsarea Duhului Său. Interesant este aici consensul existent între comentatorii creştini şi cei evrei, că Zaharia 12: 10 se referă la Mesia.

Iudaismul susţine că există doi Mesia: Mesia ben David şi Mesia ben Yoseph. Mesia ben David este Mesia care îi va învinge pe duşmanii lui Israel şi va aduce împărăţia lui Dumnezeu. Mesia ben Yoseph este perceput ca un fel de asistent al lui Mesia ben David, unul care suferă. Există teologi care spun că pasajul despre slujitorul care suferă, din partea a doua a cărţii lui Isaia, vorbesc despre Mesia ben Yoseph. Talmudul (Gemara, Meseket Sukah) spune să mesia din Zaharia 12: 10 este Mesia ben Yoseph. De aceea, Gemara ne îndeamnă să interpretăm Zaharia 12: 10 ca o plângere pentru Mesia ben Yoseph, care a fost omorât (vezi Meseket Sukah 52 a). O astfel de interpretare ridică dificultăţi serioase pentru iudaism. Zaharia 12: 9 spune clar că Dumnezeu îi înfrânge pe cei care se ridică împotriva Ierusalimului şi a poporului evreu la sfârşitul vremii. Rambam, faimosul comentator evreu al legii evreieşti şi al Bibliei, ne oferă o perspectivă care este acceptată, în general, de iudaism. Înţelegerea lui este că Mesia ben David va lupta cu vrăjmaşii Israelului la sfârşitul vremii şi va aduce răscumpărarea finală. Aşadar, este dificil să susţii că Zaharia 12: 10 vorbeşte despre Mesia ben Yoseph, nu despre Mesia ben David, aşa cum spune Talmudul şi cum este opinia care predomină în iudaism.

Faptul că Zaharia menţionează „Casa lui David” în 12: 10 indică spre faptul că lucrarea din această secţiune din Zaharia este făcută de Mesia ben David. Motivul existenţei acestei tendinţe printre rabini de a interpreta că cel din Zaharia 12: 10 este Mesia ben Yoseph, este faptul că versetul spune că l-au străpuns. Atât comentatorii evrei cât şi cei creştini interpretează rănile menţionate în Zaharia 12: 10 ca având legătură cu moartea lui Mesia, adică moartea lui Mesia ben Yoseph, potrivit iudaismului. Problema este că Cel care va aduce victoria Israelului în zilele din urmă este Mesia ben David, potrivit înţelegerii generale. Atunci, cum rămâne cu rănile menţionate de Zaharia 12: 10? Acestea sunt rănile pe care le suferă

Mesia ben Yoseph.

Să recapitulăm! Talmudul spune că cel din Zaharia 12: 10 este Mesia ben Yoseph, slujitorul care suferă. Dar, lucrarea care este prezentată în această secţiune este clar a lui Mesia ben David (care se luptă cu duşmanii Israelului şi întemeiază împărăţia pe pământ). Aşadar, textul face aluzie la amândoi Mesia din tradiţia evreiască, dar numai unul este prezent. Aceasta este o dilemă pe care iudaismul n-o poate soluţiona, deşi soluţia este simplă. Nu există doi Mesia, ci Unul singur. Acest Mesia are două roluri distincte, pe care le va împlini în momente diferite ale istoriei. Primul rol este acela de a face lucrarea de răscumpărare a lumii, iar al doilea de a aduce roadele lucrării de răscumpărare pentru Israel şi pentru lumea întreagă, adică împărăţia lui Dumnezeu. Zaharia 3 oferă o ilustraţie interesantă, care ajută cititorul să înţeleagă natura lucrării de răscumpărare a lui Mesia.

În capitolul 3, profetul Zaharia are o viziune în care-l vede pe Iosua, marele preot, înaintea Îngerului Domnului, iar pe Satana la dreapta sa, pentru a-l acuza. În calitate de mare preot, Iosua reprezintă întreaga casă a lui Israel. El stă înaintea Domnului îmbrăcat în veşminte murdare, care reprezintă păcatele poporului evreu. Domnul porunceşte ca veşmintele acestea murdare să fie îndepărtate, ceea ce este o imagine a îndepărtării păcatului. Aceasta este lucrarea de răscumpărare:

„Atunci îngerul le-a spus celor ce stăteau înaintea lui: «îndepărtaţi hainele murdare de pe el!» Apoi i-a zis lui Iosua: «Priveşte! Am îndepărtat de la tine vina şi te voi îmbrăca în haine de sărbătoare!»” (Zaharia 3: 4)

Rolul lui Mesia este de a plăti preţul răscumpărării pentru întreaga omenire, evrei şi neamuri laolaltă. Mai târziu, în această scenă cerească, Zaharia 3: 8 foloseşte sintagma *„Robul Meu, vlăstarul”*. Toţi comentatorii fac legătura între această frază şi Mesia. Zaharia 3: 9 spune apoi:

„... voi îndepărta vina acestei ţări într-o singură zi”. (Zaharia 3: 9)

Versetul dezvăluie că, într-o zi, Dumnezeu va face lucrarea necesară mântuirii Israelului şi lumii. Ba mai mult, faptul că viziunea ni-l arată pe Iosua îmbrăcat în haine întinate, care apoi sunt curăţate, vorbeşte despre o jertfă înlocuitoare. Deoarece marele preot reprezintă Israelul înaintea lui Dumnezeu, veşmintele lui murdare reprezintă păcatul poporului, iar cele curate noul lui statut, prin lucrarea de răscumpărare a lui Mesia. După cum am văzut, Mesia este Cel care face lucrarea lui Mesia Ben Yoseph şi suferă pentru păcatul lui Israel şi al lumii. În acest pasaj, marele preot Iosua este confruntat cu mesajul lui Mesia, care a devenit păcat pentru noi, pentru ca neprihănirea Lui să treacă tuturor celor care-l primesc pe El. Acesta este şi mesajul pasajului atât de bine cunoscut, din Isaia 53. Genul de jertfa pe care o aduce Marele Preot în Ziua Ispăşirii este sacrificiul înlocuitor. Adică, păcatul poporului pe care îl mărturiseşte asupra ţapului, care apoi suferă pedeapsa pentru păcat (moartea), iar oamenii primesc iertarea. Zaharia 3 vorbeşte exact despre acest lucru. Despre jertfa înlocuitoare de Yorn Kippur putem citi în detaliu în Leviticul 16.

După cum spune şi Zaharia 3: 9, lucrarea de răscumpărare a lui Mesia, adică jertfa Lui înlocuitoare pentru păcatele Israelului, a fost împlinită într-o zi. O astfel de perspectivă este cu totul diferită de ceea ce învaţă iudaismul astăzi, şi anume că Israelul îşi va câştiga răscumpărarea prin fapte bune. Aceasta este învăţătura regretatului Lubavitcher Rebbe, care spunea că, pentru ca Mesia să se arate, trebuie mai întâi făcut un număr de fapte bune, încurajându-i astfel pe oameni să facă fapte bune, căci „poate că fapta bună pe care tu o vei face va aduce răscumpărarea finală”. Zaharia 3 ne dezvăluie o altă imagine a răscumpărării. Este clar că Israelul nu se poate curăţi singur, şi nu va fi răscumpărat prin merite, ci prin

planul suveran al lui Dumnezeu, îi rezervă lui Mesia rolul de a face lucrarea de răscumpărare în numele poporului.

Revenind la Zaharia 12: 10, observăm o informaţie-cheie. Când se arată Mesia, care a fost străpuns, oamenii îl vor vedea şi vor plânge pentru El. Acest verset prezintă imaginea unei lamentaţii cu totul aparte:

„Şi voi turna peste Casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de har şi de rugăciune. Vor privi la Mine, la Cel pe care L-au străpuns şi îl vor jeli cum jeleşte cineva pe singurul său fiu şi se vor tângui amarnic, cum se tânguie cineva după întâiul născut". (Zaharia 12: 10)

În iudaism, când cineva jeleşte moartea unui membru apropiat al familiei, cum ar fi un fiu, ţine o perioadă de jale de treizeci de zile, şi este clar că la această perioadă se referă Zaharia. Există ceva cu totul aparte la faptul că Israelul îl jeleşte pe Mesia atunci când El se va întoarce pentru a-i izbăvi de naţiunile care vor veni împotriva Ierusalimului. Această jale are o mare semnificaţie şi ne dezvăluie un indiciu cu privire la identitatea lui Mesia. Zaharia 12: 11 spune:

„În ziua aceea, jalea va fi mare în Ierusalim, la fel ca jalea lui Hadad-Rimon, în valea Meghido (Har Meggido sau ***Armaghedon)".***

Care este înţelesul acestui verset? Talmudul spune în Meseket Moed Kattan 28 b că acest verset face aluzie la două evenimente. Primul este moartea împăratului Ahab, de mâna celui pe care Gemara îl numeşte Hadad-Rimmon (vezi 1 împăraţi 22). Al doilea eveniment este moartea împăratului Iosia, care a fost omorât în valea Meghido (vezi 2 Cronici 35). Acest text din Talmud este important pentru că ambele referinţe sunt despre doi bărbaţi, Ahab şi Iosia, care au făcut o greşeală tragică, lucru care i-a costat viaţa. De ce impune Talmudul aceste interpretări versetului scris în contextul venirii lui Mesia? Dacă Talmudul a făcut intenţionat lucrul acesta sau nu este neclar, dar o astfel de interpretare ne oferă o bază pentru

interpretarea corectă a textului din Zaharia 12: 11, care se potriveşte perfect în această situaţie. Perspectiva talmudică spune că, atunci când va veni Mesia, Israelul se va convinge de realitatea că a făcut o greşeală imensă nerecunoscându-L pe Yeshua, ca Mesia cel trimis la ei. De data aceasta, la revenirea lui Mesia, Israelul îi va vedea rănile, poporul va recunoaşte cine este şi va plânge moartea Sa, lucru pe care nu l-au făcut atunci când şi-a dat viaţa ca răscumpărare acum aproape 2000 de ani urmă.

Când înţelegem relaţia dintre Zaharia 12 şi Armaghedon, înţelegem de ce Israelul va fi disperat şi va crede că naţiunea este gata să fie distrusă. Totuşi, în mijlocul acestei perioade, Mesia va veni şi îşi va împlini promisiunea. Ce imagine vedem aici! Israelul face ultimele eforturi de a se apăra. A fost înfrânt categoric în încercarea de a opri înainte numeroasa armată care-i atacă, pierzând nenumăraţi soldaţi. Este total depăşit numeric. Nu are cui să ceară ajutorul. În final, înţelegând că nu mai are nicio speranţă, se întoarce la Dumnezeu, în rugăciune. Care va fi rezultatul acestei rugăciuni?

APOCALIPSA 16: 17 – 18: 24

Această secţiune începe cu cel de-al şaptelea înger, care varsă ultimul potir în aer şi, ca urmare, o voce se aude venind din Templul ceresc şi declarând că „S-a terminat!” Este clar că acest mesaj se referă la victoria pe care revenirea lui Mesia o aduce pentru Israel, împotriva fiarei şi a naţiunilor lumii care au fost loiale imperiului. Chiar dacă victoria este anunţată, mai sunt încă evenimente care trebuie să aibă loc, pentru ca acest conflict să ajungă la final. Scopul acestei declaraţii este acela de a anunţa trecerea de la conducerea fiarei, la domnia lui Mesia. Din nou, când cartea Apocalipsa doreşte să semnaleze o schimbare semnificativă, citim versetul familiar:

„Şi au urmat fulgere, glasuri, tunete, şi s-a făcut un mare cutremur de pământ, aşa de tare, cum, de când este

omul pe pământ, n-a fost un cutremur aşa de mare". (Apocalipsa 16: 18)

Chiar dacă acest verset apare de mai multe ori în Apocalipsa, de data aceasta vorbeşte despre cutremur într-un mod aparte. Babilon, termenul care are legătură cu centrul imperiului fiarei, a fost împărţit, iar oraşele naţiunilor au căzut. Aflăm că Dumnezeu şi-a amintit de Babilon şi că acesta va bea din potirul care conţine mânia Sa. Judecata acestui al şaptelea potir constă dintr-o grindină mare, care cade din cer asupra pământului şi, din nou, în loc să caute mila Lui şi să se pocăiască, oamenii îl hulesc pe Dumnezeu, din pricina suferiţei provocate de grindină.

Următorul capitol, Apocalipsa 17, a fost studiat atunci când am discutat despre fiară (vezi capitolul 5). Nu doar că ne oferă informaţii suplimentare pentru identificarea şi înţelegerea fiarei, ci ne oferă şi o imagine de ansamblu asupra „curvei celei mari". Şi Apocalipsa 18 proclamă înfrângerea fiarei şi avertizează cititorul să nu aibă nicio legătură cu fiara şi cu curva cea mare. Capitolul se încheie cu afirmaţia că în Babilon se găseşte atât sângele profeţilor cât şi al sfinţilor care au fost omorâţi de către fiară (vezi Apocalipsa 18: 24). Acest verset demonstrează nu doar legătura dintre profeţi şi credincioşi, dar trebuie văzut şi ca un îndemn adresat credincioşilor, de a studia frecvent mesajul profeţilor, pentru ca toţi să fie pregătiţi şi să rămână credincioşi în zilele din urmă.

Capitolul 11:

A DOUA VENIRE

Apocalipsa 19 conţine o viziune a lui Mesia Yeshua care revine pe pământ, pentru a-şi întemeia împărăţia. Am învăţat din capitolul precedent că revenirea Sa va avea loc la finalul unei perioade de mare necaz pentru Israel. Nu doar Israelul va suferi ca rezultat al acţiunilor fiarei, ci şi restul lumii, mai întâi ca urmare a judecăţii lui Dumnezeu

şi apoi a mâniei Sale. În acest capitol vom studia două porţiuni fundamentale ale Scripturii: Apocalipsa 19 şi versetele de început ale capitolului 20 şi, apoi, porţiuni din Matei 24.

De-a lungul acestei perioade de judecată şi mânie, Biblia pune accent pe refuzul oamenilor de a se pocăi. În loc ca să caute mila lui Dumnezeu prin Evanghelie, oamenii îl hulesc în mod repetat. Această atitudine este în puternic contrast cu primele versete din Apocalipsa 19.

„După toate acestea, am auzit în cer ceva ca un glas puternic al unei mari mulţimi, spunând: «Aleluia! Mântuirea, slava şi puterea sunt ale Dumnezeului nostru.»”.

Acest verset este foarte asemănător cu Daniel 7: 14, care vorbeşte despre venirea lui Mesia. Motivul pentru această adorare a lui Dumnezeu este faptul că a judecat lumea şi şi-a răzbunat slujitorii. Acest capitol pune un accent clar asupra închinării, pentru a aminti cititorului că doar Mesia poate crea un popor capabil să se închine Dumnezeului cel adevărat. De asemenea, citim că fumul judecăţii curvei celei mari se va ridica fără oprire. Acest detaliu atestă faptul că pedeapsa lui Dumnezeu pentru cei care resping planul şi obiectivele Sale este eternă.

Cei 24 de bătrâni sunt menţionaţi din nou, arătând din nou unitatea dintre Israel şi creştini. Această unitate s-a realizat când Israelul a văzut că Cel care l-a salvat la Armaghedon este, de fapt, Yeshua din Nazaret. Nu doar bătrânii se închină în ceruri, ci la Tronul lui Dumnezeu sunt chemaţi toţi să se închine Lui, mari şi mici (vezi Apocalipsa 19: 4 – 6). Închinarea în împărăţie va fi pornită de un eveniment cu totul special, cunoscut drept ospăţul nunţii Mielului. Înaintea de venirea lui Mesia la ospăţ, mireasa Sa, adică cei credincioşi, trebuie să fie pregătită.

„I s-a dat să se îmbrace în fân, strălucitor şi curat. Inul fin reprezintă faptele drepte ale sfinţilor”. (Apocalipsa 19: 8)

În acest pasaj, Ioan vede un înger (mesager) din ceruri, care îi comunică aceste adevăruri şi îi spune să scrie că cei care fac parte din familia lui Dumnezeu sunt cei care au mărturia lui Mesia Yeshua, care este numită şi duhul profeţiei. El îl îndeamnă să se închine lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 19: 9 – 10). Imediat după aceste lucruri, cerul se deschide şi apare un cal alb, pe care şade Cineva, text aflat în contrast cu Apocalipsa 6, unde am văzut un mesia fals. Este foarte important de observat că acest Mesia este numit cel credincios şi adevărat.

Deşi Yeshua este blând şi iertător, a doua Sa venire subliniază faptul că, de asemenea, El judecă păcatul şi face război. Aceste două aspecte sunt cele care demonstrează dreptatea Lui. Un Dumnezeu care face război şi-şi manifestă mânia asupra lumii este foarte greu să fie acceptat de marea majoritate a oamenilor, care este posibil să spună că un astfel de Dumnezeu nu este Cel despre care ştiu ei. Şi, ar avea absolută dreptate deoarece, prea adesea, imaginea lui Dumnezeu îşi are originea în raţiunea umană. Cu alte cuvinte, „dumnezeul" lor nu depăşeşte cu nimic intelectul lor, informat de lucruri pe care le-au citit, auzit sau creat. Este foarte interesant că, atunci când se arată adevăratul Mesia, cititorului i se spune că are un nume pe care niciun om nu-l cunoaşte (vezi Apocalipsa 19: 12). Dar, cu puţin timp în urmă ni s-a spus că numele Său este Cuvântul lui Dumnezeu. Scopul acestui pasaj este de a arăta întregii omeniri că singurul mod prin care cineva poate să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu şi pe Mesia este prin revelaţia din Sfintele Scripturi.

Chiar dacă cititorul Apocalipsei a primit deja o informaţie despre distrugerea fiarei şi a celor ce o urmează, această victorie este reluată la venirea lui Mesia. În viziunea despre venirea lui Mesia pentru a distruge vrăjmaşii Israelului la Armaghedon, cititorului i se spune că El nu este singur. Oştile din ceruri vin împreună cu El, călare pe cai albi. Cei care fac parte din această armată

sunt îmbrăcaţi tot cu haine de in alb şi curat. Singura diferenţă dintre veşmintele sfinţilor şi ale celor din armată este descrisă de unul dintre adjective. În cazul sfinţilor, se utilizează un termen care înseamnă „strălucitor" sau de o mare „splendoare", în timp ce pentru cei din armată se foloseşte unul care înseamnă „alb". S-a sugerat că asemănările acestea au rolul de a arăta că cele două grupuri sunt, de fapt, unul şi acelaşi şi că folosirea de adjective diferite nu trebuie neapărat considerată o bază pentru a înţelege că textul se referă la două grupuri diferite. Ideea că sfinţii sunt aceiaşi cu cei care formează armata ar fi în acord şi cu afirmaţia lui Yeshua.

„... ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi". (Ioan 14: 3)

La revenire, Yeshua va avea o sabie ascuţită, care va ieşi din gura Sa. Cu această sabie, El va distruge fiara, regii pământului, pe soldaţii lor şi pe cei care au primit semnul fiarei (vezi Apocalipsa 19: 15 – 20). Ea poate fi o referinţă simbolică la Evanghelie (vezi Matei 10: 34), deoarece, de fapt, respingerea Evangheliei este cea care a dus la distrugerea lor.

Bătălia de la Armaghedon se încheie cu prinderea şi aruncarea de vii a fiarei şi a profetului mincinos în iazul care arde cu foc şi pucioasă. Doar când ajungem la Apocalipsa 20 vedem că şi diavolul, adică Satana, este legat şi aruncat în Abis, pentru o mie de ani. De ce o mie de ani? Ce se va întâmpla pe pământ în această perioadă? Aceste întrebări şi multe altele vor primi răspuns în următorul capitol. Deocamdată, vom studia secţiunea finală din Matei 24, pentru a avea o înţelegere mai profundă asupra celei de-a doua veniri a lui Mesia.

MATEI 24 Şi A DOUA VENIRE

Am menţionat deja că acest capitol tratează întrebările referitoare la vremurile din urmă. Ucenicii lui Yeshua au pus două întrebări importante: „Care este semnul venirii Tale?" şi „Care este semnul sfârşitului lumii?" (vezi Matei 24: 3) A doua întrebare arată în mod

clar că ucenicii se referă la întemeierea împărăţiei. Deoarece iudaismul asocia, atunci şi acum, împărăţia cu venirea lui Mesia, poate fi surprinzător că acest text le separă. Problema care trebuie ridicată este dacă referinţa la venirea lui Yeshua poate să fie de fapt, răpirea. Înainte să răspundă la întrebări, Yeshua arată ceva ce discutaseră deja, şi anume că va exista o perioadă de nenorociri care vor lovi lumea (vezi Matei 24: 6 – 8), şi că cei credincioşi vor fi apoi persecutaţi. Toate acestea vor crea ocazia ca Evanghelia să fie predicată în lume (vezi Matei 24: 9 – 14). Această persecuţie se va încheia după manifestarea Urâciunii Pustiirii (vezi Matei 24: 15), când poporul Israel va trece prin cea mai dificilă perioadă de persecuţie din toată istoria (vezi Matei 24: 16 – 26 şi Daniel 12: 1).

Este greu să ne dăm seama exact când încetează Yeshua să vorbească despre perioada cunoscută ca Necazul lui Iacov şi când revine la evenimentele care-i vor afecta pe cei credincioşi. O posibilă explicaţie pentru această dificultate este aceea că cei credincioşi vor suferi o persecuţie intensă înainte de Răpire, la fel cum va suferi şi Israel înainte de a doua venire. Din acest motiv, ambele grupuri vor aştepta promisiunea izbăvirii aduse de Mesia. Chiar dacă această secţiune poate să aibă relevanţă pentru ambele grupuri, cred că versetele 16 – 31 sunt despre a doua venire şi nu despre Răpire. Motivul pentru care fac această afirmaţie este că textul spune că luna nu va mai da lumină şi soarele se va întuneca, în timp ce, înainte de Răpire, luna va fi roşie ca sângele (vezi Ioel 2: 31 şi Apocalipsa 6: 12). În următorul verset citim că:

„Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului şi atunci toate seminţiile pământului se vor jeli şi-L vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi mare slavă”. (Matei 24: 30)

Nu este nicio îndoială că acest verset se bazează pe Daniel 7: 13 şi Zaharia 12: 10. Nu putem interpreta această afirmaţie decât ca referindu-se la perioada de

după Necazul lui Iacov. Chiar dacă menţionarea norilor se poate aplica şi la Răpire, referinţa la plângere sau jale se poate aplica doar la a doua venire. O atenţie specială trebuie acordată unor elemente semnificative din acest verset. În primul rând, ni se spune că toate triburile pământului vor plânge/jeli. Textul nu se referă doar la Israel sau la poporul evreu, ci la toţi oamenii, indiferent de etnie. În al doilea rând, verbul pe care autorul a fost inspirat să-l selecteze poate însemna „a se lamenta" pentru ceva care nu este de dorit sau „a jeli" ca răspuns la moartea unei persoane. Această semnificaţie dublă a termenului care se potriveşte contextului versetului.

Când evreii îl vor vedea pe Mesia venind să îi salveze de naţiunile pământului, vor recunoaşte că Cel împotriva căruia au vorbit este de fapt, răscumpărătorul lor. Pentru că nu au răspuns corect la prima Sa venire şi la moartea Lui oferită ca ispăşire pentru păcat, de data aceasta vor jeli din pricina Yeshua şi îl vor primi, pe El şi Evanghelia Sa. În timp ce Israelul se bucură de această minunată zi a salvării naţionale, naţiunile vor plânge la revenirea lui Yeshua, care va face război împotriva lor şi-i va distruge pe toţi, cu excepţia unei rămăşiţe.

Conform multor profeţii şi rugăciuni iudaice Amidah, Mesia va aduna evreii (prin intermediul îngerilor) oriunde vor fi şi îi va aduce în Israel.

„El îi va trimite pe Îngerii Săi cu trâmbiţa cea răsunătoarea, iar ei îi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă". (Matei 24: 31)

Observaţi cât de asemănător este acest verset din Noul Testament cu binecuvântarea din Shemona Ezreh, numită „adunarea exilaţilor".

„Sună din marele şofar pentru libertatea noastră, ridică stindardul miraculos, pentru a-i aduna pe exilaţii noştri şi adună-ne laolaltă din cele patru colţuri ale pământului, în ţara noastră. Binecuvântat eşti Tu, o,

Doamne, Cel care îi adună pe risipiţii poporului Său, Israel”.

În următoarea secţiune din Matei 24 este clar că Yeshua se adresează tuturor cititorilor, inclusiv ucenicii Săi din viitor. Afirmaţiile din versetul 32 sunt foarte problematice pentru cei care susţin, fără temei, că nu mai există nicio semnificaţie profetică specială a poporului Israel. „Smochinul” este o referinţă bine cunoscută la Israel, iar credincioşii trebuie să fie foarte atenţi, mai ales în zilele din urmă, la ceea ce se întâmplă în ţara lui Israel, în această secţiune, Yeshua spune:

„Învăţaţi de la smochin pilda lui: când mlădiţa lui devine deja fragedă şi încep să apară frunzele, ştiţi că vara este aproape. Tot aşa şi voi, când vedeţi toate aceste lucruri, să ştiţi că El este aproape, este chiar la uşi”.

Nu doar că trebuie să fim atenţi la ce se întâmplă cu poporul evreu şi cu naţiunea lui Israel, ci trebuie să ne formăm opiniile pe baza învăţăturilor Scripturii. Lucrul acesta este în contradicţie cu un număr tot mai mare de „creştini”, care vor să dezbrace Israelul de orice statut special şi îşi formează opiniile cu privire la conflictul din Orientul Mijlociu fără să apeleze la călăuzirea profeţiilor. Această opoziţie faţă de statul Israel va fi indicatorul cheie că Dumnezeu lucrează şi că sfârşitul este aproape. Tocmai aceste perspective nebiblice vor justifica persecuţia poporului evreu şi a statului Israel, pe care Matei 24 o plasează chiar înainte de a doua venire.

Nu există nicio îndoială că, începând în versetul 32 şi „pilda smochinului”, Yeshua răspunde întrebărilor ucenicilor, într-un mod general. Lucrul acesta se vede din faptul că foloseşte de două ori (versetele 33 şi 34) fraza „toate aceste lucruri”. În versetul 36, Yeshua spune:

„Dar despre ziua aceea şi despre ceasul acela nu ştie nimeni…”

La ce evenimente se referă Yeshua? Sunt două posibile răspunsuri la această întrebare: Răpirea sau a

doua venire. Următorul pasaj biblic răspunde la această întrebare. În acest pasaj, Yeshua vorbeşte despre zilele lui Noe. Chiar dacă, din punct de vedere moral şi spiritual, vremurile lui Noe au fost extrem de neplăcute în ochii lui Dumnezeu, oamenii au ignorat chemarea Lui la pocăinţă şi au continuat să trăiască în modul lor „normal”. Asta ne spun aceste versete:

„Aşa cum a fost în zilele lui Noe, tot aşa va fi şi la venirea Fiului Omului. Căci aşa cum era în zilele de dinaintea potopului, când oamenii mâncau, beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a intrat Noe în arcă, şi nu au ştiut nimic până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va fi şi la venirea Fiului Omului”. (Matei 24: 37 – 39)

Exemplul este foarte util pentru a ne ajuta să înţelegem despre care eveniment vorbeşte Mesia. Evenimentul este Răpirea, care are loc în prima jumătate a perioadei de şapte ani. Chiar dacă cei credincioşi vor predica Evanghelia şi vor vorbi împotriva politicii fiarei şi a profetului fals, lumea va ignora mesajul lor, la fel cum au ignorat chemarea lui Noe. Noe construia o arcă gigantică într-un loc în care, cu siguranţă, că a atras atenţia oamenilor, dar chemarea lui la pocăinţă a fost ignorată pentru că lumea părea a se afla într-o stare de normalitate.

În ce priveşte zilele din urmă, după încercările iniţiale care vor veni asupra lumii, numite „începutul necazului” (Matei 24: 6 – 8), fiara va veni la putere şi va soluţiona haosul care va afecta lumea. Datorită stabilităţii pe care fiara o va aduce în lume, majoritatea oamenilor îi vor jura loialitate. Doar cei credincioşi se vor opune caracteristicilor nebiblice şi nelegiuite ale acestui imperiu mondial, în timp ce fiara îi va persecuta pe cei credincioşi, închizându-i şi omorându-i, restul lumii îşi va vedea mai departe de viaţă, bucurându-se de ceea ce mai târziu se vor dovedi a fi o „pace” şi o „prosperitate” temporare. Doar în prima jumătate a celor şapte ani viaţa va fi

normală, se vor încheia căsătorii şi altele asemenea, deoarece în a doua jumătate ele vor fi imposibile, deoarece începe judecata lui Dumnezeu şi, apoi, se va manifesta mânia Lui.

Pasajul de mai sus se încheie cu expresia „până în ziua în care Noe a intrat în arcă". Iată o întrebare importantă: „Ştia Noe când avea să înceapă potopul, înainte ca aceasta chiar să se întâmple?" Sunt uimit de cât de mulţi din cei pe care i-am întrebat au răspuns „Nu". Biblia spune clar cu totul altceva:

„Intră în arcă, tu şi toată familia ta, pentru că am văzut că, din această generaţie, doar tu eşti drept înaintea Mea... pentru că, peste şapte zile, voi trimite ploaie pe pământ timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi şi voi şterge de pe pământ toate vieţuitoarele pe care le-am făcut. Noe, fiii săi, Sem, Ham şi lafet, soţia sa, precum şi cele trei soţii ale fiilor săi au intrat în arcă în aceeaşi zi. Animalele, au intrat... apoi Domnul i-a închis înăuntru". (Geneza 7: 1, 4, 13 şi 16)

În mod asemănător, credincioşii vor şti, pe măsură ce timpul se apropie, că Răpirea este gata să aibă loc. Scriptura spune că nu vom şti ziua şi ceasul, dar vom şti că este iminentă. Dar restul lumii va trăi fără măcar să-i treacă prin minte că nădejdea binecuvântată, pe care o aşteptăm de la Domnul, e pe cale să se împlinească, după cum lumea de atunci nu ştia că potopul era pe cale să se producă.

În această secţiune, Yeshua oferă alte două ilustraţii despre venirea Sa. Mai întâi, vorbeşte despre doi oameni care se află la câmp, dintre care unul este luat, iar celălalt lăsat. Al doilea, care este asemănător cu primul, vorbeşte despre doi oameni aflaţi la moară, dintre care unul este luat, iar celălalt lăsat. Criticii acestei poziţii indică faptul că, dacă aceasta este Răpirea, iar unii sunt luaţi în ceruri şi alţii sunt lăsaţi să experimenteze judecata şi mânia lui Dumnezeu, ca în zilele lui Noe, ceva nu se potriveşte. Ei

argumentează că, în exemplul cu Noe, cei judecaţi sunt luaţi, pe când în cele două exemple cei care sunt luaţi sunt cei care sunt izbăviţi.

La prima vedere, pare a fi o problemă dificilă pentru cei care susţin că această secţiune (Matei 24: 36 – 44) se referă la Răpire. Similaritatea de limbaj privitoare la expresia „a fi luat" se regăseşte doar în traducerea textului. În cele două exemple despre câmp şi moară, se foloseşte un termen grecesc diferit. În textul care vorbeşte despre potop, termenul original are, în context, o semnificaţie de moarte şi distrugere, pe când cel din exemplele ulterioare indică ideea de a primi pe cineva alături de tine, purtând cu el un anume grad de intimitate. O bine cunoscută ocurenţă a acestui termen este Ioan 14: 3:

„Iar dacă Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi ***vă voi lua*** *cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi".*

Faptul că acelaşi cuvânt este folosit în Matei 24: 40 – 41 şi Ioan 14: 3 şi că ambele pasaje au în vedere împlinirea unei promisiuni pe care Mesia o face ucenicilor Săi, ne duce la concluzia că subiectul acestor două secţiuni este, într-adevăr, Răpirea.

Aşadar, atât Răpirea cât şi a doua venire oferă un mesaj de speranţă şi eliberare pentru credincioşi (Răpirea) şi Israel (a doua venire) între ele însă, existând o diferenţă semnificativă. În timp ce Răpirea este o răsplată pentru cei credincioşi, a doua venire va arăta credincioşia lui Dumnezeu pentru Israel şi va face ca în final, ei să accepte Evanghelia lui Yeshua, salvatorul lor. Matei 24 se încheie cu câteva îndemnuri la veghere şi pregătire pentru venirea lui Mesia. Aceste afirmaţii se aplică în mod egal atât credincioşilor, cât şi Israelului.

Capitolul 12:

ÎMPĂRĂŢIA MILENARĂ

Faptul că există persoane care neagă împărăţia

Milenară nu este ceva nou. Ceea ce este oarecum nou este popularitatea în creştere de care această perspectivă se bucură între evanghelici. Ce se află la baza unei astfel de poziţii teologice? Dorinţa de a privi Israelul ca o naţiune răzvrătită, care a încălcat legământul cu Dumnezeu şi şi-a pierdut statutul de popor ales. Cei care interpretează Biblia într-un mod mai literal sunt obligaţi de numeroase profeţii să recunoască existenţa unei perioade viitoare când Israelul îşi va împlini chemarea şi va fi folosit de Dumnezeu pentru conducerea lumii. Când va împlini Israelul aceste profeţii şi va conduce lumea în închinare înaintea lui Yeshua?

Perioada aceasta va fi cea de o mie de ani, când Mesia va conduce lumea din Ierusalimul pământesc. Împărăţia Milenară va fi momentul de glorie al poporului Israel, când, în sfârşit, va asculta de Domnul şi va demonstra tuturor naţiunilor motivul pentru care Dumnezeu l-a ales dintre toate celelalte popoare. De fapt, Dumnezeu nu a ales Israelul, ci Scriptura ne spune că El a creat un nou popor, în mod supranatural, deschizând pântecul Sarei, iar ea zămislind un fiu. Este esenţial să nu uităm că, potrivit spuselor lui Pavel, Isaac este fiul promisiunii (Galateni 4: 23). Chiar dacă legământul avraamic este împlinit, în ultimă instanţă, de Mesia Yeshua, lucrul acesta nu invalidează realitatea că din coapsele lui Avraam a ieşit un popor, care a primit promisiuni concrete, care trebuie împlinite. Nerecunoaşterea validităţii acestor profeţii îi face pe cei care resping realitatea împărăţiei Milenare să considere că viitoarea ascultare a Israelului se referă, de fapt, la creştini, şi să nu vadă împărăţia ca una literală, în care Mesia conduce, de la Ierusalim.

Cei ce neagă împărăţia Milenară (amileniştii) sunt forţaţi la multe „acrobaţii teologice”, atunci când sunt confruntaţi cu învăţăturile biblice clare despre o împărăţie a dreptăţii şi neprihănirii, cu capitala la Ierusalimul

pământesc. Ca urmare, mulţi teologi ai înlocuirii (dintre care un procent mare sunt amilenişti) susţin că necazul cel mare, despre care vorbesc atât Yeshua cât şi profeţii, nu este ceva ce are loc doar în zilele din urmă, ci de-a lungul istoriei bisericii. De aceea, nu întoarcerea lui Mesia aduce înfrângerea vrăjmaşilor lui Dumnezeu, ci predicarea cu succes a Evangheliei este cea care aduce împărăţia. Aşadar, convingerea lor este că Mesia nu revine pentru a aduce împărăţia, ci Yeshua îşi ia lua locul într-o împărăţie pregătită de Biserică. Alţii combină textele biblice despre împărăţia Milenară şi Noul Ierusalim, ajungând la concluzia că va exista o perioadă de necaz la sfârşitul vremurilor, dar odată cu venirea lui Mesia va lua fiinţă şi împărăţia finală, adică Noul Ierusalim. Niciuna din cele două perspective nu acordă vreun rol special ţării lui Israel, şi nu vede poporul ca fiind diferit de orice altă naţiune a lumii. Teologii înlocuirii înţeleg că promisiunea de a aduce din nou poporul evreu înapoi în ţara lui se împlineşte prin intermediul indivizilor care, indiferent de etnie, îl primesc pe Yeshua, în ţara pe care Dumnezeu i-a promis-o lui Avraam.

„În ziua aceea, Domnul a încheiat un legământ cu Avram, zicând: «Seminţiei tale îi voi da această ţară, de la Râul Egiptului până la Râul cel Mare, adică Eufrat.»” (Geneza 15: 18)

Înţeleg de ce doresc susţinătorii teologiei înlocuirii să spună că ucenicii lui Yeshua sunt moştenitorii de drept a legământului avraamic şi, ca urmare, moştenitorii împărăţiei. Ei spiritualizează ţara lui Israel, punând semnul egal între ea şi împărăţie. Problema unei astfel de suprasimplificări a Scripturii ridică un obstacol insurmontabil. După cum am spus deja de mai multe ori, modul în care Dumnezeu va interveni în favoarea poporului evreu şi a ţării Lui în zilele din urmă, va fi o mărturie pentru neamuri, care îi va face pe mulţi să vină la credinţă, înainte de întoarcerea lui Mesia. Parte din ceea

ce va face Domnul ca mărturie a credincioşiei Lui va fi readucerea poporului evreu în ţara lui istorică. Dacă avem doar indivizi, care locuiesc în ţinuturile dintre cele două râuri, şi care vin la credinţă, unde este împlinirea promisiunii Domnului de a-şi aduce poporul din exil?

Acesta este un singur exemplu al numeroaselor profeţii ignorate de către teologii înlocuirii şi al modului în care spiritualizarea şi alegorizarea pe care o folosesc separă diversele texte de contextul lor. Explicaţiile pe care ei le oferă profeţiilor privitoare la Israel alternează între două variante: fie profeţia s-a împlinit în zilele profeţilor, fie trebuie aplicată Bisericii. Această abordare are la bază mai mult o preconcepţie împotriva naţiunii şi poporului Israel, decât o metodologie exegetică şi hermeneutică.

SATANA ŞI ÎMPĂRĂŢIA MILENARĂ

Pentru cei care susţin că perioada Bisericii (de la înviere sau Cincizecime, până la a doua venire) este împărăţia Milenară şi că Mileniul trebuie înţeles drept o împărăţie spirituală, următoarele două versete, care vorbesc despre Satana ca fiind legat, ridică o dilemă destul de mare.

„El a înşfăcat balaurul, şarpele cel vechi, care este diavolul şi Satan, şi l-a legat pentru o mie de ani. El l-a aruncat în

Adânc, apoi a încuiat şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele neamurile până când se vor fi împlinit cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie eliberat pentru puţin timp". (Apocalipsa 20: 2 – 3)

Este greu să credem că oameni cu instruire teologică ar putea crede că Satana este legat în prezent şi că aşa a fost de la învierea lui Yeshua. Din perspectiva lor, înălţarea lui Mesia este momentul în care a început împărăţia Milenară. Problema este că nu înălţarea Sa aduce împărăţia, ci, potrivit Scripturii, coborârea Sa din cer face lucrul acesta. Cei care nu cred că există o împărăţie Milenară, nu au nicio problemă să creadă că, la

întoarcerea lui Mesia, Satana este legat şi Noul Ierusalim se arată imediat după. Problema pe care ei n-o pot rezolva este partea din verset care spune că Satana va fi eliberat pentru o scurtă perioadă. Nu există nicio explicaţie cu bază exegetică pentru ca, după ce Noul Ierusalim este înfiinţat şi perfecţiunea este atinsă, Satana să fie dezlegat. Acesta este doar unul dintre numeroasele exemple pe care astfel de teologi le neglijează în pasajele profetice. Unii au încercat să explice aceste discrepanţe susţinând că Satana este eliberat la începutul ultimilor şapte ani. O astfel de perspectivă este imposibil de susţinut, deoarece, potrivit cu Apocalipsa, necazul pe care Satana îl generează are loc înainte de revenirea lui Mesia, care duce la începerea Mileniului. Mai mult, în istoria Bisericii n-au avut loc genurile de necazuri pe care le descrie Apocalipsa. Pasajul afirmă că, după ce Satana este eliberat din Abis, iese şi înşală naţiunile, dar nu se spune nimic despre vreun necaz. Satana, pur şi simplu va înşela şi va aduna unele dintre naţiuni pentru război dar, înainte să poată întreprinde ceva împotriva sfinţilor, Satana şi cei care-l urmează sunt distruşi într-o clipă.

Deşi doctrinele amileniştilor şi postmileniştilor au devenit foarte populare, trebuie să recunoască faptul că modul lor de a interpreta Scripturile este de departe de a fi literal. De asemenea, le rămâne o mare porţiune din profeţii pe care nu o abordează, cu justificarea că sunt prea simbolice pentru a le înţelege, că vorbesc despre o perioadă de timp anterioară sau că s-au împlinit în cei credincioşi. Pentru cei care cred:

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”. (2 Timotei 3: 16 – 17)

Textul spune că toată Scriptura este necesară pentru o doctrină bună. Aşadar, o dogmă teologică în care nu se

include întreaga revelaţie a Cuvântului Sfânt, inspirat şi infailibil al lui Dumnezeu, este o teologie care trebuie ocolită.

ÎNŢELEGEREA SCOPULUI MILENIULUI

Templul Milenar, cu jertfele lui, este doar una dintre realităţile profetice pe care amileniştii, postmileniştii şi teologii înlocuirii nu le pot explica, decât afirmaţia că Templul şi jertfele sunt simbolice şi spirituale este considerată suficientă. În această secţiune, vom face un rezumat, care ne va ajuta nu doar în înţelegerea motivului pentru care există o împărăţie Milenară, ci şi a ceea ce se va întâmpla în această împărăţie. Am arătat deja că Mileniul va fi ceasul de glorie a Israelului, nu pentru că, evreu fiind, îmi place acest lucru, ci pentru că Scriptura o dezvăluie. Isaia a profeţit că:

„Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor, şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el şi vor zice: „Veniţi să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui, şi să umblăm pe cărările

Lui. „Căci din Sion va ieşi Legea, şi din Ierusalim, cuvântul Domnului. El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; aşa încât din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug, şi din suliţele lor cosoare; niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăţa războiul”. (Isaia 2: 2 – 4)

Aceste versete vorbesc despre evenimente din Mileniu despre care ştim cu siguranţă că nu au avut loc încă. O analiză rapidă a ceea ce spune Isaia se va dovedi de ajutor în înţelegerea unor aspecte fundamentale privitoare la Mileniu. În primul rând, trebuie stabilit care este muntele Domnului. La care munte se referă textul? Faptul că termeni precum Ierusalim şi Sion apar în pasaj nu prea lasă loc pentru speculaţii. Casa Dumnezeului

nostru este, în mod evident, o referire la Templu. Dacă împărăţia Milenară este aici şi acum, de la înălţarea lui Mesia încoace, atunci afirmaţia lui Yeshua din Matei 24 cu privire la zilele din urmă şi la amplificarea conflictelor militare este foarte problematică, din perspectiva profeţiei lui Isaia, care spune că neamurile îşi vor distruge armele şi că nu vor mai învăţa războiul.

Cei care susţin că împărăţia Milenară şi Noul Ierusalim sunt unul şi acelaşi lucru întâmpină alte dificultăţi. În primul rând, pasajul spune că există un templu (vezi Isaia 2: 3), dar în Apocalipsa există un verset care spune că în Noul Ierusalim nu este niciun templu (vezi Apocalipsa 21: 22) şi că Domnul şi Mielul sunt templul lui (în limba greacă, verbul „a fi" este folosit la singular, în loc de pluralul „sunt", ceea ce vorbeşte despre unitatea dintre Domnul şi Mesia). Vor exista, cu siguranţă, teologi care vor dori să spiritualizeze pasajul şi să spună că Templul din Isaia poate fi înţeles drept relaţia cu Dumnezeu şi nu o clădire. Această interpretare alegorică pare greu de justificat, dacă analizăm nouă capitole din profeţia lui Ezechiel. Este absolut imposibil de reconciliat descrierea suprafeţei Templului din aceste pasaje, jertfa de pe altar, instrucţiunile oferite preoţilor şi leviţilor şi împărţirea ţării cu informaţia oferită în Apocalipsa cu privire la Noul Ierusalim. Pur şi simplu, nu avem niciun mijloc exegetic care să ne ajute să susţinem că împărăţia Milenară şi Noul Ierusalim sunt în aceeaşi perioadă.

Scriptura oferă destulă informaţie pentru a înţelege corect ce se va întâmpla în Mileniu şi de ce. În primul rând, putem afla cine va face parte din împărăţia Milenară şi care va fi rolul fiecărei persoane. În împărăţia Milenară se vor regăsi următoarele grupuri de oameni:

1. Cei care vin la credinţa în Evanghelie (evrei şi neamuri) înainte de Răpire.
2. Cei care vin la credinţa în Evanghelie (evrei şi neamuri) după Răpire.

3. Cei care sunt născuţi în timpul împărăţiei Milenare.

În ce-i priveşte pe cei din primul grup, care au parte de Răpire şi primesc trupuri noi, rolul lor este de a conduce şi a domni împreună cu Mesia, după cum clar ne spune Apocalipsa 20: 4. Cu alte cuvinte, credincioşii vor avea un rol de supraveghere. Al doilea şi al treilea grup sunt cei care vor reprezenta cetăţenii împărăţiei Milenare. Un aspect foarte important al acestei împărăţii este faptul că Israelul va avea un rol de conducere a celorlalte naţiuni. Trebuie să ştim care este baza pentru a susţine un asemenea rol pentru Israel. Isaia a spus:

„Căci din Sion va ieşi Legea, iar Cuvântul Domnului – din Ierusalim”.

În timpul împărăţiei Milenare, Israelul va împlini, în sfârşit, scopul pentru care Domnul a ales poporul evreu – să fie o lumină pentru naţiuni. Cu alte cuvinte, în Mileniu, Israelul îşi va asuma rolul de a învăţa şi a transmite lumii Cuvântul lui Dumnezeu. Legea acestei împărăţii va fi Tora. Când Dumnezeu a dat Israelului Tora, nu a fost pentru ca doar ei să o împlinească, ci pentru ca ascultarea lor să fie o lumină pentru neamuri cu privire la adevărurile lui Dumnezeu, ca şi ei să înţeleagă că ascultarea de învăţăturile Lui aduce viaţă şi binecuvântare, în timp ce călcarea lor aduce moarte şi blestem. Deşi, la început, neamurile nu erau obligate să respecte Tora, decât dacă cineva venea la credinţa în adevăratul Dumnezeu, în împărăţia Milenară ea va fi impusă prin conducerea lui Mesia. Din acest motiv, Scriptura ne spune că, atunci când Mesia va veni pentru a-şi întemeia împărăţia, El va conduce cu un toiag de fier.

Mulţi credincioşi au înţeles greşit că Pavel ar sugera că Tora şi credinţa sunt incompatibile. Pavel nu a spus şi nici nu a sugerat aşa ceva. **Ceea ce a spus el este că nu suntem răscumpăraţi prin faptele legii, ci doar prin credinţa în lucrarea suficientă de pe cruce a lui**

Mesia Yeshua. În împărăţia Milenară, ne vom arăta credinţa în Yeshua ascultând de Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să ne amintim că doar cei care au parte de Răpire vor avea un trup nou şi perfect, care nu va mai avea capacitatea de a păcătui. Israelul şi naţiunile nu vor avea un astfel de trup şi, ca urmare, vor putea păcătui. Păcatul trebuie rezolvat potrivit cu Tora şi trebuie făcută ispăşire, pentru a evita pedeapsa pe care Mesia i-o va aplica celui care a încălcat-o.

Mulţi credincioşi protestează şi susţin că astfel de sacrificii sunt în conflict cu mesajul Evangheliei, care este fondat în credinţă şi nu pe fapte. Evanghelia este, într-adevăr, întemeiată pe credinţă, dar împărăţia Milenară ridică o problemă interesantă. După înălţarea lui Mesia la cer, relaţia cu Yeshua este o problemă exclusiv de credinţă. Când a vorbit cu Toma, care a refuzat să creadă dacă nu vede şi nu pune mâna pe rănile lui Yeshua, El i-a spus:

„Apoi i-a zis lui Toma: «Adu-ţi degetul aici şi priveşte-mi mâinile! Adu-ţi mâna şi pune-o în coasta Mea! Şi nu fi necredincios, ci credincios!»” (Ioan 20: 27)

Yeshua l-a mustrat pe Toma pentru că a fost nevoie să vadă pentru a crede. El a afirmat şi că cei care cred pentru că văd, nu sunt la fel de binecuvântaţi ca cei care nu văd, şi totuşi cred (vezi Ioan 20: 29). Trebuie să ne amintim că în împărăţia Milenară, Yeshua va fi prezent. El va conduce din Sfânta Sfintelor, de la Ierusalim, întrebarea „Crezi în Yeshua?” va fi, dintr-o anumită perspectivă fără sens, deoarece orice ochi îl va vedea. Cel care nu va asculta de El va avea de-a face cu toiagul Său de fier. Întrebările în Mileniu nu vor fi „Crezi în Yeshua?”, „Există Yeshua?”, „Este El Unsul Domnului?” Yeshua este acolo, este Rege şi domnia Lui este incontestabilă. Mai degrabă, întrebarea este: „Asculţi de El?” în împărăţia Milenară, ascultarea va fi manifestată în contextul Torei.

Evident că Tora implică jertfe, pe care mulţi le văd ca fiind în conflict cu moartea lui Mesia pe Cruce. Nu este

cazul, deoarece, după cum în mod corect cred mulţi evanghelici, aceste jertfe nu adaugă nimic la lucrarea lui Yeshua, care este absolut suficientă, ci sunt aduse în amintirea morţii Lui pe cruce. Pentru a înţelege aceasta, trebuie să vedem diferenţa dintre ispăşire şi răscumpărare. Ispăşirea doar acoperă păcatul, dar nu îndepărtează nevoia de pedeapsă. Ispăşirea doar amână pedeapsa. Jertfele aduse pe altar anunţau o jertfă mai bună, care va aduce răscumpărarea. În ceea ce priveşte răscumpărarea, ea şterge păcatul în întregime şi anulează nevoia de pedeapsă. Răscumpărarea este o plată care schimbă statutul lucrului răscumpărat. În împărăţia Milenară, jertfele vor fi asemănătoare cu jertfele dinainte de moartea lui Yeshua, care indicau spre lucrarea Sa de răscumpărare.

Regretatul Lubavitcher Rebbe, Menachem Mendel Schneerson, ne-a învăţat o lecţie foarte interesantă despre jertfele din Vechiul Testament. El a afirmat că jertfa de Paşti are un caracter unic. Din moment ce Paştile sunt o sărbătoare a răscumpărării, trebuie să vedem mielul de Paşti ca o jertfă de răscumpărare pentru copiii lui Israel. Rabi Schneerson spune că jertfa de Paşti oferă răscumpărarea şi toate jertfele ulterioare arată înapoi înspre ea. Ucenicii lui Yeshua ştiu că faptul că moartea Sa pe cruce a avut loc în ziua a paisprezecea a lunii evreieşti Nissan, nu este o coincidenţă, ci anunţată răscumpărarea eternă, pe care mielul de Paşti din Egipt doar a simbolizat-o. Aşadar, credincioşii ştiu că toate jertfele dinainte de moartea lui Yeshua au arătat spre El, iar cele din împărăţia Milenară vor indica, retrospectiv, tot spre lucrarea de la cruce.

În Mileniu, toţi vor fi credincioşi. Asta înseamnă că, pe lângă cei care vor lua parte la Răpire, vor exista evrei şi neamuri care vin la credinţă în a doua jumătate a perioadei de şapte ani. Deja am arătat că cei care iau parte la Răpire primesc un trup nou şi glorificat. În acest trup nou, ei nu

vor procrea. În ceea ce-i priveşte pe cei care vin la credinţă după Răpire şi în timpul perioadei de necaz, chiar dacă vor fi mântuiţi şi în siguranţă alături de Mesia, se vor putea înmulţi. Lucrul acesta are câteva implicaţii importante. Chiar dacă, iniţial, toţi locuitorii împărăţiei Milenare vor fi credincioşi, în perioada de o mie de ani se vor naşte oameni. Ei vor trebui să respecte Tora, ca lege a împărăţiei, şi vor învăţa ce înseamnă să trăieşti într-o lume sub conducerea dreaptă a lui Mesia Yeshua. Dar, în final, dacă îl acceptă sau nu pe Yeshua, este o decizie personală. Tocmai datorită nevoii ca cei care sunt născuţi în Mileniu să ia o decizie în ceea ce-l priveşte pe Yeshua, ni se oferă următoarea informaţie:

„Când se vor fi împlinit cei o mie de ani, Satan va fi eliberat din închisoare lui şi va ieşi ca să înşele neamurile…” (Apocalipsa 20: 7 – 8)

Eliberarea lui Satana este în concordanţă cu planul lui Dumnezeu. Nu se întâmplă pentru că a scăpat sau pentru că are puterea să iasă singur din închisoarea în care l-a trimis Domnul. Faptul că le oferă acestor oameni o alegere adevărată nu subminează suveranitatea lui Dumnezeu. Este greu de înţeles că, după ce a trăit în împărăţia lui Mesia, cineva ar alege să nu se supună conducerii Sale. Totuşi, oricât de surprinzător este, vor exista unii care îl vor alege pe Satana, în locul lui Yeshua. În Apocalipsa 20: 8 citim:

„Şi va ieşi ca să înşele neamurile care sunt în cele patru colţuri ale pământului – pe Gog şi Magog – şi să le adune pentru război. La număr, ele sunt ca nisipul mării”.

Potrivit acestui verset, un mare număr de oameni care au văzut şi experimentat dreptatea lui Yeshua se vor alătura lui Satana, să facă război cu sfinţii şi să atace Ierusalimul (vezi Apocalipsa 20: 9). Acest război nu va fi însoţit de o perioadă de necaz, precum perioada celor şapte ani. De fapt, Scriptura ne indică destul de clar că acest război se va termina înainte de a începe. Deşi

duşmanii înaintează împotriva poporului lui Dumnezeu şi a Oraşului Sfânt, Ierusalimul, nu ni se spune despre vreo luptă şi nici nu se menţionează venirea lui Mesia. Este foarte relevant faptul că, în această relatare, nu apare niciun detaliu dintre cele pe care le-am regăsit în partea finală a perioadei necazului cel mare. Sunt unii care susţin că împărăţia Milenară şi istoria Bisericii sunt una şi aceeaşi şi că, atunci când Mesia va reveni, El va înfiinţa Noul Ierusalim. O astfel de perspectivă este imposibil de armonizat cu relatarea biblică despre Mileniu. Tot ceea ce ni se spune despre acest război este că, în timp ce duşmanii vor ataca, din cer se va coborî un foc care-i va mistui pe toţi aliaţii lui Satana.

Unii semnalează utilizarea expresiei „Gog şi Magog" cu privire la acest război. Deoarece Scriptura spune că războiul lui Gog şi Magog este bătălia de la Armaghedon, nu putem concluziona că războiul din Apocalipsa 20: 8 – 9 este de fapt, războiul de la finalul perioadei de necaz? Nu este o presupunere corectă, deoarece utilizarea numelor Gog şi Magog în această secţiune nu este pentru a identifica războiul de la finalul Mileniului cu conflictul despre care scrie Ezechiel în capitolele 38 şi 39. Ioan foloseşte aceste nume doar pentru a informa cititorul că rezultatul războiului de la finalul Mileniului va fi acelaşi cu cel al războiului dus de Gog şi Magog. El ne oferă un indiciu că nu se referă la Gog şi Magog în mod literal în acest verset. Înainte de a menţiona cele două nume, Ioan vorbeşte despre „cele patru colţuri ale pământului". Adevăratul Gog era conducătorul ţării Magog, pe care majoritatea teologilor o identifică drept nordul Israelului. Aşadar, nu ar avea niciun sens să vorbim despre cele patru colţuri ale pământului, dacă aceste nume sunt folosite cu sens literal.

Această secţiune ne oferă multiple argumente care fac imposibilă îmbinarea, din punct de vedere exegetic, a împărăţiei Milenare şi a Noului Ierusalim în aceeaşi

perioadă sau ideea că Mileniul este perioada de acum. După înfrângerea celor care au atacat sfinţii şi Oraşul Sfânt Ierusalim, citim:

„Şi diavolul, care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde este fiara şi prorocul mincinos”. (Apocalipsa 20: 10)

Modul de utilizare a gramaticii greceşti ne arată că, atunci când diavolul este eliberat din închisoare, fiara şi profetul mincinos nu au parte de acelaşi tratament. Asta înseamnă că, în timpul bătăliei de după Mileniu, fiara şi profetul mincinos sunt încă în iazul care arde cu foc şi pucioasă. Satana acţionează singur pentru înşelarea naţiunilor şi pentru conducerea lor în luptă. În cazul războiului de la Armaghedon, ni se spune clar că fiara şi profetul mincinos sunt prezenţi şi joacă un rol important.

Un alt argument care arată că împărăţia Milenară şi Noul Ierusalim nu sunt unul şi acelaşi lucru, sunt descrierile diferite făcute Ierusalimului din Mileniu şi Noului Ierusalim. În capitolul următor vom acorda o atenţie sporită acestui aspect, dar acum este suficient să spunem că Noul Ierusalim este descris într-un limbaj foarte asemănător cu Grădina Eden, în timp ce Ierusalimul Milenar nu are parte de o asemenea descriere.

PERSPECTIVA LUI ISAIA ASUPRA MILENIULUI

Am putea scrie o carte întreagă despre informaţiile pe care ni le oferă Isaia cu privire la Mileniu. Scopul acestei secţiuni este de a face un rezumat al ultimelor două capitole din profeţia lui Isaia şi de a demonstra că evenimentele pe care profetul le descrie ar putea avea loc doar în împărăţia Milenară, şi nu în Noul Ierusalim. Prima parte a capitolului 65 este răspunsul Domnului la rugăciunea poporului Israel din capitolul anterior. În această rugăciune există referiri clare la faptul că ţara lui Israel, inclusiv Ierusalimul, se află în ruine şi că poporul suferă din greu. În răspunsul la această rugăciune, Dumnezeu spune fără echivoc că suferinţa lor şi starea

ţării sunt rezultatul Israelului.

„Mi-am întins mâinile toată ziua spre un popor răzvrătit, care umblă pe o cale rea, în voia gândurilor lui!” (Isaia 65: 2)

Termenul ebraic tradus cu „răzvrătit” apare şi în Deuteronomul 21: 18 şi vorbeşte despre un fiu care este atât de răzvrătit şi de neascultător, încât părinţii îl aduc înaintea judecătorilor cetăţii, pentru a fi omorât cu pietre de bărbaţi. Aşadar, Isaia subliniază faptul că starea spirituală a poporului evreu este cauza pentru greutăţile fizice prin care trece. În ciuda idolatriei şi a numeroaselor lui păcate, Dumnezeu nu îl va distruge, ci chiar va lucra pentru a readuce poporul în ţara lui, iar locurile părăsite vor înflori iarăşi (vezi Isaia 65: 8 – 10). Chiar dacă Israelul va reveni în ţară, suferinţa lui nu se va încheia, deoarece va continua să se poarte rău şi va atrage asupra lui o perioadă de pedeapsă severă. Dar, de data aceasta, suferinţa lor va produce o schimbare semnificativă în popor, care va răspunde, în sfârşit Domnului potrivit adevărului:

„Aşa că cine se va binecuvânta în ţară se va binecuvânta în Dumnezeul adevărului şi cine va jura în ţară va jura pe Dumnezeul adevărului, căci vechile suferinţe vor fi uitate, vor fi ascunse de ochii Mei”. (Isaia 65: 16)

Este foarte interesant felul în care vorbeşte acest verset despre Dumnezeu, numindu-L „Dumnezeul lui Amin” (în traducerea Cornilescu *„Dumnezeul adevărului”).* Cuvântul ebraic „Amin” are de-a face cu două concepte importante – credinţa şi adevărul. Datorită faptului că Israel va răspunde în sfârşit Domnului, potrivit adevărului şi cu credinţă, El îşi va manifesta credincioşia şi îşi va împlini promisiunile pe care le-a făcut în Cuvântul Său. Dumnezeu nu este credincios datorită credincioşiei omului. Este clar aici, şi oricare alt loc unde se spune că un om se pocăieşte şi se întoarce la Dumnezeu, că el este Cel care

iniţiază răspunsul omului.

În următorul verset din Isaia, Dumnezeu îşi dezvăluie planul final:

„Căci iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou; aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute şi nimănui nu-i vor mai veni în minte”.

Expresia *„un cer nou şi un pământ nou”* i-a făcut pe unii să asocieze, în mod incorect, evenimentele din acest capitol cu Noul Ierusalim, despre care Apocalipsa spune că se arată după ce Dumnezeu creează „un cer nou şi un pământ nou”. Eroarea de care trebuie să ne ferim este să credem că aici este vorba despre Noul Ierusalim, datorită acestei expresii. Ceea ce ne spune acest pasaj este că împărăţia Milenară este o parte necesară a pregătirii pentru Noul Ierusalim. Trebuie să fim foarte atenţi la gramatica folosită în acest verset. Acelaşi cuvânt care se găseşte în acest verset se foloseşte şi în Geneza 1: 1:

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul...!”

Să observăm că ambele pasaje au un verb în comun, dar la timpuri diferite. În Geneza, verbul este la trecut „a creat”, în timp ce în textul din Isaia verbul este la prezent. Cercetătorii textelor ebraice ştiu că folosirea timpului prezent este destul de rară. Aşadar, Isaia subliniază că „cerul şi pământul cel nou” sunt în proces de a fi făcute, dar încă nu sunt o realitate în momentul scrierii textului. Dovada validităţii unei astfel de interpretări se găseşte câteva versete mai târziu, în acelaşi capitol.

„Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puţine, nici bătrâni care să nu-şi împlinească zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr şi cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos”. (Isaia 65: 20)

Acest verset arată că, în timpul Mileniului, oamenii vor trăi mult mai mult, astfel încât un om de o sută de ani va fi considerat tânăr şi păcătosul care va muri la o sută de

ani va fi socotit blestemat. Astăzi, lucrurile stau diferit, şi nici în Noul Ierusalim nu vor sta aşa, deoarece Cuvântul ne spune clar că acolo nu va mai fi moarte (vezi Apocalipsa 21: 4). Aşadar, din moment ce Isaia vorbeşte despre o vreme care nu poate fi considerată nici astăzi, nici Noul Ierusalim, trebuie să fie împărăţia Milenară, care nu este perioada de la înălţarea lui Mesia până la a doua Sa venire, adică zilele noastre, şi nici nu va fi imediat după întoarcerea lui Yeshua. Aşadar, există o împărăţie Milenară, iar cei care susţin că ea este în zilele noastre, sau că va fi Noul Ierusalim, comit o eroare.

JUDECATA DE LA MARELE TRON ALB

Ioan afirmă că, imediat după împărăţia Milenară, va avea loc un eveniment care va preceda apariţia Noului Ierusalim. Acest eveniment este cunoscut de obicei ca „Judecata de la marele tron alb". Un indiciu cheie care ajută cititorul să înţeleagă caracterul unic al acestei judecăţi şi cine se va prezenta la ea, este termenul înviere. Apocalipsa ne prezintă o temă unică, a doua înviere. Cei care vor lua parte la prima înviere sunt fericiţi şi sfinţi.

„Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani".

Cei care fac parte din a doua înviere vor primi moartea eternă. Prima înviere îi include pe toţi credincioşii, de-a lungul secolelor, în timp ce a doua înviere pe toţi cei care au murit fără credinţa în Mesia Yeshua, de-a lungul secolelor. Acest lucru înseamnă că toţi cei care au respins Evanghelia, inclusiv cei din împărăţia Milenară, vor avea parte de a doua înviere. Din nou cei care susţin că de la înălţarea lui Mesia a început Mileniul, au parte de o problemă dificilă. În mod clar, Răpirea este una dintre etapele primei învieri. Pentru că Răpirea nu a avut loc deja, dar prima înviere are loc înainte de împărăţia Milenară, nu putem susţine că cei credincioşi trăiesc în

Mileniu în zilele noastre. O astfel de perspectivă este fără fundament biblic.

Este clar că toţi cei care se înfăţişează înaintea marelui tron alb vor fi judecaţi conform faptelor lor şi nu vor fi găsiţi vrednici să intre în Noul Ierusalim. Singurii care au privilegiul de a împărţi eternitatea cu Dumnezeu şi Mielul sunt cei al căror nume este scris în Cartea Vieţii Mielului. Acesta este rezultatul lucrării răscumpărătoare a lui Yeshua de pe cruce şi este oferit gratis doar celor care au crezut Evanghelia. Toţi cei care se vor înfăţişa înaintea marelui tron alb vor fi aruncaţi în iazul de foc şi pucioasă, pe care Biblia îl numeşte „a doua moarte" (vezi Apocalipsa 20: 11 – 15).

Capitolul 13:

NOUL IERUSALIM

Ultimele două capitole din cartea Apocalipsa vorbesc despre o nouă realitate, fizică şi spirituală în acelaşi timp, numită Noul Ierusalim. După cum am arătat deja, Evanghelia este singurul mesaj de răscumpărare al lui Dumnezeu şi Noul Ierusalim este rezultatul suprem al lucrării de răscumpărare a lui Yeshua. Noul Ierusalim trebuie înţeles ca o nouă creaţie, distinctă de prima. Ioan subliniază asta atunci când defineşte Noul Ierusalim ca *„... un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră"* (Apocalipsa 21: 1) Acest verset arată că în Noul Ierusalim nu va exista nicio mare. Putem vedea contrastul cu faptul că, în timpul împărăţiei Milenare, marea există, deoarece doar după Mileniu marea a dat pe morţii săi înapoi (vezi Apocalipsa 23: 13).

Când Ioan vorbeşte despre Noul Ierusalim, îl numeşte Oraşul Sfânt şi îl descrie ca fiind mireasa care s-a pregătit pentru soţul ei. Limbajul este foarte asemănător cu modul în care sunt descrişi credincioşii în Apocalipsa 19: 7 – 8, la a doua venire. Care este scopul acestei asemănări? Ea afirmă relaţia specială şi ataşamentul puternic pe care credincioşii lui Mesia trebuiau să îl aibă

pentru Ierusalim, lucru clar demonstrat clar de către psalmist:

„Dacă te voi uita, Ierusalime, să-şi uite dreapta mea destoinicia ei! Să mi se lipească limba de cerul gurii, dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele!” (Psalmii 137: 5 – 6)

Această imagine a căsătoriei în Noul Ierusalim – între mireasă şi Domnul – vorbeşte despre adânca relaţie din Noul Ierusalim, între locuitorii săi şi Dumnezeu. Următorul verset vorbeşte despre ea.

„Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie şi zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Dumnezeu însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor»”. (Apocalipsa 21: 3)

Să locuiască împreună cu omul şi să aibă părtăşie şi apropiere cu el este dorinţa dintotdeauna a lui Dumnezeu şi este esenţială în înţelegerea scopului răscumpărării. De-a lungul cărţii Apocalipsa, Ioan foloseşte termenul de Templu. De ce acum foloseşte termenul de Cortul întâlnirii? Pentru a înţelege motivul, trebuie să ne familiarizăm cu limbajul biblic. Atât în ebraică, cât şi în greacă, expresia „cortul întâlnirii” derivă dintr-un cuvânt care înseamnă „a locui”. Nu la fel stau lucrurile şi cu termenul „Templu”. Aşadar, Ioan primeşte inspiraţia să folosească ideea de cortul întâlnirii, pentru a sublinia faptul că Dumnezeu locuieşte alături de oameni, iar rezultatul este o profundă părtăşie. Iudaismul, dorind să sublinieze conceptul de răscumpărare, foloseşte în mod repetat o expresie din Vechiul Testament, pe care o preia şi Ioan în acest verset: „Ei vor fi poporul Lui şi El va fi Dumnezeul lor”. Când Ioan modifică versetul, o face pentru a întări mesajul apropierii şi al caracterului personal al relaţiei pe care Dumnezeu o va avea cu cei răscumpăraţi.

Oricât de minunată va fi împărăţia Milenară, cu Yeshua domnind şi aplicând dreptatea Torei, Noul

Ierusalim va fi şi mai minunat. Odată cu venirea lui, toate efectele păcatului vor fi anulate. La aceasta se referă Ioan când spune că nu va mai fi durere, nici tristeţe şi nici moarte (Apocalipsa 21: 4). Chiar dacă multe traduceri folosesc aceeaşi expresie pentru dispariţia creaţiei dintâi, care trece la fel ca tristeţea, durerea şi moartea, termenul grecesc este puţin diferit. Chiar dacă au aceeaşi rădăcină, textele utilizează prefixe diferite. Înţelegerea corectă este că, în timp ce prima creaţie a dispărut, făcând loc uneia noi, adică Noul Ierusalim, tristeţea, durerea sau moartea dispar ca rezultat sau efect al Noului Ierusalim.

O diferenţă importantă între Mileniu şi Noul Ierusalim este legea. Am spus de mai multe ori că, atunci când Yeshua va domni peste Israel şi peste naţiuni, în împărăţia Milenară, o va face potrivit cu Tora. Dar, în Noul Ierusalim nu va fi aşa. În faimoasa Predică de pe Munte, Yeshua spune:

„Să nu credeţi că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul şi pământul, nu va trece o ***iotă*** *sau o* ***frântură*** *de slovă din Lege înainte ca să se fi împlinit toate lucrurile”* (Matei 5: 17 – 18)

Chiar dacă aceste două versete conţin învăţături importante despre multe lucruri, relevanţa lor esenţială în Noul Ierusalim este că Yeshua spune clar că va fi o vreme când Tora nu va mai fi aplicabilă omului. Care este această vreme? Tora va înceta să fie modul lui Dumnezeu de a determina ce este bine şi ce este rău, doar după ce primul cer şi pământ vor trece. În ceea ce priveşte verbul tradus drept „a trecut”, cititorul trebuie să ştie că este exact verbul care apare şi în Apocalipsa 21: 1. Cu toate acestea, în pasajul din Matei, diateza este schimbată, de la activă la pasivă. Care sunt implicaţiile acestui fapt? Yeshua subliniază că tranziţia de la prima creaţie la a doua, adică Noul Ierusalim, nu se va întâmpla singură, ci trebuie

făcută de cineva. Evident, această acţiune este rezervată pentru singurul Dumnezeu adevărat.

Nu înseamnă că Tora nu mai este valabilă, deoarece adevărul este etern. Când spunem că Tora nu mai este relevantă, se datorează faptului că toate lucrurile din Noul Ierusalim sunt noi! Cu alte cuvinte, Tora, care conţine adevărurile lui Dumnezeu şi modul în care aflăm viaţa şi binecuvântarea, în locul morţii şi blestemelor, nu va mai fi aplicabilă deoarece, în Noul Ierusalim se vor găsi doar viaţa şi binecuvântarea. Din moment ce moartea şi blestemul nu mai reprezintă o posibilitate, pur şi simplu nu mai este nevoie de Tora.

REGELE PE OGOR

Am arătat deja că răscumpărarea aduce apropierea de Dumnezeu. Din Apocalipsa vedem că această apropiere se schimbă în diferitele stadii ale vremii din urmă. Dacă cineva ar fi să împartă această perioadă în trei etape diferite, ar descoperi că nivelul de apropiere pe care Mesia îl are faţă de poporul Său variază. Înainte de revărsarea Duhului Sfânt, omul putea fi în prezenţa lui Yeshua, dar asta nu garanta un grad de apropiere. Odată cu revărsarea Duhului Sfânt, toţi credincioşii au o relaţie personală şi eternă cu Yeshua. Acest tip de relaţie cu Mesia, prin Duhul Sfânt, reprezintă primul mod de apropiere. Odată cu întoarcerea lui Yeshua, şi întemeierea împărăţiei Milenare, apare un nou fel de apropiere. Primul tip de relaţie continuă, dar acum se poate atinge şi neprihănirea, prin conducerea Lui personală şi prin cunoaşterea Lui mai profundă. Acesta este al doilea mod de apropiere. Credinciosul nu doar citeşte despre voia şi dreptatea lui Dumnezeu, ci le experimentează personal.

Odată Noul Ierusalim şi cu faptul că Dumnezeu locuieşte împreună cu oamenii (vezi Apocalipsa 21: 3), al treilea şi ultimul fel de apropiere, va fi experimentat. Pentru a înţelege această expresie perfectă a apropierii lui Dumnezeu de om, vom studia o anecdotă hasidică. În

iudaism, luna Elul are o semnificaţie specială. Ea este pusă deoparte pentru o cercetare de sine şi pocăinţă. Filosofia hasidică spune că, în timpul lunii Elul, Dumnezeu este deschis să audă rugăciunea omului pentru iertare într-un mod unic şi îl va ajuta în dorinţa de a se pocăi. Deoarece pocăinţa, în sensul ei de bază, presupune o întoarcere spre Dumnezeu, cu scopul de a-L cunoaşte, filosofia hasidică descrie luna Elul prin expresia: „Regele se află pe ogor". Ideea este că, atât timp cât regele se află în palat, cetăţeanul de rând nu are acces la el şi, de aceea, nu-l cunoaşte. Dar, dacă regele iese afară din spatele zidurilor palatului şi merge pe ogoare, atunci omul obişnuit se poate apropia de el, pentru a-i aduce rugămintea lui. Aşadar, expresia, „Regele se află pe ogor" ne spune că luna Elul este unică, deoarece regele adică Dumnezeu, a ieşit din palat şi este accesibil omului, într-un mod special.

În Noul Ierusalim, Yeshua nu va domni din Templu, deoarece nu există niciun Templu acolo (vezi Apocalipsa 21: 22). Locuinţa Sa va fi cu omul şi, astfel, vom avea un acces perfect şi etern la Dumnezeul cel Viu. Acest aspect al apropierii este subliniat în Noul Ierusalim.

EL LE-A DAT DREPTUL SĂ DEVINĂ COPII AI LUI DUMNEZEU

Într-un fel, din momentul în care cineva îl acceptă pe Yeshua, devine copil al lui Dumnezeu şi, în această calitate, are parte de multe beneficii. În secţiunea despre Noul Ierusalim găsim următorul verset:

„Cel ce va birui va moşteni toate lucrurile. Eu voi fi Dumnezeul lui şi el va fi pentru Mine fiul". (Apocalipsa 21: 7)

Unul dintre motivele pentru care îmi place să traduc singur versetele din limba originală este că majoritatea traducerilor nu sunt atente la redarea exactă a cuvintelor, şi adesea sacrifică precizia de dragul cursivităţii la citire. În Apocalipsa 21: 7, textul în greacă subliniază un aspect care se pierde în multe traduceri, în acest verset există o

promisiune extraordinară a lui Dumnezeu pentru toţi credincioşii. Cele mai multe traduceri redau textul menţionat mai sus, spunând că cel credincios *„... va fi fiul Meu (al lui Dumnezeu)*". Greaca este o limbă foarte precisă şi ar fi fost foarte uşor pentru Ioan să scrie asta, dar nu a făcut-o. El scrie că fiecare credincios va semăna cu fiul! Ideea pe care o transmite acest verset este că fiecare credincios va fi recunoscut şi tratat ca şi cum ar fi fiul lui Dumnezeu. Acest verset subliniază apropierea personală, de care fiecare credincios se va bucura în eternitatea petrecută cu Dumnezeu.

Să nu uităm că Ioan a scris Apocalipsa din exil. Romanii îi persecutau brutal pe evrei şi pe creştini. Ioan se adresează în acest verset „celui ce va birui". În lumina lucrurilor cu care credincioşii se vor confrunta în zilele din urmă, acest verset este o chemare la a persevera şi a rămâne credincioşi, în ciuda unor mari suferinţe. El conţine o promisiune extraordinară, care nu este făcută tuturor credincioşilor, în general, unui grup mare, care va fi răsplătit.

Ba din contră, textul grecesc face aici o promisiune individuală şi personală. Dumnezeu nu adresează aceste cuvinte unui număr mare de credincioşi, ci vorbeşte fiecărui credincios în parte şi i se adresează ca şi cum ar fi singurul Său fiu. Foarte important în acest verset este articolul hotărât, care slujeşte la a sublinia suplimentar relaţia strânsă pe care credinciosul o va avea cu Dumnezeu în Noul Ierusalim. De fapt, toate caracteristicile gramaticale ale acestui verset au rolul de a reflecta relaţia personală pe care credinciosul o va avea cu Dumnezeu pentru totdeauna.

MIREASA ŞI NOUL IERUSALIM

Am discutat anterior despre faptul că Ioan foloseşte termenul de „mireasă" şi cu referire la sfinţi cât şi la Noul Ierusalim. În Apocalipsa 21: 9 unul dintre cei şapte îngeri care au cele şapte potire ale mâniei lui Dumnezeu, a primit

sarcina de a dezvălui „mireasa, nevasta Mielului”. Ceea ce urmează este o viziune a Oraşului Sfânt, a zidurilor, porţilor, fundaţiei şi dimensiunii lui. Dacă examinăm aceste detalii, nu putem să nu remarcăm apariţia recurentă a aceluiaşi număr. Acest număr este 12. Deja am arătat că numărul 12 are legătură cu poporul lui Dumnezeu, aşa că nu ne surprinde prezenţa a 12 porţi într-unul din zidurile Oraşului Sfânt. Pe aceste porţi erau scrise cele 12 nume ale celor 12 seminţii ale lui Israel. Apoi, ni se arată că zidul oraşului are 12 fundaţii, pe care sunt scrise numele celor 12 apostoli.

Este interesant faptul că numele apostolilor se află pe fundaţii, iar ale seminţiilor pe zid. Ideea arătată aici este că apostolii susţin Israelul. Apostolii reprezintă Biserica, aşa că adevăraţii credincioşi trebuie să susţină Israelul! Aceasta nu înseamnă a aproba orice acţiune pe care statul Israel o întreprinde, ci a înţelege că Dumnezeu nu şi-a părăsit poporul. Faptul că mulţi evrei se întorc în ţara lor ne oferă un puternic fundament pentru asta, mai ales că profeţii au spus că acest lucru se va întâmpla în zilele din urmă. Din păcate, tot mai mulţi „credincioşi” acceptă sau chiar solicită crearea statului palestinian. O astfel de poziţie nu este în armonie cu planul lui Dumnezeu pentru poporul Său din Vechiul Testament. Şi dimensiunile Noului Ierusalim sunt derivate din numărul 12 (vezi Apocalipsa 21: 16 – 17). Deoarece acest număr are legătură cu poporul lui Dumnezeu, iar El locuieşte în Oraşul Sfânt, înţelegem că viziunea ne vorbeşte despre unitatea dintre locuitorii Noului Ierusalim şi Domnul. Afirmaţia de mai devreme, că mireasa Mielului este Oraşul, prefigurează această idee, pe care o subliniază dimensiunile.

GRĂDINA EDEN REVIZITATĂ

În ultimul capitol din Apocalipsa, vedem o legătură clară între Noul Ierusalim şi grădina Eden. Chiar dacă există multe similarităţi între cele două locuri, diferenţele

sunt cele care ne spun cel mai mult. În timp ce în Eden existau atât pomul cunoştinţei binelui şi răului, cât şi pomul vieţii, în Noul Ierusalim va fi doar cel din urmă. Asta pentru că atât moartea cât şi blestemul au venit din pomul cunoştinţei binelui şi răului. În Noul Ierusalim, moartea şi blestemul nu vor mai exista (vezi Apocalipsa 21: 4 şi 22: 3). O altă diferenţă importantă este aceea că în Eden existau patru râuri, în timp ce în Noul Ierusalim, doar unul. Foarte interesant este că pe ambele părţi ale râului se află pomul vieţii.

De ce grădina Eden are patru râuri şi Noul Ierusalim are doar unul? După cum am discutat, numărul patru are legătură cu lumea, în timp ce numărul unu are legătură cu Dumnezeu: *„Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn”.* (vezi Deuteronomul 6: 4). În Eden sunt menţionaţi şi alţi pomi (vezi Geneza 2: 16), dar în Noul Ierusalim, doar pomul vieţii este amintit. Ce se spune nou despre pomul vieţii din Noul Ierusalim este că va produce 12 feluri de rod.

„În mijlocul pieţei cetăţii şi pe cele două maluri ale râului era pomul vieţii, rodind douăsprezece feluri de rod şi dând rod în fiecare lună; şi frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor”. (Apocalipsa 22: 2)

Una dintre concluziile acestui verset este că, indiferent în ce lună se va apropia cineva de pom, va găsi rod. Asta poate explica una dintre acţiunile lui Yeshua. Odată, era flămând şi a mers la un smochin, aşteptându-se să găsească smochine, dar n-a găsit. Textul ne spune că nu era vremea smochinelor. Ca răspuns la lipsa smochinelor, Yeshua a blestemat smochinul şi, a doua zi, când ucenicii au trecut pe lângă el, au observat că murise. De ce S-ar mânia Yeshua pe smochin, pentru lipsa de smochine, dacă nu era vremea lor? Cum putea El să nu fi ştiut că nu era sezonul smochinelor?

Acest pasaj ilustrează un adevăr important. Textul ne spune că erau frunze în smochin, ceea ce înseamnă că era

viu. Yeshua a judecat pomul, dar nu potrivit aşteptărilor lumii, în funcţie de sezonul rodirii. Mai degrabă, El a judecat smochinul potrivit cu standardele lui Dumnezeu, care vor fi reflectate în Noul Ierusalim. Poate că aşa rodeau pomii şi în Eden. Cu alte cuvinte, după voia lui Dumnezeu, un pom trebuia să producă rod nu doar într-un anumit sezon, ci în fiecare lună. Aşadar, pentru că nu erau smochine, pomul a fost pedepsit.

Acest pasaj transmite un mesaj puternic fiecăruia dintre noi. Prea adesea, ne evaluăm pe baza standardelor lumii, în loc de standardele lui Dumnezeu. Omul nu va fi judecat pe baza unui set inferior de standarde, datorită consecinţelor păcatului, ci potrivit cu standardele originale pe care Dumnezeu le-a avut pentru el la creaţie.

În Noul Ierusalim pomul vieţii va avea frunze care folosesc pentru vindecarea neamurilor. Această afirmaţie este oarecum surprinzătoare deoarece, după afirmaţia că nu va mai fi durere sau moarte (vezi Apocalipsa 21: 4), am bănui că nu va mai exista nici boală. Teologii s-au frământat dintotdeauna cu înţelesul acestei propoziţii. Poate că informaţia cheie în a ne ajuta s-o interpretăm este aceea că frunzele sunt pentru „vindecarea neamurilor”. În Apocalipsa se face o distincţie între Biserică şi naţiuni. Doar Biserica are parte de Răpire şi primeşte un trup nou, perfect. Chiar dacă, după Răpire, o rămăşiţă a naţiunilor şi Israelul vor veni la credinţă, nu există nicio indicaţie clară cum că şi ei vor primi un trup nou. Asta i-a făcut pe unii teologi să concluzioneze că, pentru ca să nu mai fie moarte în Noul Ierusalim, Dumnezeu pune la dispoziţie frunzele pomului vieţii pentru ca cei care n-au luat parte la Răpire să poată trăi veşnic.

Studiul nostru despre Noul Ierusalim se va încheia cu versetul:

„Ei vor vedea faţa Lui şi Numele Lui va fi pe frunţile lor”. (Apocalipsa 22: 4)

Versetul ne spune două adevăruri importante de care

se vor bucura locuitorii Noului Ierusalim. În primul rând, cetăţenii ei vor vedea întotdeauna faţa lui Dumnezeu. Pentru a înţelege sensul acestei afirmaţii, trebuie să ne dăm seama că este un idiom ebraic. O afirmaţie similară face Yeshua când îi informează pe ucenici că îngerii copiilor văd întotdeauna faţa lui Dumnezeu (vezi Matei 18: 10). Baza pentru a interpreta aceste două pasaje se găseşte în ceea ce se numeşte în ebraică „Birkat Hakohenim", care se găseşte în cartea Numeri:

„Domnul să te binecuvânteze şi să te păzească! Domnul să facă să lumineze faţa Lui peste tine şi să se îndure de tine! Domnul să-şi înalţe faţa peste tine şi să-ţi dea pacea!" (Numeri 6: 24 – 26)

Acest verset ne arată că expresia „a vedea sau a găsi faţa lui Dumnezeu" înseamnă să fii binecuvântat. Aşadar, în Noul Ierusalim toţi cetăţenii se vor bucqra de binecuvântarea lui Dumnezeu pentru totdeauna. A doua jumătate a versetului Apocalipsa 22: 4 este legată tot de versetul care urmează în pasajul din Numeri 6, şi care foloseşte Numele lui Dumnezeu. În Biblie, termenul „nume" este adeseori sinonim cu conceptul de caracter. Aşadar, când Ioan scrie că „Numele Lui este pe frunţile lor", se referă la faptul că locuitorii Noului Ierusalim vor reflecta în gândirea şi în faptele lor caracterul lui Dumnezeu. Nu este o coincidenţă faptul că în pasajul din Numeri 6, citim:

„Astfel să pună Numele Meu peste copiii lui Israel şi Eu îi voi binecuvânta". (Numeri 6: 27)

Unirea celor două idei din Apocalipsa 22: 4 ne spune că adevărata binecuvântare înseamnă să te poţi comporta într-un mod care manifestă caracterul lui Dumnezeu prin acţiunile tale. Aceasta va fi realitatea eternă, pentru cei care sunt în Noul Ierusalim. Acest rezultat reflectă caracteristica principală a Noului Ierusalim, şi anume că vom experimenta o apropiere perfectă şi personală de Dumnezeul cel viu.

POSTFAŢA:
ISRAELUL ŞI ORIENTUL MIJLOCIU
9

Chiar dacă Israelul a fost mereu pe prima pagină a ştirilor la nivel mondial, se pare că această micuţă ţară se bucură de o atenţie sporită în zilele noastre. Poate că Dumnezeu se află în spatele acestui fapt. Scriptura ne îndeamnă să acordăm atenţie Israelului în zilele din urmă. Pentru a ajuta lumea, Domnul se asigură că Israelul şi ceea ce se întâmplă sunt subiecte de primă pagină pentru mass media. O întrebare foarte importantă, la care orice persoană care vrea să înţeleagă planul lui Dumnezeu din zilele din urmă trebuie să răspundă, este: „Care este rolul poporului evreu şi al ţării lui Israel în planul lui Dumnezeu de răscumpărare şi în întemeierea împărăţiei Sale?”

Din păcate, mulţi creştini răspund la această întrebare spunând că evreii nu mai au un rol special în planul lui Dumnezeu de răscumpărare, şi nici ţara nu are legătură cu împărăţia Lui, mai mult decât orice altă naţiune sau loc de pe pământ. Cine face o astfel de afirmaţie ignoră o mulţime de profeţii. Teologii înlocuirii privesc Israelul ca o „naţiune rebelă” în majoritatea istoriei sale. Deşi acest lucru este adevărat, Dumnezeu a lucrat întotdeauna în sensul aducerii oamenilor înapoi în relaţie cu El, pentru ca planurile lui să se împlinească. Un exemplu frumos a credincioşiei lui Dumnezeu se găseşte în rugăciunea lui Daniel din capitolul 9 al cărţii lui. Cei 70 de ani de exil ajunseseră la final şi Daniel s-a rugat cu o încredere nestrămutată că Dumnezeu va face în aşa fel încât poporul să se întoarcă în ţara lui. Teologii înlocuirii înţeleg că Dumnezeu aduce poporul evreu în ţara lui Israel ca o măsură necesară pentru prima venire a lui Mesia, dar exclud posibilitatea ca Israelul să se întoarcă în ţară înainte de a doua Lui venire. La acest punct, pornind de la numeroase profeţii, cu tot respectul, trebuie să-mi exprim dezacordul. După cum am menţionat în capitolul trei, voi

prezenta un studiu ale acestor profeţii cheie.

Mai întâi, Isaia ne informează că, în zilele din urmă, evreii se vor întoarce în ţară, potrivit cu porunca lui Dumnezeu. În următorul pasaj, Isaia afirmă categoric că poporul evreu trebuie să se aşeze în locurile unde locuiseră înainte.

„Bucură-te, stearpo care nu mai naşti! Izbucneşte în strigăte de bucurie şi veselie, tu care nu mai ai durerile naşterii! Căci fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulţi decât fiii celei măritate, zice Domnul. Lărgeşte locul cortului tău şi întinde învelitorile locuinţei tale: nu te opri! Lungeşte-ţi funiile şi întăreşte-ţi ţăruşii! Căci te vei întinde la dreapta şi la stânga, sămânţa ta va cotropi neamurile şi va locui cetăţile pustii. Nu te teme, căci nu vei rămâne de ruşine; nu roşi, căci nu vei fi acoperită de ruşine, ci vei uita şi ruşinea tinereţii tale şi nu-ţi vei mai aduce aminte de văduvia ta, căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este numele Lui, şi Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El Se numeşte Dumnezeul întregului pământ, căci Domnul te cheamă înapoi cape o femeie părăsită şi cu inima întristată, ca pe o nevastă din tinereţe, care a fost izgonită, zice Dumnezeul tău. Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare dragoste. Într-o izbucnire de mânie, îmi ascunsesem o clipă faţa de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veşnică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău. Şi lucrul aceasta va fi pentru Mine ca şi cu apele lui Noe: după cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot aşa jur că nu Mă voi mai mânia pe tine şi nu te voi mai mustra. Pot să se mute munţii, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, şi legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine”. (Isaia 54: 1 – 10)

Teologii înlocuirii asociază primele versete ale acestui pasaj cu citatul lui Pavel din Galateni 4: 27. Aici, Pavel împărtăşeşte perspectiva rabinilor, că femeia stearpă

din acest pasaj este Ierusalimul. Din poziţia inspirată a utilizării textului din Isaia, Pavel spune că aici este vorba despre Ierusalimul Ceresc. Toţi suntem de acord că, în final, cei ce cred în Yeshua sunt adevăraţii copii ai lui Dumnezeu şi locuitori ai Noului Ierusalim. Aspectul controversat este dacă Pavel afirmă că această profeţie se împlineşte exclusiv prin credincioşii lui Yeshua care locuiesc în Noul Ierusalim sau poate că foloseşte primul verset din pasajul din Isaia, datorită marii bucurii pe care acesta o exprimă. Poate că el foloseşte acest verset în afara contextului, pentru a arăta marea bucurie şi fericire pe care o are în raport cu subiectul despre care vrea să le vorbească galatenilor. Faptul că afirmă cu tărie în Galateni, când vorbeşte despre Sara şi Agar, că le foloseşte în mod alegoric, ar trebui să fie o indicaţie suficientă. Cu alte cuvinte, chiar dacă Pavel o asociază pe Agar cu Ierusalimul istoric, care se afla în sclavie şi pe Sara cu Noul Ierusalim, acest fapt nu neagă realitatea istorică a ceea ce au experimentat cele două femei. De fapt, Pavel separă acest verset din Isaia 54 de context, care este viitoarea întoarcere a Israelului din exil, în ţara pe care le-o promisese Dumnezeu, pentru a ajuta cititorul să vadă împlinirea supremă a legământului avraamic. Teologii înlocuirii trebuie să răspundă la întrebarea: „Este ignorarea sau chiar negarea realităţii profeţiei din care este luat acest verset o metodă hermeneutică potrivită?” Contextul lui Pavel din Galateni 4 nu abordează subiectul întoarcerii sau nu a poporului evreu în ţara lui Israel. Mai degrabă, el vorbeşte despre legea mozaică în lumina înţelegerii corecte a legământului avraamic. Aşadar, a aduce Galateni 4: 27 ca argument noutestamentar pentru abrogarea dreptului Israelului la a se restabili, în zilele din urmă, în ţara pe care le-a promis-o Dumnezeu, este incorect din punct de vedere exegetic.

Dacă teologii înlocuirii ar studia în detaliu întreaga profeţie, ar vedea că contextul exclude aplicarea ei la cei

credincioşi, deoarece Isaia spune:

„Pentru o clipă te-am părăsit, dar te voi aduna cu multă îndurare. Într-o izbucnire de mânie Mi-am ascuns faţa de tine pentru o clipă, dar cu o dragoste veşnică mă voi îndura de tine, zice Domnul, Răscumpărătorul tău”.

Aceste versete se pot aplica doar descendenţilor biologici ai lui Iacov, şi nu Bisericii. Când s-a întâmplat ca Dumnezeu, care a promis celui credincios *„Nicidecum nu te voi părăsi, nici nu te voi uita!”* şi *„Şi iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului!”* (vezi Evrei 13: 5 şi Matei 28: 20) să ne părăsească? Când şi-a ascuns El vreodată faţa de noi?

Cel mai bun interpret al Scripturii este Scriptura. Faptul că există numeroase alte pasaje care susţin că Dumnezeu. Se va întoarce la poporul evreu şi la ţara lor, înainte de întemeierea împărăţiei, ar trebui să le arate teologilor înlocuirii că o astfel de abordare a pasajului din Isaia 54 este greşită. El confirmă nu doar planul lui Dumnezeu de a readuce evreii în ţară, ci şi faptul că, deşi Israelul va suferi mult pentru neascultarea lui, legământul va fi perpetuat de Dumnezeu însuşi şi nu împlinit în diverse moduri.

Nu doar Isaia vorbeşte despre evreii care se întorc în Israel în zilele din urmă, ci o face şi profetul Ieremia.

„«Vai de păstorii care nimicesc şi risipesc turma păşunii Mele», zice Domnul. De aceea, aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel, împotriva păstorilor care pasc pe poporul meu: «Pentru că Mi-aţi risipit oile, le-aţi izgonit şi nu v-aţi îngrijit de ele, iată că vă voi pedepsi din pricina răutăţii faptelor voastre», zice Domnul. «Şi Eu însumi voi strânge rămăşiţa oilor Mele din toate ţările în care le-am izgonit; le voi aduce înapoi în păşunea lor şi vor creşte şi se vor înmulţi. Voi pune peste ele păstori care le voi paşte; nu le va mai fi teamă, nici groază şi nu va mai lipsi niciuna din ele», zice Domnul. Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El

va împărăţi, va lucra cu înţelepciune şi va face dreptate şi judecată în ţară. În vremea Lui, Iuda va fi mântuit şi Israel va avea linişte în locuinţa lui; şi iată Numele pe care i-L vor da: Domnul, Neprihănirea noastră! De aceea iată vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: «Viu este Domnul, care a scos din ţara Egiptului pe copiii lui Israel!» Ci se va zice: «Viu este Domnul, care a scos şi a adus înapoi sămânţa casei lui Israel din ţara de la miazănoapte şi din toate ţările în care îi risipisem!» Şi vor locui în ţara lor". (Ieremia 23: 1 – 8)

Această profeţie din Ieremia este foarte concretă, iar detaliile pasajului ne împiedică să ajungem la concluzia că Biserica a înlocuit Israelul şi că toate promisiunile făcute Israelului sunt împlinite de cei credincioşi. Primul lucru care trebuie spus despre această profeţie este că e una mesianică. Adică, vorbeşte despre sfârşitul vremurilor. O mare însemnătate are faptul că, la mijlocul textului, este menţionat David. Aceasta nu este o referire la împăratul David, care a trăit acum 3.000 de ani, ci la Fiul lui David, Mesia Yeshua. Acest fapt este confirmat de faptul că este numit „Odrasla neprihănită". El este Regele care va domni în viitor.

O altă informaţie cheie este că aceasta anunţă un exod al poporului evreu. Primul mare exod a avut loc la ieşirea din Egipt, iar cel final va fi din două direcţii. Textul spune mai întâi că din „nord" şi apoi „din toate ţările în care îi risipisem" şi se încheie cu promisiunea că evreii „vor locui în ţara lor". Acest pasaj este înţeles de toţi rabinii care cred în autoritatea Bibliei ca făcând referire la poporul evreu şi că împlinirea lui va avea loc cu puţin timp înainte ca Mesia să-şi întemeieze împărăţia. Această profeţie este atât de clară, încât membrii Sinodului au introdus în Shemoneh Ezreh (rugăciunea fundamentală pentru fiecare serviciu de închinare evreiesc), următoarea binecuvântare:

„Fie ca Odrasla Neprihănită a lui David, slujitorul

Tău, să răsară iute şi biruinţa Lui să fie slăvită în mântuirea Ta; căci la mântuirea Ta am nădăjduit în fiecare zi. Binecuvântat eşti Tu, o, Doamne, care ai făcut să răsară biruinţa mântuirii".

Îmi dau seama că multor creştini nu le pasă de interpretarea rabinilor, dar cel obiectiv, care se uită la toţi indicatorii prezenţi în acest pasaj, trebuie să fie de acord asupra câtorva concluzii, care trebuie trase în unanimitate. În primul rând, exodul la care se referă acest pasaj n-a avut loc deja. Fie se va petrece în viitor, fie are loc în prezent. Poate că cei mai mult de un milion de evrei care au emigrat din Uniunea Sovietică (nordul Israelului) în Israel, în ultimii treizeci de ani, ar trebui să ne facă să ne gândim la precizia cuvintelor lui Ieremia. În al doilea rând, numeroşii evrei care au sosit în Israel, de la reînfiinţarea lui, vin dintr-o mulţime de alte ţări. În al treilea rând, această profeţie este legată de zilele din urmă şi de aşezarea împărăţiei lui Mesia. În al patrulea rând, contextul arată clar că doar poporul evreu ar putea fi subiectul acestei profeţii, nu creştinii, deoarece ei n-au fost scoşi niciodată din ţara Egiptului.

Profetul Ezechiel spune acelaşi lucru, cu privire la evreii care se întorc în ţara lui Israel, legând astfel acest pasaj de Mesia.

„Şi să le spui: «Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părţile şi-i voi aduce înapoi în ţara lor. Voi face din ei un singur neam în ţară, pe munţii lui Israel; toţi vor avea un singur împărat şi nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărţiţi în două împărăţii. Nici nu se vor mai spurca prin idolii lor, cu urâciunile lor şi cu toate fărădelegile lor. Îi voi scoate din toate abaterile cu care au păcătuit şi-i voi curăţa; ei vor fi poporul Meu, şi Eu voi fi Dumnezeul lor. Robul Meu David va fi împărat peste ei, şi toţi vor avea un singur păstor. Vor urma poruncile Mele, vor păzi legile Mele şi le vor împlini.

Vor locui iarăşi în ţara pe care am dat-o robului Meu Iacov şi pe care au locuit-o şi părinţii voştri. Da, vor locui în ea, ei, copiii lor şi copiii copiilor lor pe vecie, şi Robul Meu David va fi voievodul lor în veci. Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ veşnic cu ei; îi voi sădi şi-i voi înmulţi, şi voi pune Locaşul Meu cel Sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuinţa Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, şi ei vor fi poporul Meu. Şi neamurile vor şti că Eu sunt Domnul care sfinţeşte pe Israel, când Locaşul Meu cel Sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor.»" (Ezechiel 37: 21 – 28)

Poate că acesta este unul dintre cele mai clare pasaje din Biblie care vorbesc despre modul în care Dumnezeu va aduna evreii, nu pentru că o merită *(„Nici nu se vor mai spurca prin idolii lor, cu urâciunile lor şi cu toate fărădelegile lor")*, ci datorită harului şi credincioşiei Lui faţă de legământul încheiat cu ei. Este de mare însemnătate că cei menţionaţi în acest pasaj, pe care Dumnezeu îi aduce înapoi în Israel, încă nu sunt credincioşi. Dimpotrivă, sunt aduşi înapoi acasă tocmai pentru a veni la credinţă. Un alt aspect interesant al acestei profeţii este acela că Israelul va răspunde, în sfârşit, prin credinţă harului şi credincioşiei lui Dumnezeu, iar naţiunile vor vedea asta şi se vor întoarce la Dumnezeul lui Israel cu o credinţă asemănătoare (vezi Ezechiel 37: 28)

După cum ne putem imagina, teologii înlocuirii cam ignoră astfel de profeţii. Dar, când sunt forţaţi să răspundă, le alegorizează sau le spiritualizează, trecând peste majoritatea conţinutului lor şi ratând ocazia să vadă exemplu măreţ al credincioşiei lui Dumnezeu şi să înţeleagă planul Său de a aduce un număr cât mai mare la Evanghelia lui Mesia Yeshua.

CREDINŢA ÎN MESIA INTERZICE SUSŢINEREA STATULUI PALESTINIAN

Să nu confundăm opoziţia faţă de statul palestinian cu lipsa de interes pentru cei care trăiesc în Iudeea,

Samaria şi Gaza şi care sunt de origine arabă. În această secţiune finală a cărţii, după ce am analizat baza biblică a perspectivei noastre, vom arunca o scurtă privire la câteva argumente din afara Bibliei pe care ar trebui să le luăm în considerare atunci când hotărâm dacă susţinem sau nu înfiinţarea statului palestinian. Unul dintre primele lucruri pe care trebuie ni le amintim este că, atunci când a luat fiinţă statul modern Israel, în 1948, existau deja evrei care locuiau în teritoriul care a devenit statul Israel între 1948 – 1967. Dacă analizăm raportul dintre populaţia evreiască şi cea arabă din 1948, în zona care a format statul Israel înainte de 1967, erau trei arabi la fiecare evreu. Conform celor mai precise estimări, locuiau acolo aproape 700.000 de evrei.

În secolul 19, sionismul a început ca o dorinţă a evreilor să se întoarcă în ţara lor de baştină. Chiar dacă au trecut aproape 1900 de ani de la distrugerea celui de-al doilea Templu până la proclamarea statului modern Israel, în 1948, este important să observăm că, deşi alte naţiuni sau imperii au luat ţara sub conducerea lor, niciun alt guvern nu s-a stabilit acolo.

La proclamarea statului Israel, în 1948, vecinii lui au răspuns declarând război şi atacându-l. Evreii care locuiau în ţară au simţit nevoia să oficializeze ceea ce se întâmpla deja în mod practic. Ţinutul de pe coasta Mediteranei, unde locuiau cei 700.000 evrei şi unde se aşezau majoritatea celor care se întorceau, a devenit o destinaţie predilectă pentru evreii care se întorceau din Europa, din cauza Holocaustului. Chiar de la sfârşitul Primului Război Mondial, când au început să sosească primii refugiaţi, s-a văzut limpede că e nevoie de o înţelegere, pentru ca evreii să poată reveni în ţara lor. Ca urmare, Liga Naţiunilor a fost chemată să refacă graniţele Orientului Mijlociu. Rezultatul a fost Mandatul Britanic pentru Palestina. Majoritatea teritoriului vizat de Mandatul Britanic pentru Palestina a fost la est de Iordan şi nu era accesibil

emigranţilor evrei. Ca urmare, pe teritoriul disponibil pentru emigranţii evrei, a fost proclamat statul evreu.

Cu doi ani înainte de proclamarea statului Israel, s-a încheiat mandatul pentru Transiordania, iar pe data de 25 mai 1946, a luat fiinţă statul modern Iordania. Crearea statului Israel nu i-a dezrădăcinat pe palestinieni. Arabii care trăiau în noul stat Israel au fost mutaţi doar la cererea lor. Pentru că au fost învinşi atunci când au atacat Israelul, după retragerea Marii Britanii, mulţi dintre locuitorii arabi din Israel au ales să părăsească ţara, temându-se de răzbunare. Un alt motiv pentru plecarea lor a fost informaţia pe care au primit-o de la lideri arabi din alte ţări despre un atac ce avea să aibă loc în curând asupra statului Israel din partea acestor naţiuni arabe. Aşadar, formarea statului Israel nu a avut nimic de-a face cu strămutarea din ţară a celor care astăzi se numesc „palestinieni”.

Un aspect care generează permanent confuzie asupra conflictului israeliano-palestinian este neputinţa de a face deosebirea între „poporul palestinian” şi arabii, ca indivizi. Adesea, oamenii confundă aceste două grupuri unul cu altul, şi nu înţeleg importantele diferenţe dintre ele, din perspectiva acestui conflict. Marea majoritate a celor care se numesc astăzi palestinieni au trăit în Iordania, de la crearea acestui stat, în 1967.0 corectă înţelegere istorică a identităţii lor este necesară pentru o perspectivă corectă asupra legitimităţii statului palestinian.

CINE SUNT PALESTINIENII?

Când sunt întrebaţi cine sunt „palestinienii”, majoritatea oamenilor ar spune că sunt cei pe care i-a reprezentat Yasser Arafat, iar acum îi reprezintă Abu Mazen şi organizaţia teroristă Hamas. I-ar identifica drept cei care trăiesc la vest de Iordan, în teritoriul ocupat de Israel. Cei mai mulţi oameni nu ştiut că, înainte de înfiinţarea statului Israel, în 1948, „palestinienii” erau

evreii care locuiau în Orientul Mijlociu. Ziarul Jerusalem Post, se numea cândva Palestinian Post, iar Jerusalem Symphony se numea atunci Palestinian Symphony, şi era formată din evrei. Înainte de 1948, evreii erau cunoscuţi drept palestinieni, şi nu cei care poartă acest nume astăzi. Cum s-a petrecut această schimbare?

Numele de „Palestina" este numele ţării care era cândva cunoscută ca „Fenicia", ţinutul care se întinde de-a lungul coastei mediteraneene, la nord de Egipt, în ceea ce Biblia numeşte „Canaan". Etimologia cuvântului îşi are rădăcina în legătura cu filistenii amintiţi în Biblie. Cu toţii ne amintim că filistenii erau duşmanii Israelului şi erau hotărâţi să împiedice planurile lui Dumnezeu. Împăratul David i-a înfrânt şi a unit evreii într-o împărăţie, cu numele de Israel. Înainte ca Israelul antic să ia fiinţă, nu mai existase nicio altă naţiune în zonă, locuită de numeroase grupuri etnice, organizate în mici forme de conducere cunoscute drept oraşe-stat.

Există dovezi că Imperiul Roman a folosit pentru această regiune un termen asemănător cuvântului Palestina, pentru a arăta poporului evreu că naţiunea lor nu mai exista. Cercetarea modernă atestă că folosirea termenului „Palestina" de către romani s-a făcut doar în perioada târzie a conducerii acestor teritorii, şi se pare că este în conflict cu sentimentele ucenicilor care L-au întrebat pe Yeshua:

„Deci apostolii, pe când erau strânşi laolaltă, L-au întrebat: «Doamne, în vremea acesta ai de gând să aşezi din nou Împărăţia lui Israel?»" (Faptele apostolilor 1: 6)

Perioada în care romanii au utilizat termenul de „Palestina" nu este preocuparea noastră principală. Mai degrabă, ideea pe care vreau să o comunic este că termenul Palestina a fost folosit, istoric, de către duşmanii evreilor, şi că ucenicii lui Yeshua s-au referit, în mod clar, la ţară, folosind denumirea de Israel. Motivul pentru care atât de mulţi creştini folosesc termenul Palestina cu

referire la ceea ce Scriptura numeşte Israel este, pentru mine, o enigmă.

Yasser Arafat, cu ajutorul unei firmei de marketing de pe Madison Avenue, a ajuns la concluzia că, după formarea statului Israel, dacă arabii care locuiau în Iudeea, Samaria şi Gaza ar folosi termenul de „palestinieni" cu privire la ei înşişi, ar fi un argument bun pentru înfiinţarea unui stat al lor. Trebuie să ne amintim că aceşti oameni au locuit în Iordania, din 1946 până în 1967. Aşa stând lucrurile, de ce nu vor Arafat şi cei care-l susţin returnarea terenului pe care Israelul l-a capturat şi condus după Războiul de Şase Zile, sub autoritatea Iordaniei, în loc să vizeze crearea unui nou stat? Din două motive principale. În primul rând, Arafat şi oamenii săi nu s-au integrat bine în Iordania, existând numeroase conflicte violente între ei şi conducerea iordaniană. Astfel de conflicte au dus la moartea a zeci de mii dintre ei. Al doilea motiv este oarecum asemănător, şi anume, Iordania a preferat ca Israelul să se ocupe de aceşti oameni. Răposatul rege Hussein al Iordaniei, a explicat decizia şi raţiunea de a ataca Israelul în 1967, motivând-o prin câteva consideraţii. În primul rând, pentru a-şi demonstra loialitatea faţă de fraţii arabi şi, în al doilea rând, dorinţa de a se afla în tabăra învingătorilor. Regele Hussein a crezut cu tărie că Israelul nu putea înfrânge Egiptul şi Siria, aşa că s-a alăturat lor, pentru ca Iordania să fie de partea învingătorilor. Dacă ar fi rămas neutru, ar fi fost perceput de lumea arabă ca susţinând Israelul. În al treilea rând, s-a gândit el, Israelul nu va trece Iordanul şi, chiar şi în cazul unei improbabile victorii israeliene, teritoriul pe care l-ar pierde n-ar face altceva decât ca „problema palestiniană" să treacă de la Iordania la Israel. Aşadar, nu înfiinţarea statului Israel a fost acela care a generat conflictul israeliano-palestinian, ci victoria Israelului în Războiul de Şase Zile şi faptul că a administrat Iudeea, Samaria şi Gaza (capturate de la Egipt). Prin urmare, când Israelul şi-

a proclamat independenţa şi şi-a declarat statalitatea în 1948, odată cu plecarea armatei britanice, nu a apărut o criză pentru cei cunoscuţi în general drept „palestinieni”. Libanul şi-a păstrat neutralitatea în Războiul de Şase Zile, din cauza instabilităţii politice din interior şi a stării precare a ţării, care au împiedicat naţiunii să participe în război.

Mulţi au crezut greşit că guvernul israelian este ostil faţă de arabi, în general, şi că îi persecută şi le încalcă drepturile omului. Este esenţial să înţelegem că arabii care nu au părăsit Israelul în timpul Războiul de Independenţă, ci au ales să rămână sub autoritatea israeliană, au primit cetăţenie deplină, cu toate drepturile şi privilegiile aferente. De fapt, în Israel, arabii se bucură de cea mai mare libertate şi au cele mai înalte standarde de educaţie din orice ţară din Orientul Mijlociu sau Asia.

În următorii 19 ani, Israelul nu şi-a extins graniţele în baza unui drept divin asupra teritoriului sau printr-o politică fictivă de achiziţie de terenuri. Locuitorii lui au trăit în pace alături de vecinii lor arabi (cu excepţia Campaniei Sinai din 1956). Doar împotriva agresiunii arabe Israelul a lansat un atac preventiv în 1967. Este limpede că Războiul de Şase Zile n-a fost o campanie israeliană de a-şi extinde teritoriul, ci o acţiune necesară de apărare, din dorinţa de a-şi securiza graniţele în faţa agresiunii arabe. O astfel de decizie s-a dovedit a fi una înţeleaptă când Israelul s-a confruntat din nou cu armate arabe la graniţă, în 1973, ceea ce a declanşat Războiul de Yorn Kippur. Israelul s-a aflat de mai multe ori în faţa unor încercări de nimicire a poporului şi a naţiunii lui. Graniţele sigure sunt o condiţie pentru supravieţuirea Israelului. Revenirea la graniţele de dinainte de 1967 şi înfiinţarea statului Palestinian în Iudeea, Samaria şi Gaza nu este o soluţie pentru pace, ci reţeta unui război căruia Israelul nu i-ar supravieţui fără intervenţie divină.

Ca urmare a Războiului de Şase Zile, Israelul a

preluat controlul Ierusalimului, în Iudeea şi Samaria, teritoriu care a fost cândva parte a Iordaniei. În urma pierderii războiului, mulţi dintre locuitorii arabi din această zonă au fugit, în timp ce alţii au rămas şi au continuat să fie ostili guvernului israelian şi evreilor. Israelul a preluat controlul asupra Sinaiului (mai târziu oferit Egiptului, într-o înţelegere de pace) şi a regiunii Gaza. Astăzi, Ierusalimul de est, Iudeea, Samaria şi Gaza sunt miezul conflictului israeliano-palestinian.

Nevoia unui stat Israel modern a devenit clară pentru majoritatea oamenilor, la sfârşitul Celui de-al Doilea Război Mondial, când lumea a aflat despre realitatea incredibilă a Holocaustului (vezi UN General Assembly Resolution 181, 29 noiembrie 1947). Israelul a demonstrat dorinţa sinceră de a nu conduce peste poporul palestinian, oferindu-le autonomia. În anul 2000, primul ministru al Israelului, Ehud Barak, a oferit Autorităţii Palestiniene aproape tot teritoriul pe care-l deţinea Iordania, când a atacat Israelul, în 1967. Excepţiile au de-a face cu comunităţile mari de evrei din Iudeea şi Samaria (inclusiv din porţiuni din Ierusalim), Autostrada 90 din valea Iordanului şi o mică zonă din Muntele Templului, pentru rugăciunile evreilor. Majoritatea ar considera o astfel de înţelegere ca fiind rezonabilă. Pentru aceste concesii, Barak a cerut un singur lucru, şi anume promisiunea încheierii violenţelor împotriva israelienilor. Liderul Autorităţii Palestiniene de atunci, Yasser Arafat, a refuzat oferta.

Într-un discurs din Congresul SUA, în mai 2011, primul ministru Benyamin Netanyahu a prezentat o ofertă şi mai generoasă, care includea schimburi de terenuri, în schimbul aşezărilor evreieşti importante. În această ofertă era inclusă şi Gaza, pentru crearea statului palestinian. După părerea mea, aceasta este cea mai bună ofertă pe care statul israelian o va face vreodată palestinienilor. Personal, sunt împotriva oricăror oferte făcute

palestinienilor, deoarece cred că sunt împotriva Cuvântului lui Dumnezeu şi vor afecta securitatea Israelului. Lăsând, deocamdată, deoparte astfel de perspective, răspunsul conducerii palestiniene a fost că o astfel de ofertă este o declaraţie de război. Poate crede cineva, dacă este un om obiectiv, Israelul are un partener autentic cu care să poată negocia o înţelegere de pace?

Revenind la refuzul lui Yasser Arafat la oferta lui Ehud Barak şi la faptul că Statele Unite au fost de acord cu Israelul, că Arafat nu este un partener responsabil, care a fost răspunsul palestinian? în următorii trei ani, terorismul palestinian a dat naştere celor mai feroce atacuri. Sute de cetăţeni israelieni şi-au găsit moartea în atentatele din autobuze şi în alte acte de terorism, dar lumea a insistat ca Israelul să fie reţinut în reacţii. Mulţi creştini doresc ca Israelul să creeze un stat palestinian, ca o demonstraţie a milei şi „dreptăţii biblice". Unde este mila în a oferi un stat celor care-ţi sunt duşmani declaraţi şi care şi-au exprimat public dorinţa de a distruge Israelul? De ce s-ar gândi Israelul la ideea unui stat palestinian la vest de Iordan? Cei care sugerează un stat palestinian ignoră nu numai mesajul profeţilor, ci şi evenimentele istorice.

Iată câteva fapte. Palestinienii erau o problemă pentru guvernul iordanian. După ce a pierdut războiul cu Israelul, Iordania s-a bucurat să paseze Israelului problema aceasta. Chiar dacă nu trebuie să minimalizăm suferinţa palestinienilor, este important să ştim că Israelul i-a ajutat financiar şi cu alte tipuri de asistenţă mai mult decât lumea arabă, în general. De fapt, lumea arabă a folosit suferinţa palestinienilor ca motiv pentru a condamna poporul Israel. Dar, care este cauza suferinţei lor şi a cui este vina?

Primul lucru pe care vreau să-l afirm este că israelienii nu au dorinţa să stăpânească asupra nimănui şi nici să facă pe nimeni să sufere, inclusiv pe palestinieni. Au existat acte de terorism ale israelienilor împotriva

arabilor din Iudeea şi Samaria înainte de Războiul de Şase Zile, din 1967? Răspunsul este nu. Faptele sunt clare. Israelul era foarte mulţumit de graniţele lui şi i-a lăsat pe locuitorii din Iudeea şi Samaria în seama iordanienilor. Dar, după Războiul de Şase Zile, locuitorii din aceste zone au devenit, implicit, problema Israelului. S-a sugerat că Israelul ar fi trebuit să dea, pur şi simplu, înapoi Iordaniei teritoriul în cauză, cu locuitorii lui. O astfel de decizie ar fi venit în conflict cu ceea ce mulţi experţi au considerat că are nevoie Israelul pentru siguranţa cetăţenilor lui:

„Pe 29 iunie 1967, generalul Earl Wheeler, preşedintele Statului Major Aliat, i-a prezentat preşedintelui Johnson un document cu privire la The Minimum Requirements for Israel's Defense (Necesităţile minime pentru apărarea Israelului). Potrivit lui Wheeler, realitatea istorică, geografică, topografică, politică şi militară a Orientului Mijlociu obligă Israelul să controleze culmile munţilor din Iudeea, Samaria şi înălţimile Golan. De fapt, progresul tehnologic remarcabil al forţelor armate arabe din 1967, a făcut ca atacurile-surpriză (ex. 1973, Războiul de Yorn Kippur) să devină din ce în ce mai distructive şi precise, centrele dens populate şi bazele militare să fie mai vulnerabile, iar mobilizarea rezerviştilor (75 din forţa armată a Israelului!) mult mai înceată şi problematică. Aşadar, munţii din Iudeea şi Samaria au o importanţă din ce în ce mai mare în stoparea sau încetinirea atacurilorsurpriză, oferindu-le rezerviştilor Israelului mai mult timp pentru mobilizare. (Fără rezervişti, Israelul ar fi inferior numeric forţelor arabe).

O sută de generali şi amirali în rezervă din SUA au semnat o declaraţie publică, în octombrie 1988, susţinând că Israelul n-ar trebui să se retragă din Iudeea şi Samaria – zonă care nu poate fi demilitarizată în mod eficient – pentru că ar periclita însăşi securitatea poporului. Răposatul amiral „Bud" Nance a numit culmile muntoase ale ludeei şi Samariei (900 de metri de pantă abruptă),

care domină valea Iordanului, „cea mai bună barieră antitanc” şi culmile muntoase din vest (600 de metri de pantă moderată), care dau spre Ierusalim şi Tel Aviv „platforma perfectă pentru a lansa o invazie în câmpia îngustă de coastă”.

Citat dintr-un articol de Yoram Ettinger, din iulie-august 2009 intitulat *„Judea and Samaria – A Wake Up Call”* (Iudeea şi Samaria – un apel la trezire).

Israelul a încercat să trăiască în pace cu vecinii începând din 1948 dar, din pricina dorinţei şi intenţiilor, chiar dacă fără succes, ale vecinilor săi de a-l distruge, a cucerit teritoriul pe care majoritatea experţilor militari îl văd ca esenţial pentru supravieţuirea lui. Mă tem că, atunci când spun că Israelul ar trebui să încheie pace, unii sugerează să facă concesii privitoare la teritoriu. Israelul a demonstrat disponibilitatea de a face concesii lipsite de înţelepciune, care au adus la moartea a mai mult de o mie de israelieni, după celebra strângere de mână dintre Yitzhak Rabin şi Yasser Arafat. Nu doar israelienii au suferit, ci şi palestinienii. Este foarte clar că, de când Autoritatea Palestiniană a preluat conducerea majorităţii teritoriului din Iudeea şi Samaria, şi Hamas din Fâşia Gaza, corupţia s-a agravat galopant şi situaţia socială şi economică a cetăţenilor acestor teritorii s-a deteriorat foarte mult. Mulţi şi-ar dori să-i acuze pe israelieni pentru asta dar, din banii tot mai mulţi care sunt trimişi pentru aceşti oameni, tot mai puţini ajung la ei şi tot mai mulţi în conturile din străinătate ale „liderilor” lor. Banca Mondială nu ştie ce s-a întâmplat cu 75 de milioane de dolari trimişi Autorităţii Palestiniene şi niciun guvern sau agenţie internaţională de ajutor n-a primit socoteală pentru banii daţi.

Dacă Israelul este vinovat de ceva, este vinovat că a cedat presiunii internaţionale, renunţând la controlul asupra acestor teritorii. Israel este vinovat că a lăsat ca

presiunea comunităţii internaţionale, care i-a numit armata forţă e ocupaţie, să-i determine să se retragă din Iudeea, Samaria şi Gaza. Să ne gândim la Betleem şi Gaza. Mulţi creştini s-au alăturat apelului comunităţii internaţionale ca Israelul să părăsească Iudeea, Samaria şi Gaza (Israelul s-a retras din Gaza în 2006). Este foarte important să înţelegem ce s-a întâmplat cu creştinii arabi din aceste zone, după retragerea israeliană. Au fost persecutaţi de vecinii lor musulmani. Autoritatea Palestiniană şi Hamas sunt organizaţii musulmane care vor dispariţia oricăror altor forme de manifestare religioasă. Personal am vorbit cu creştini arabi din aceste zone şi pot confirma încălcarea drepturilor omului, de care ar fi trebuit să se bucure după retragerea Israelului. În Betleem, soldaţii musulmani au tras focuri dintr-un cartier creştin spre un cartier evreiesc din Ierusalim, numit Gilo. Evident, Israelul nu poate tolera astfel de atacuri asupra cetăţenilor săi şi au răspuns cu foc. Ce s-a întâmplat? Respectivul cartier arab creştin a fost distrus. Ce aude lumea? Nimic despre cauza acţiunilor Israelului, ci doar că „cotropitorul cel rău" a distrus casele arabilor „persecutaţi". Toate aceste date eronate pe care le transmite mass-media joacă un rol imens în dezinformarea lumii.

CE AR TREBUI SĂ NE AŞTEPTĂM SĂ SE ÎNTÂMPLE ÎN ORIENTUL MIJLOCIU?

Nu am nicio îndoială că în unele locuri cheie din Orientul Mijlocul este în desfăşurare o pregătire militară. Hezbollah în nord, Hamas în sud-est, şi naţiuni precum Egiptul, Turcia, Siria şi Iranul, prezintă o ameninţare tot mai mare pentru Israel. Aceste naţiuni şi grupuri devin tot mai radical islamice. Ele consideră că este o responsabilitate a musulmanilor să recâştige ţara lui Israel pentru Allah. Mulţi musulmani văd Israelul ca parte a „Ţării lor Sfinte". Acest lucru nu este adevărat, deoarece nici Ierusalimul şi nicio altă parte a Israelului nu este menţionată în Coran. Musulmanii susţin că Israelul este

ţara lor, deoarece musulmanii au stăpânit acolo de două ori şi, potrivit legii islamice, dacă o ţară a fost vreodată sub dominaţie musulmană, au sarcina de a o răscumpăra.

Mă uimeşte faptul că cei care ar trebui să fie oameni ai credinţei, nu văd războiul spiritual care are loc. Spre ce se îndreaptă regiunea? Răspunsul este spre război. Conflictul iniţial fie va fi motivaţia pentru ca lumea să convingă Israelul să înfiinţeze statul palestinian, fie va fi rezultatul înfiinţări unui asemenea stat. Asta înseamnă că va exista o tot mai mare presiune internaţională asupra Israelului, până când, în cele din urmă, comunitatea internaţională va cere, poate sub ameninţarea cu sancţiuni, ca Israelul să fie de acord cu un stat palestinian.

La momentul scrierii acestei cărţi, 24 de activişti palestinieni (potrivit autorităţilor siriene) au fost omorâţi în încercarea de a trece graniţa în Israel. Această „demonstraţie" este un exemplu clasic al liderilor palestinieni, cu sprijinul guvernului din Siria, de exploatare a tinerilor, cu scopul de a capta atenţia mijloacelor media internaţionale.

Trimiterea unor tineri la graniţa dintre Israel şi Siria şi încercarea de a trece graniţa n-a avut alt scop decât de a pune armata israeliană într-o situaţie fără ieşire. În primul rând, un astfel de eveniment n-ar fi putut avea loc fără implicarea guvernului sirian. Mass-media internaţională s-a grăbit să critice Israelul, fără să înţeleagă realitatea situaţiei. Un exemplu al modului în care mass-media denaturează situaţia este felul în care reporterul Fox News, Reena Ninan, a prezentat acest eveniment. Această „demonstraţie" a avut loc la aniversarea Războiului de Şase Zile. Arabii din întreaga lume deplâng această zi, deoarece le reaminteşte despre faptul că au fost înfrânţi şi că Israelul a preluat controlul asupra ludeei şi Samariei. Dar, Reena Nina a afirmat simplu că ziua aceasta marchează ocuparea de către Israel a „teritoriilor palestiniene", fără să menţioneze că Egiptul, Iordania şi

Siria au atacat Israelul fără să fie provocate. Aşadar, cei care au auzit reportajul au rămas cu impresia că Israelul a pornit într-o zi în marş spre palestinieni şi a început să-i persecute. O astfel de prezentare distorsionată este standardul pentru mass-media.

În ceea ce priveşte decesele care au avut loc în aceste „demonstraţii" de graniţă, acestea sunt nişte tragedii. Dar, dacă Israelul doar i-ar prinde pe cei care trec graniţa şi i-ar trimite înapoi, aşa cum sugerează mulţi din mass-media, numărul celor care ar încerca asta ar creşte constant, ca şi numărul locurilor pe unde ar încerca s-o facă. Rezultatul ar fi că armata israeliană s-ar ocupa numai cu aceste hărţuiri. Israelul a spus cât se poate de clar că armata nu va tolera încercările de a trece graniţa în mod ilegal în Israel. Naţiunile învecinate au fost avertizate, odată cu cei care fac asemenea încercări. Protestatarii ştiu că Israelul este serios (o demonstraţie asemănătoare, în ziua care marchează aniversarea independenţei Israelului, s-a încheiat în acelaşi mod) şi nu tolerează ca nimeni să-i treacă graniţa, iar cei care încearcă sunt fie răniţi, fie omorâţi. Atunci, de ce permite Siria liderilor acestor „demonstraţii" să-şi trimită oamenii la moarte? Răspunsul este simplu: pentru a pune presiune internaţională asupra Israelului.

Fie prin această presiune internaţională, fie printr-un conflict armat, profetul Ioel spune că, în zilele din urmă, Israelul va fi împărţit. Nu putem afirma categoric că un stat palestinian este împlinirea profeţiei lui Ioel (vezi Ioel 3: 2) dar, împreună cu profeţia lui Obadia despre războiul dintre Israel şi Edom, înainte de întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu, părem a avea argumente biblice care să susţină o astfel de perspectivă. Dacă statul palestinian va lua fiinţă printr-un conflict armat, acesta nu va fi războiul cel mare, la care face referire Ezechiel, Zaharia sau Ioan (Apocalipsa). Acest mare război va avea loc doar după ce statul palestinian va lua fiinţă.

Este important ca oamenii să înţeleagă că înarmarea care se petrece în Gaza şi în sudul Libanului, ca şi în lumea musulmană, este doar o mostră a ceea ce se va întâmpla după înfiinţarea statului palestinian. Chiar dacă Israelul poate impune condiţia ca statul palestinian să fie demilitarizat, realitatea va fi ca cea din sudul Libanului, după al doilea război libanez. Israelul a fost de acord să înceteze focurile la solicitarea comunităţii internaţionale, bazat pe promisiunea că sudul Libanului, la sud de râul Litani, va fi demilitarizat. Forţa Interimară a ONU în Liban trebuia să disloce un număr mare de oameni, pentru a asista la implementarea Acordurilor Taif şi a altor câteva rezoluţii ONU, pe care s-a bazat încetarea focurilor. Aceste acorduri datează din 22 octombrie 1989 şi prevedeau retragerea Siriei din sudul Libanului. Faptul că Hezbollah este o organizaţie sub influenţă siriană este indiscutabil. Rezoluţia ONU 1559 solicită guvernului libanez să-şi exercite suveranitatea pe toată suprafaţa ţării. Asta ar fi însemnat să intervină asupra Hezbollah, făcând ca toate miliţiile să desfiinţeze şi să se ralieze procesului democratic.

Israelul a semnat această înţelegere şi şi-a împlinit angajamentul luat. Dar nu la fel au stat lucrurile şi în Liban, care a eşuat complet în îndeplinirea obligaţiilor, iar acum Hezbollah joacă un rol principal în guvernul libanez. Adio sfârşitul influenţei siriene în Liban! Hezbollah nu este doar înarmat, ci şi-a mărit periculos de mult arsenalul militar pe care-l avea înainte de al doilea război libanez. Ba mai mult, embargoul asupra armelor pe care l-a impus Israelul în timpul conflictului trebuia continuat de o forţă multinaţională. Israelul a fost de acord să-şi retragă navele din apele libaneze. Chiar dacă o forţă multinaţională a început să pună în practică aceste embargo, el a încetat după câteva zile, deoarece „navele de marfa nu s-au supus”. Obiecţiile Israelului la ONU n-au primit niciun răspuns din partea Consiliului de Securitate.

Ideea care reiese cel mai clar din aceste lucruri este că Israelul nu poate avea încredere ca vecinii lui musulmani să respecte înţelegerile făcute şi nici în comunitate să impună aceste înţelegeri. Israelul trebuie să înţeleagă că lumea se întoarce împotriva evreilor, ceea ce va aduce o întoarcere împotriva statului evreu. Acest lucru nu trebuie să-i surprindă pe cei care studiază profeţia biblică, deşi evreii şi, în special liderii lor, nu văd faptul acesta. Dumnezeu nu vrea ca poporul Său să se încreadă în alianţele cu alte naţiuni sau să depindă de oameni pentru siguranţă. Domnul Dumnezeul lui Israel cere evreului prima dată şi apoi neamurilor să privească la El şi la Mesia Yeshua, nu doar pentru securitate pământească, ci pentru siguranţă eternă.

Ceea ce se întâmplă astăzi în lume, şi în special în Orientul Mijlociu, este nimic în comparaţie cu ceea ce pregăteşte Dumnezeu pentru ca evenimentele profetice să se împlinească. Omul smerit şi înţelept va fi cel care pune la inimă aceste cuvinte.

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe înţelepciunea ta. Recunoaşte-L în toate căile tale...” (Proverbe 3: 5 – 6 a)

Întrebarea la care trebuie să răspunzi este dacă opiniile şi acţiunile tale se bazează pe Scripturi sau dacă vei lăsa ca influenţele fiarei să te tragă după ea, în distrugerea veşnică. Rugăciunea mea este să accepţi în inimă mesajul lui Yeshua şi Evanghelia Lui şi să-ţi găseşti locul în împărăţia Sa, acum şi pentru întotdeauna.